

புங்கு னறன்

செந்தமிழ் அந்தணர்

புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

மாணவர் பதிப்பகம்

பூங்குன்றன்

செந்தமிழ் அந்தணர்
கிரா. இளங்குமரனார்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்

ஆசிரியர்

பதிப்பாளர்

முதல் பதிப்பு

தாள்

அளவு

எழுத்து

பக்கம்

படிகள்

விலை

நூலாக்கம்

அட்டை வடிவமைப்பு

உள் ஓவியம்

அச்சு

கட்டமைப்பு

வெளியீடு

நூல்கள் கிடைக்குமிடம் :

பூங்குன்றன்

இரா. இவங்குமரனார்

இ. வளர்மதி

2004

11.6 வெள்ளை மேப்பித்தோ

1/16 கிரௌன்

12 புள்ளி

6 + 146 = 152

1000

உரு. 65

பாவாணர் கணினி

2, சிங்காரவேலர் தெரு.

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.

சரணவன்

கிட்டான்

வெங்கடேசுவரா ஆப்செட்

20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு

ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 6.

இயல்பு

மாணவர் பதிப்பகம்,

எ4, மாதவ் குடியிருப்பு,

5, டாக்டர் தாமசு சாலை,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17

தொ.பே : 5518 3162

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,

2 சிங்காரவேலர் தெரு.

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17

தொ.பே : 5538 9712

முன்னுரை

நம்மவர் வாழ்வியல் வரலாற்றுக் கருவூலம் புறநானூறு. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாறுகள் பலவற்றுக்கு மூல வைப்பகமாகத் திகழ்வது அது. அதில் தனித்தனிப் பாடல்கள் இரண்டு, கதைப் புனைவுடன் விளக்கம் பெற்றுள்ளன. முன்னது வீரமங்கை: அது ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்பார் பாடிய பாட்டை விளக்கியது. அடுத்தது பூங்குன்றன். அது கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய பாடலைக் கொண்டு அவர்தம் வாழ்வியலைப் படைத்துக் காட்டியதாகும். மூன்றாவதாக உள்ளது நெடுஞ்செழியன் என்னும் வரலாறு. அது, அவன் பாடிய வஞ்சினப் பாடலையும் அவனைப் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களையும் கொண்ட புனைவு இல்லா வரலாற்றுத் தொகுப்பாகும்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்னும் உலகப் பார்வை வந்தால் அன்றி இனி இவ்வறிவியல் வளர்ச்சியமைந்த உலகைக் காக்க இயலவே இயலாது என்பது அருளாளர் முடிவு. இதனை வளரும் இளையர் உணர்வது வருங்கால உலகுக்கு உகந்ததாகும். இச்சுவடியை வெளியிட்டு இளைய உள்ளங்களுக்கு வேண்டும் கொடை வளம் புரியும் மாணவர் பதிப்பக உரிமையாளர் திருவாட்டி இ. வளர்மதியர் தொண்டு சிறப்பதாக. இதனை உணர்ந்து போற்றுவார் பாராட்டுக்கு உரியர்.

இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

'இளமையில் கல்' என்பது அவ்வையார் மொழி. இளமைப் பருவம் இனியது. எளிமையாகக் காட்சிகளையும், செய்திகளையும் உள்வாங்கிக் கொள்ளும். ஆதலால் கற்கும் பருவத்தில் அவர்களுக்குத் தேவையான உயர்ந்த கருத்துகளை யெல்லாம் தருதல் பெற்றோர்கள் - ஆசிரியர்கள் - பெரியவர்கள் கடமையாகும்.

நம் மொழி தமிழ் மொழி. தொன்மையான மொழி. தூய மொழி. கட்டமைந்த இலக்கணங்களும், கவின்மிக்க இலக்கியங்களும் எண்ணரிய வரலாறுகளும் தன்னதாகக் கொண்டது. அதன் இனிமை, அதன் நயம், அதன் பண்பாடு ஆகியவை அயல்நாட்டாரையும் அயல் மொழியாரையும் கவர்ந்திழுத்துப் பல்வேறு கடமைகளாற்ற உதவியிருக்கின்றது. ஆதலால், தமிழர் வரலாறு, தமிழர் நாகரிகம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் இலக்கியம் ஆகியவற்றையெல்லாம் மாணவர்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் உரிய காலத்தே தந்து விட வேண்டுமென்று 'மாணவர் பதிப்பகம்' ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் எண்ணியது. அதன் செயல் வீச்சாக ஐயா இளங்குமரனாரின் படைப்புகளை மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிடுகிறது. இலக்கியச் செம்மல் இளங்குமரனார் அவர்கள் பாலர் பள்ளி முதல் பல்கலைக் கழக ஆய்வாளர் பதவி ஈறாகப் பல்வேறு நிலைகளில் நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேல் பணி செய்த பெரியார். தம் வாழ்வையே தமிழ் வாழ்வாக்கி பன்னூறு நூல்கள் இயற்றியவர். ஆத்திசூடி முதல் தொல்காப்பியம் ஈறாக உரையும் விளக்கமும் கண்டவர்.

பொது மக்களோடு சமுதாயப் பணியால் பொருந்திய வாழ்வினர்.

ஒழுக்கமும், வாய்மையும், நடுவு நிலைமையும், அழுக்காறு இல்லாமையும், தொண்டு உள்ளமும், கடமை உணர்வும் மாணவர்களுக்கு ஊற்றாகப் பெருக்கெடுத்து வரவேண்டும் என்னும் உள்ளார்ந்த அன்புடனும், உயர்ந்த நோக்குடனும் இப்பெருந் தமிழ் அறிஞரின் நூல்களைக் கொடுத்துள்ளோம்.

எந்தமிழ் இளையரை தமிழ் அன்னையின் தவப் புதல்வர்களாக ஆக்கும் பணியே 'மாணவர் பதிப்பகத்' தின் தலையாய நோக்கமும், கடமையும் ஆகும்.

உயர்தமிழ்த்தாய் இந்நிலத்தில்
 அடைகின்ற வெற்றியெலாம்
 உன்றன் வெற்றி!
 அயராதே! எழுந்திருநீ!
 இளந்தமிழா, அறஞ்செய்வாய்!
 நாம டைந்த
 துயரத்தைப் பழிதன்னை
 வாழ்வினிலோர் தாழ்மையினைத்
 துடைப்பாய்! இந்நாள்
 செயல்செய்வாய் தமிழுக்குத்
 துறைதோறும் துறைதோறும்
 சீறி வந்தே.

எனும் பாவேந்தர் வரிகளை நினைவுகூர்ந்து புகழால் நிலைபெற்று நிலவும் வாழ்வை மாணவர்கள் தம் வாழ்வின் நோக்காகக் கொள்ள வேண்டும் எனும் தளராத விருப்பத்தின் உந்துதலால் இத்தமிழ் நிலத்தில் விதைத்துள்ளோம்.

- பதிப்பாளர்

உள்ளுறை

முன்னுரை	iii
பதிப்புரை	iv
நூல்	
1. வீரமங்கை	1
2. பூங்குன்றன்	50
3. நெடுஞ்செழியன்	88

1. வீரமங்கை

முன்னோட்டம்

(ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கொண்டு புனைந்தது இது.)

* * *

வானத்தைத் தொடுமாறு வளர்ந்து நின்ற மலை அது. அதன் உயரம் போலவே பொருள் வளங்களும் பொலிந்து விளங்கின. அகில், தேக்கு, வேங்கை, கோங்கு, சந்தனம், குங்குமம் இன்ன மரங்கள் செறிந்து ஒங்கி நிற்கும் காட்சி தனிப்பேரழகு.

மேகம் மலைமுகடுகளிலே மோதுவதும், மரங்களை உராய்வதும் கொள்ளை வனப்பு! விதவிதமான கொடிகள் சுற்றிப்படர்ந்து மரங்களைப்பற்றி நிற்கும் நிலைமையோ ஒருமித்த கன்னியர்கள் உள்ளத்திற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டு!

பளிங்கினை உருக்கி விட்டாற்போன்று ஒழுகும் அருவியினை நாள் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். அருவியின் இடையே புகுந்து மென்காற்று விளையாட, சிதறி விழும் மெல்லிய தூவல் அடடா! நுகர வேண்டிய ஒன்று. பகலெல்லாம் இலைகளிலே நடனமிடும் கதிரொளியின் அழகை எந்த ஓவியன் எழுத வல்லான்! வெண்ணிலவு பொழியும் இரவுப் பொழுது வந்துவிட்டதா - தண்ணிழல் அனைத்துமே

புலிக் கூட்டம்! ஆம்! நிலவின் ஒளியிலே நிழல்கள் அனைத் தும் புலியாகி விடுகின்றன. அதனை என்ன மலை என்பது? வேங்கைமலை அது.

வேங்கை மலையின் அடிவாரத்திலே வளமிக்க ஒரு தினைக்கொல்லை. உழாமலே - உழுகருவியோ, உழபவர்களோ இல்லாமலே - உழவான இடம். எளிய உழவா? ஆழமான உழவு! பக்குவமான உழவு. ஆம்; கிழங்குகளைத் தோண்டி உண்பதற்காகப் பன்றிகள் உழுத உழவு!

பருவத்தில் விதை போட்டனர். அவ்வளவே. மழையிலேயே விளைந்துவிட்டது. எங்கு நோக்கினும் குதிரை வால்களைப் போலத் தினைக் கதிர்கள்; யானைத்தலையசைவு போன்ற அசைவு; காற்றொனும் பாம்பாட்டி தினைப் பயிராம் பாம்புகளை நெளித்து ஆட்டுவது கொடுமையாக இருந்தாலும் கலைக் கொள்ளை தான்!

தினைக் கொல்லையை உழுவதிலே - விதைப்பதிலே - விளைய வைப்பதிலே - படாத கவலையெல்லாம் கதிர் முற்றியபோது காப்பதிலே போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும். எத்தனை எத்தனை பறவைகள்? எத்தனை எத்தனை விலங்குகள்? ஆனால் “காட்டுக் காவலா? அது எனக்குக் களிப்பு விளையாட்டு” என்று கூறும் வீரமங்கை இருக்கும்போது வேங்கை மறவனுக்குக் கவலையுண்டா?

வேங்கைமறவன் வேங்கைமலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த தினைக்காட்டுக்கு உரியவன். அவன் மகள்தான் வீரமங்கை. பெயருக்கு ஏற்றாற்போலவே அவள் வீரமங்கையாகவே இருந்தாள். அச்சம் என்ற

ஒரு பொருளை அவள் கற்பனை செய்துதான் கண்டு கொண்டிருக்கக் கூடும். அப்படி ஒன்று இருப்பதாகவே அறியாமல் வளர்ந்துவிட்டாள். வேங்கை மறவனும் அவளை அவ்வாறு வளர்த்தும் விட்டான்.

தினைக்கொல்லையின் உயரமான ஓர் இடத்திலே ஒரு பரண்! காடு முழுவதையும் அங்கிருந்தே கண்டுகொள்ளலாம். மலையடிவாரத்திலே தூணுக்கும் கம்புக்குமா பஞ்சம்? உயரமான வலிய கம்புகளால் அமைந்த பரணிற்கு ஏணியும் உண்டு. ஏணிக்குப் படிகள் தான் ஆறே ஒழிய, வீரமங்கை ஏறும்பொழுது அதற்கு மூன்று படிகள். இறங்கும் பொழுது இரண்டே படிகள்.

வேங்கைமறவன் என்றோ ஒரு நாள் பகற் பொழுதில் தினைக் கொல்லைப் பக்கம் போவான். பெரும்பாலும் வருவதே இல்லை! “ஏனப்பா! நான் என்ன அழிய விட்டுவிடுவேனா? இக்காவலுக்கு நீங்களுமா வரவேண்டும்?” என்பாள். “அப்படி ஒன்றும் இல்லை; உன்னை நான் அறியமாட்டேனா என்ன! பயிரைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமே என்றுதான் வந்தேன்; வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுவான்.

காலையிலே வருபவள் கதிர் மறையும் வரை காத்துக் கொண்டே இருப்பாள். ஊரைவிட்டுத் தீப்பந்தம் புறப்பட்டு விட்டால் சரி பரணை விட்டுக் கீழே இறங்குவாள். ஏனென்றால் இரவுக்காவல் வேங்கை மறவன் பொறுப்பு.

ஒரு நாள் மாலைப் பொழுது, மஞ்சள் வெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. தினைக் கதிரின் நிறத்

திற்கும் வெயிலின் நிறத்திற்கும் வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் ஒரு சலசலப்பு; பயிர் நெளிவல்ல அது; ஆ! ஆ! தீப்பந்தம் போன்ற கண்கள்! அச்சமற்ற நடை! ஆணவக்குரல்; புலி - புலியேதான்!

பரண் மீது இருந்த புலி பாய்ந்து இறங்கியது. புள்ளிமான் போல் துள்ளி ஓடியது பூனைக்குட்டியின் கால்களைப் பிடிப்பதுபோல் பிடித்தது. போர்; கடும் போர்; மங்கைப் புலிக்கும் மறப்புலிக்கும் தாழாப்போர்; வலசாரி இடசாரிப் பாய்ச்சல்; தாவுதல்; தாக்குதல்; மோதுதல் எல்லாம். எத்தகைய குறைவும் இல்லாப் போர்; கொடுத்துவைக்க வேண்டும் பார்க்க!

வென்றது எது? மறப்புலிபட்ட பாட்டையும், இழு பறியையும் அதுதானே அறிந்திருக்கும். தாடையிலே குத்தித் தரையிலே உருட்டிவிட்டு வெற்றிக் களிப்பிலே ஒரே தாண்டில் ஏறிக் கொண்டாள் பரண்மீது. பிறகும் வெற்றி யாருக்கென்று சொல்ல வேண்டுமா?

பரணில் ஏறிக் கொண்ட பின்தான் பார்த்தாள். தான் ஏணி வழி ஏறி வரவில்லை என்று மறப்புலியைத் தாக்க மங்கைப் புலிபோன துடிப்பைப் பார்த்துவிட்டுப் பரணின் கீழே கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டு நின்றான் வரிப்புலி. இமைத்த கண் மூடாமல் நோக்கிக் கொண்டே நின்ற அவன் தன்னை மறந்துவிட்டான்.

வளைந்து குனிந்து நின்ற தான் தான் ஏணியாக இருந்தது என்பதை அவனே அறிந்துகொள்ள முடியாத போது வீரமங்கை அறியாமல் இருந்ததில் வியப்பு இல்லைதானே! அவள் அறிந்துகொண்ட பின்னர் - பாவம்! - செவ்வானம் போல முகம் நாணத் தால் சிவந்துவிட்டது.

வரிப்புலி பரணைவிட்டு நடந்தான். எப்படி? அடி ஒன்று வைக்க அரை நாழிகை தேவைப்படும்போல் இருந்தது. ஒரு பார்வை மறப்புலி மீது! மற்றொரு பார்வை மங்கைப்புலி மீது! என்ன செய்வான் சிறிது தொலைவு மனமில்லாமலே நடந்தான்.

இனிய இசைக்குரல் ஒன்று தென்றலிலே மிதந்து

வந்தது. அது இசையா? இன்ப வெள்ளம்; தேன் மாரி; தெய்வக் கனிச்சாறு. ஆ! ஆ! வரிப்புலி மேலும் நடந்தானா? நடந்தான். திரும்பிய படியே பரணுக்கு!

மங்கைப்புலி பரணிலே; வரிப்புலி பரணின் கீழே; ஆனால் போர் இல்லை! அமைதி குடி கொண்டது! ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவர்

நோக்கினார். தலை நிமிரும் ஒரு பக்கம்; தலை தாமும் மற்றொரு பக்கம். தெய்வ அன்பு புகுந்து விட்டது பேச்சும் வேண்டுமா?

வருந்திப் பிரிந்தான்; பழைய தொலைவு கூடப் போகவில்லை. “புலி புலி” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது. அது வீரமங்கை குரல்தான். கால் பிடர்பட ஓடிவந்

தான் வரிப்புலி. “கொல்” என்று சிரித்தாள் வீரமங்கை! “ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்றான் வரிப்புலி. “புலிக்குப் பயந்தா உன்னை அழைத்தேன்; புலி வந்தால் அதனைச் சாய்க்க நான் போதாதா என்ன! நீ புலியைப் பார்த்துப் போ என்று சொல்வதற்குத்தான்” என்றாள்.

ஊரின் பக்கம் தீப்பந்தம் தெரிந்தது. தொட்டாலும் கூட மங்கையை வெதுப்பாத பந்தம் தொலைவிருந்தே வெதுப்பத் தொடங்கியது. “நாளைக்கும் காவல் நீதானே” என்றான் வரிப்புலி. “இவ்வழிதானே உன் பாதை” என்றாள் மங்கை, பந்தம் நெருங்கிவிட்டது.

மறுநாள் பறவைக் கூட்டத்திற்குக் கொண்டாட்டமாகி விட்டது! ஏன்? மங்கை காவலுக்கு வரவில்லையா? வந்திருந்தாள். ஆனால் அவள் பார்வையெல்லாம் பாதையிலேயே இருந்தது. பறவை தினைக்கதிரைக் கொத்துவதைப் பற்றிக் கவலைப்படவே இல்லை. வரிப்புலியும் வந்து விட்டான்.

பரணை அடுத்து வந்ததும் திகைத்து நின்றான் வரிப்புலி. யானை ஒன்று தினைக் காட்டை அழித்துக் கொண்டு இருந்தது. “யானை யானை” என்று கூச்சலிட்டான். “யானையா? இதோ வருகிறேன்” என்றாள் மங்கை. “இரு இரு! அங்கேயே இரு; இன்றைய போர் என்னைச் சேர்ந்தது” என்றான் வரிப்புலி.

வெறிமிக்க யானைதான் அது. வரிப்புலி தன் வலுவையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துத் துதிக்கையைப் பிடித்தான். துதிக்கை நுனியைப் பெரு விரலையும் ஆள்காட்டி விரலையும் கொண்டு அழுத்தினான். அந்தோ! வெறிகொண்ட யானையும் “வீர் வீர்” என்று கதறியது. நிற்க விடாது துதிக்கையைப் பிடித்துக்

கொண்டு யானையைப் பம்பரம் போல் சுழற்றினான். யானை திமிரித் திமிரிப் பார்த்தது. துதிக்கையால் வளைக்கவும் முனைந்தது. வரிப்புலியோ சிக்கிக் கொள்ளவில்லை. யானையை ஒலமிடச் செய்து கொண்டு டிருந்தான். வலிய யானையும் சோர்ந்தது.

புலி, பால்நிறத் தந்தத்தைப் பற்றிக்கொண்டு யானை முதுகின் மீது ஏறிக்கொண்டான். பரணுக்கும் உயரமாக யானைமேல் உட்கார்ந்திருந்தான். கதிரோன் மலைமீது இருந்தான். அதனைச் சுட்டிக் காட்டினாள் மங்கை. சிறிது தொலைவு செலுத்திக் கொண்டே போய் யானையை வெருட்டிவிட்டு வந்தான் வரிப்புலி.

“நான் புலியைக் கொன்றேன்; நீயோ யானையைக் கொல்லவில்லை! யார் வீரம் சிறந்தது?” கைகொட்டிச் சிரித்தாள் வீரமங்கை.

“இரு கைகளுடைய நான், ஒரு கையுடைய யானையைக் கொல்வதோ ஆண்மை? அது கோழையின் செயல்” என்றான் வரிப்புலி. மூச்சு நின்றுவிடும் போல் இருந்தது மங்கைக்கு. “மான வீரம் வாழ்க” என்றாள். கண்ணை இமைத்து இமைத்து மூடிக்கொள்வது போலக் காற்றின் சுழற்சியிலே தெரிந்தது தீப்பந்தம். “இப்பந்தத்திற்கு விடிவு வராதா?” என்று ஏங்கிக் கொண்டே விடை தந்தாள் மங்கை.

நாள்கள் சில கடந்தன. “வீரமங்கை! தினைக் கதிர் முற்றிவிட்டதால் நாளைக்குக் கதிரைக் கொய்துவிடுவோம். உனக்குக் காவல் தொல்லை இல்லை” என்றான் வேங்கைமறவன். “காவல் நாளையோடு சரியா அப்பா” - ஏக்கத்தோடு கேட்டாள் மங்கை. “ஏன்?” என்றான் மறவன். “வேறொன்றும் இல்லை; பரண் இருக்கிறதே,

அதனை விட்டு விட்டு” என்று முடிக்காமல் நிறுத்தினாள்.

“ஓ ஓ! பரணுக்கு வேறு காவலா? நன்றாக இருக்கிறது; பரணைத்தான் பிரித்துவிடுவேனே” என்றான். “பரணைப் பிரிக்கவா?” என்று தொண்டை அடைக்கக் கூறினாள் - கூடு பிரிக்கப்படுவதைக் கண்ட குருவி போல மங்கையின் முகத்திலே கவலை குடியேறியது.

தினைக்காடு நோக்கி வந்தாள் மங்கை அன்று தான் பரண் ஏணிக்குப் படிகளும் ஆறு மங்கையின் கால் எட்டுகளும் ஆறு ஆக இருந்தது. “நாளையமுதல் எனக்கு இங்கே காவல் இல்லை! இனி வீட்டைவிட்டு வெளியேறவே முடியாது. உன்னைப் பிரிந்திருக்கவும் முடியாது என்ன செய்யப் போகிறாய்” - கண்ணீர் கன்னங்களை நனைக்கக் கூறினாள் மங்கை.

ஒங்கிய தோளையும், உந்தியெழும் கவலை யையும் அடக்கிக்கொண்டு நிலமுகம் நோக்கிக் கொண்டே தளர் நடையிட்டுப் பிரிந்தான் வரிப்புலி. அவன் நின்று பிரிந்த இடத்தில் இருந்த புல்கள் மேகம் இல்லாமலே மழைத்துளி பெற்றன!

அன்று வேங்கைமறவன் வீட்டிலே தினையின் புதுச்சோறு பொங்கும் நாள். காட்டு ஆடுகளைக் கறந்துவந்த பாலையே உலையாக வைத்துச் சந்தன விறகை எரித்துப் பொங்கினார். காட்டு மல்லிகை “கம கம” என்று மணக்கும் முற்றத்திலே ஒங்கி வளர்ந்த வாழையின் அகன்று விரிந்த இலையைக் கொய்து சோற்றைப் படைத்தனர். “வளம் பெருகுக; வாழ்வு பொங்குக” என்று தெய்வத்திற்குப் பூவும் படையலும் இட்டு வாழ்த்தினார். உற்றார் உறவினர் சூழ இருந்து

உண்டனர். அப்பொழுது வீரமங்கை மட்டும் உணவிலே கருத்து வைக்காது கருமுகில்மேல் திகழ்ந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலாவை இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன வீரமங்கை சாப்பிடவில்லையா?” என்றான் வேங்கை மறவன். “சாப்பிட்டேன் சாப்பிட்டேன்” என்று வாய் மட்டும் பேசியது. உள்ளம் எங்கோ போயிருந்தது.

ஒரு நாள் வேங்கை மறவனைத் தேடி ஒரு கிழவன் வந்தான். நரைத்த தலை; கூனிய முதுகு; ஆனால் வலிய உடலுடைய அவன் கன்னத்தில் முதுமைக் கோடுகள் தெரியவில்லை. ஆண்சிங்கம் போல நடந்து வந்தான். வேங்கை மறவனோ மிகக் கருத்தாக அம்புகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

வந்த கிழவன் நின்றுகொண்டு இருந்தான், மறவன் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. அம்பைத் தீட்டுவதிலேயே முனைந்திருந்தான். பளபளப்பு ஏறும்வரை தீட்டினான். கை நகத்தில் தேய்த்துத் தேய்த்துப் பதம் பார்த்துக் கொண்டே மேலும் மேலும் தீட்டினான். அவன் செயல் திறத்தை அம்பு தீட்டும் அக்கறையே காட்டியது.

“ஐயா” என்றான் நின்ற கிழவன். “யார்? வாருங்கள்!” என்று கொண்டே நிமிர்ந்து பார்த்தான் வேங்கை மறவன். மறவன் கண்களிலே வீரம் விளையாடுவது கிழவனுக்குத் தெரிந்தது. அம்பினை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு அருகிலிருந்த மரப்பலகையைக் காட்டினான் உட்காருமாறு. கிழவன் உட்கார்ந்தான். மறவன் பேசினான்.

“என்னைத்தான் தேடி வந்தீர்களா? நீங்கள் யாரைப் பார்க்க வேண்டும்.”

“வேறு எவரையும் இல்லை உங்களைத்தான் பார்க்கவந்தேன்” - கிழவன் உரைத்தான்.

“அப்படியா மகிழ்ச்சி! நீங்கள்...” என்று பேச்சை இழுத்தான் மறவன். அவன் விருப்பத்தை அறிந்து கொண்ட கிழவன் “நான் அரிக்குடியைச் சேர்ந்தவன்; நம்பி என்பது என் பெயர்” என்றான். “நல்லது வீட்டுக்குப் போகலாம் வாருங்கள்” என்று எழுந்தான் மறவன்.

வீட்டின் முற்றத்தில் நின்ற வேங்கை மரத்தின் கீழ் இருந்த கல்லில் உட்கார்ந்தனர். தண்ணிய தென்றற் காற்று வீசியது. காட்டு மல்லிகை கமழ்ந்தது. வெண் மணற் பரப்பு முற்றத்தைத் தனியழகு செய்தது. வில்லும் அம்பும் வேங்கை மரத்தின் அடியிலே சார்த்தி வைக்கப்பட்டது. பேச்சுத் தொடங்கினார்.

“ஒரு நல்ல செய்தியைப் பேசுவதற்காக உங்களைத் தேடி வந்தேன். எனக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவனுக்கு உங்கள் மகளைத் திருமணம் செய்து வைக்கலாம் என்பது என் ஆசை.”

“அப்படியா; நல்லது. ஆனால், அவனைப் பார்க்க வேண்டும்; மனத்திற்குப் பிடிக்க வேண்டும்; அதற்குப் பின்னல்லவா மற்றவை”.

“இதோ பாருங்கள்” என்று எழுந்தான் வேங்கை மறவன். வில்லை எடுத்து நன்றாக வளைத்து அம்பைச் செலுத்தினான். வேங்கை மரத்தின் உச்சிக் கிளையிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு மரப்பலகையின் சிறிய ஓட்டை வழியாக ஊடுருவிச் சென்றது அம்பு. விரைந்து வீட்டுக்குள் சென்றான். கவண் ஒன்றை எடுத்து வந்தான். அதில் ஈரமான களிமண் உருண்டை இருந்

தது. வீசி எறிந்தான். ஓட்டை அடைக்கப் பெற்று விட்டது. உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் நம்பி.

“இதனை அவன் செய்ய வல்லவனா என்கிறீர்களா? நான் முயல்கிறேன் நான் வென்றால் அவனும் வெல்வான். நான் தோற்றால் அவனும் தோற்பான். ஐயம் இல்லை. என் ஆண்மைக்கு அவன் ஆண்மை சளைத்ததன்று; வில்லைக் கொடுங்கள்” - வில்லையும் அம்பையும் வாங்கினான் நம்பி. நொடிப் பொழுதினுள் பலகையில் இருந்த துளையை அம்பு ஊடுருவிச் சென்றது. கவணை வாங்கினான். இடக் கையால் சுழற்றினான். ஓட்டையை அடைத்துக் கொண்டது மண்!

“ஏன் வலக்கையால் கவணைச் சுற்றவில்லை?” இது வேங்கையின் வியப்பான கேள்வி.

“வலக்கை வில்லுக்கு! இடக்கை கவணுக்கு! ஒரு கையினுக்கு மட்டும் தனிப் பயிற்சி தந்துவிட்டு ஒரு கையினை ஒன்றுக்கும் ஆகாமல் செய்து விடுவது ஆண்மையா? என்றான் நம்பி. “நல்ல திட்டம்” என்று கொண்டே புன்முறுவலோடு தலையை ஆட்டினான் மறவன்.

இதற்குள் வீரமங்கை பழம் பிழிந்த கொழுஞ்சாறு; நறுந்தேன், தண்ணீர்க்குவளை - இவற்றுடன் வந்தாள். மகிழ்வுடன் விருந்து அருந்தினர்.

“உங்கள் பையனை அனுப்பி வையுங்கள்; பின்னர் பேசிக்கொள்வோம்; வருகிறீர்களா?” விடை தந்தான் வேங்கை மறவன். வீரத்தின் மேம்பாட்டையும், விருந்தின் சிறப்பையும் நினைத்துக்கொண்டே பிரிந்தான் நம்பி. அவன் வந்து போனபின் வீரமங்கையின்

முகத்திலே கவலைபடர்ந்து இருந்தது. காரணம்? கதவோடு கதவாக அவள் நின்றுகொண்டிருந்ததுதான்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் வீட்டுத் தோட்டத்தின் பக்கம் சலசலப்புக் கேட்டது. அதற்கு முன்னமே அங்குக் காத்திருந்தாள் வீரமங்கை. சலசலக்க வந்தவன் வரிப்புலிதான். திருடுவதற்கு நுழைபவன்போல நுழைந்து நுழைந்து வந்தான். மங்கையை நெருங்கினான்.

“அப்பா இல்லையா?”

“வேற்றாருக்குப் போயிருக்கிறார்”

“நல்லதாகப் போய்விட்டது”

“இல்லை! காரியம் கெட்டுப் போய்விட்டது; யாரோ ஒரு கிழவர் வந்து தன் மகனுக்கு என்னைப் பெண் கேட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறார். நீ எக்கவலையும் இல்லாமல் இருக்கிறாய். இதைப் பார்க்கிலும் கேடு உண்டா?”

“உன்னையா பெண் கேட்டு வந்தார்?”

“இல்லை உன்னை”

“கோவப்படாதே! உன் தந்தை என்ன சொன்னார்? நீ என்ன சொன்னாய்?” - விரைந்து திகைப்புடன் கேட்டான்.

“நான் என்ன சொல்வது? என்னிடம் கேட்கவே இல்லையே. அவர்கள் பேசினார்கள். நான் மறைந்து நின்று கேட்டேன். வீரப் போட்டி வேறு நடந்து விட்டது. வந்த கிழவன் கிழவனாகவா இருந்தான். உறுதியாக - அவன் வீரத்தைக் கண்டே அப்பாவுக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. நீ உறங்கிக்கொண்டிரு”.

“உறங்கவா செய்கிறேன். நடப்பதுதானே நடக்கும்; நான் என்ன செய்வது?”

“நீ ஒன்றும் செய்யவேண்டா. இங்கு நில்லாமலாவது போ. திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தால் உன் பெற்றோரை உடனே அனுப்பிவை. அந்தக் கிழவன் மகன் நாளையே வந்தாலும் வந்துவிடுவான் போய்வா”.

“என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? பெற்றோர் யாரும் எனக்கு இல்லையே”.

- சோர்ந்துபோய்விட்டாள் வீரமங்கை.

நெருங்கிக் கேட்டான். “வந்த கிழவன் யார் என்று தெரியுமா?”

“நம்பி என்பது பெயராம்.”

“அரிக்குடி நம்பியா? என்ன சொல்லிப் போனான்”.

“மகனை அனுப்பி வைப்பதாகப் போயிருக்கிறார்”.

“இன்னும் வரவில்லையே. விடு கவலையை. நான் அவர் அனுப்பிவைத்தவன் என்று நாளைக்கே வந்து விடுகிறேன்”.

“மாட்டிக் கொண்டால்...”

“மாட்டிக்கொள்ளவா? அது வரிப்புலி வாழ்க்கையிலே நடக்க முடியாத ஒன்று”.

- ஓர் ஒலி கேட்டது.

“அது என்ன ஒலி? காட்டுப் பூனையா?”

“ஆமாம் காட்டுப் பூனைதான் என்றாள் மங்கை”

- அந்நேரம் கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டது.

“விரைந்து போ! இதோ வீட்டுப் புலியும் வந்து விட்டது. நில்லாதே” என்று கதவைத் திறக்கச் சென்றாள் மங்கை. அமைதியாகப் பிரிந்தான் வரிப்புலி.

நிலா அரைவட்ட வடிவத்தில் தோன்றியது. அதன் பாலொளிபட்டு மர நிழல்கள் வேங்கைப் புலிகளாகத் தோன்றின. பழைய மறப் புலியையும், மங்கைப் புலியையும் நினைத்துக் கொண்டே வழி நடந்தான். தொலைவே தெரியவில்லை, அச்சமும் தோன்றவில்லை. நேரில் வந்த புலிக்கே அஞ்சாத வரிப்புலி நிழற்புலிக்கு அஞ்சுவானோ?

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சந்தன மரத்திலிருந்து ஒரு குயில் பாடிக்கொண்டு இருந்தது. வீட்டுக்குள்ளிருந்தும் ஒரு குயில் பாடிக்கொண்டிருந்தது. வேங்கை மறவன் வீட்டின் முற்றத்துக் கல்லிலே உட்கார்ந்து மெய்ம்மறந்து இசை வெள்ளத்திலே மிதந்து கொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனைப் பறவை எப்படி எப்படியோ சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டு இருந்தது. அப்பொழுது கல்லின் அண்டை வந்து சேர்ந்தான் வரிப்புலி. வேங்கை மறவனைத் தலை தாழ்ந்து வணங்கினான். அப்பொழுது சந்தன மரக் குயில் மட்டும் பாடிக்கொண்டு இருந்தது. வீட்டுக்குயில் நாணிப் போய் விட்டது போலிருக்கிறது. ஏனோ?

“அரிக்குடி நம்பி அனுப்பி வைத்தாரா? உட்கார்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கல்லின் ஒரு பக்கத்தில் சிறிது அசைந்து உட்கார்ந்தான் வேங்கைமறவன், “உன் பெயர்” என்று முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டே கேட்டான். “வரிப்புலி” என்றான் காளை. “வரிப்

புலியா? நல்லபெயர்” என்று முகத்தை மேலும் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

திடீரென்று வேங்கை மறவன் முகத்திலே ‘ஐயக்குறி’ தோன்றியது. மேலும் பேசாமல் வீட்டுக்குள் போனான். விரைவில் முற்றத்திற்குத் திரும்பிவந்து வரிப்புலியின் முகத்தைப் பார்த்தான். மீண்டும் வீட்டுக்குள் சென்றான். வெளியே வந்து வரிப்புலியின் முகம் உடல் தோற்றம் அனைத்தையும் உற்று நோக்கினான். போனவன் சற்று நேரம் திரும்பவில்லை. பிறகு வந்தான். ‘இங்கே வா’ என்று அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போனான்.

“இப்படி ஒரு செயல் நீ செய்ததுண்டா?” சுவரைச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே கேட்டான் மறவன். தலையைக் கீழே தொங்கப் போட்டான் வரிப்புலி. நெஞ்சம் படபட என்று அடிக்கத் தொடங்கியது. கால் நிலத்தில் கோடு போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்நேரம் அடுப்பில் ஏற்றியிருந்த தினை உலை ‘குபுகுபு’ என்று கொதிக்க ஆரம்பித்தது.

வேங்கைமறவன் வரிப்புலியின் முதுகிலே கையைப் போட்டான். தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டே “நிமிர்ந்து பார்; உண்மையைச் சொல்ல வெட்கமா? நீ செய்த செயல்தானே” என்றான். “ஆமாம்” என்று அரைகுறையாய்ச் சொல்லிவிட்டுத் தலையைத் தாழப் போட்டுக் கொண்டான் வரிப்புலி.

‘வீரமங்கை’ என்று கத்தினான் மறவன். தாமரையிலையில் இருந்த தண்ணீர் முத்துக்களைக் காற்று உதிர்ப்பது போல முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு அங்கு இருந்தவாறே ‘என்னப்பா’ என்றாள் மங்கை.

கிணற்றினுள் இருந்து பேசுவதுபோல் குரல் கேட்டது. “நீ கல்லில் போய் இரு” என்று வரிப்புலியை அனுப்பி விட்டு வீரமங்கையின் அருகில் சென்றான் மறவன். என்ன நிகழப் போகிறதோ என்ற துடிப்பிலே நடந்தான் வரிப்புலி.

“நீ தினைக்காவல் காக்கும்போது இவன் வந்து யானையைத் துரத்தினானா? யானைத் துதிக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு சுழற்றுபவன் இவன் தானே!” என்றான் மறவன். ‘ஆமாம்’ என்று நடுங்கிப் போய்ச் சொன்னாள் மங்கை.

உள்ளிருந்தே மறவன் கத்தினான் ‘வரிப்புலி!’ வீட்டுக்குள்ளே உயிரை வைத்துவிட்டு உடலை மட்டும் வெளியே கொண்டுபோன வரிப்புலி முன்னின்றான். இச்சித்திரம் கற்பனையாக எழுதப்பட்டது என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். உண்மை இன்றே புலனாயிற்று, உன்னை இதுவரை நான் பார்த்ததே இல்லை, பார்த்திருந்தால்... சிறிது நேரம் வீடு அமைதியாயிற்று.

ஒரு பெரும் சிக்கல் உள்ளது. நம்பிக்கு ஓய்வு ஏற்படும் பொழுது இங்கே வந்து போகச் சொல்.

“அவரிடம்தான் சொல்ல வேண்டுமா? என்னிடமே சொல்லிவிட்டாலும் நான் அவரிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். அவரே வரவேண்டுமானாலும் வரச்சொல்கிறேன்”.

“ஆம். அவர்தான் வரவேண்டும். போய் வருகிறாயா? ஓ! மறந்து விட்டேன். திண்ணையில் உட்கார். சாப்பிட்டுப் போகலாம்”.

வரிப்புலிக்கு என்னென்னவோ ஐயங்கள் ஏற்பட்டன, இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு

திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். அங்கு உணவா உண்டான்? உயிருட்டும் அமுதம் அல்லவோ அவன் உண்டான்.

வரிப்புலி போனபின் இரவெல்லாம் மங்கைக்கு உறக்கம் பிடிக்கவே இல்லை. இனி என்ன நடக்குமோ? தந்தையார் சொல்லிய சிக்கல்தான் என்னவோ? என்றெல்லாம் எண்ணினாள். “அரிக்குடி நம்பி என்னைத்தம் மகனுக்குக் கேட்டு வந்தார். வரிப்புலியோ அவர் அனுப்பி வைத்தவனாகவே சொல்லிக் கொண்டு வந்துபோய் விட்டான். எனக்கும் அவனுக்கும் முன்னமே உண்டான உறவைச் சித்திரம் வேறு உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

அரிக்குடி நம்பி எங்கள் பழைய அன்புக்காகத்தம் கருத்தை மாற்றிக்கொண்டு, வரிப்புலிக்காக மீண்டும் இங்கு வருவாரா? அப்படி அவர் வந்தால் அல்லாமல் எங்கள் திருமணம் இன்பமாக நடைபெற முடியாது. நம்பியினிடம் தெய்வக் குணம் இருந்தால் அல்லாமல் இதனை ஒப்பி வரவும் மாட்டார்” என்ற ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ண அலைகள் உள்ளக் கடலிலே கொந்தளித்து எழுந்தன. எப்படியோ விடிபொழுது ஆயிற்று.

பறவைக் குரல் எழுந்தது; சேவல் கூவிற்று. பசுக்கன்று கதறியது. கருங் கூந்தல் போல மையிருள் இருந்தது. அதனைக் கிழித்துக் கொண்டு - இரவெல்லாம் விழித்துக் கொண்டிருந்து கவலையால் சிவந்த முகம் போலச் - செவ்வானம் தோன்றியது. பெரிதாகக் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே எழுந்தான் மறவன். இரண்டு மூன்று கல் தொலை நடந்து போய்க் காட்டை

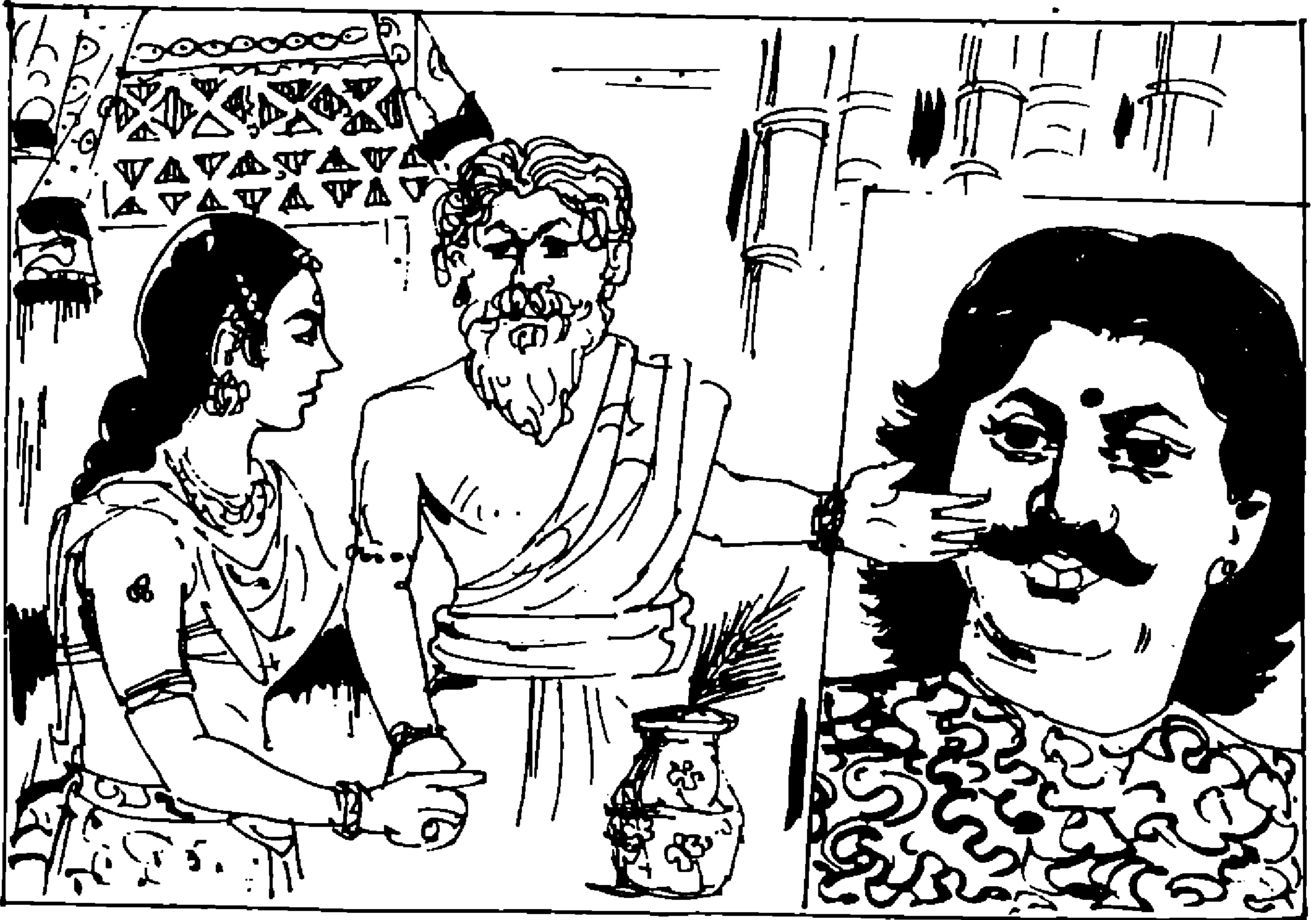
யெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத்தான் காலையுணவுக்கு வருவான். அவ்வழக்கம் போல் புறப்பட்டான்.

விடிந்தும் விடியாமலும் நம்பி வந்து விடுவான் என்று மங்கை நினைக்கவில்லை. வரவேற்று வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். உட்குவரைக் கண்டவுடனே கொதிப்படைந்தான் நம்பி. சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டே “இதை வரைந்தது யார்?” என்று கண்களில் கனல் பொறிக்குமாறு பேசினான்.

தனக்கு இவ்வாறு கேட்கும் உரிமை உண்டா என்பதைக் கூட நினைக்காமல் கத்தினான். தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள் மங்கை. “இதை வரைந்தது யார்? நீதானே!” - இன்னும் பேசாமல் இருக்க மங்கையால் முடியவில்லை. ‘ஆம்’ என்றாள். “இவ்வளவு ஆகிவிட்டதா? அந்தப் பயலையே கட்டி அழு” என்று குமுறினான் நம்பி. விம்மி விம்மி அழுதாள் மங்கை. அவள் தலை சுற்றுவது போல் இருந்தது.

துணிந்து பேசினாள். “எங்களுக்கு அன்பு இயற்கையாகத் தோன்றிவிட்டது. அதைத் தடுக்கவோ, கெடுக்கவோ எவராலும் முடியாது. வற்புறுத்தலுக்காக உள்ளம் மாறவும் மாறாது மாற்ற நினைப்பதும் அறிவுக்குப் பொருந்துவது ஆகாது; வரிப்புலி நேற்று வந்தார். அவரை என் தந்தைக்கும் பிடித்துவிட்டது”.

எங்கள் நட்பையும் தந்தை அறிந்து கொண்டார். என் கருத்தை மாற்றி அவர் பேசுவதே இல்லை. உமக்குப் பெருமை ஏற்பட வேண்டுமானால் வரிப்புலியையே உம் மகனாக எண்ணிவிட வேண்டியது தான். இவ்வாறு காட்டாற்றுப் பெருக்குப்போல் கொட்டினாள். மேலும் ஒருமுறை சுவர்ப்படத்தை முறைத்துப் பார்த்து

விட்டு வெளியேறினான் நம்பி. மங்கை சோர்ந்துபோய் உட்கார்ந்தாள்.

பசுக்கன்று கத்திக்கொண்டு இருந்தது. பசுவின் கதறல் ஒங்கிக்கொண்டே சென்றது. 'அம்மா' என்று பதிலுக்குக் கதறி அன்பைக் காட்டியது பசு. ஆனால் அவ்வன்பை மங்கை இழந்து ஆண்டுகள் பல ஆகி விட்டன. முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு கன்றை அவிழ்த்து விட்டாள். இதற்கு முன்போலல்லாமல் கன்று இன்று மிகுந்த ஆவலோடும் அன்போடும் துள்ளிக் குதித்து ஓடியதையும், தாய்ப்பசுவின் விளையாடியதையும் கண்டுகொண்டு தன்னை மறந்து நின்றாள் மங்கை. என்றும் காணாத அளவு அன்றுதான் தாய் சேய் அன்பை அவளால் காணமுடிந்தது.

திரும்பி வீட்டுக்குள் போகப் பார்த்தாள். அங்கே வெளியே போன நம்பி நின்றுகொண்டு இருந்தது

என்னவோபோல், இருந்தது. ஆனால் அடக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே நடந்தாள். நம்பியின் முகத்திலே பழைய கடுகடுப்பு இல்லாதது மங்கைக்குப் புலனாகாமல் போகவில்லை. வெளிக்கல்லிலே நம்பி உட்கார்ந்திருந்தான்.

வேங்கை மறவன் வந்தான். வரவேற்றுக் கொண்டே, “என்ன வந்து நெடு நேரமாகி விட்டதோ? காட்டுக்குப் போய்விட்டேன்” என்று மன்னிப்பு வேண்டிபவன் போல் பேசி விட்டு வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

திண்ணையிலே உட்கார்ந்தவுடன் நம்பி சுவரி லிருந்த வரிப்புலியின் சித்திரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி “இவனை முன்னதாகவே அறிவீர்களா? சித்திரம் தீட்டியிருக்கிறீர்களே!” என்றான். “நான் அறியவா? அறிந்திருந்தால் அவனை விட்டுவைத்திருப்பேனா?” என்றான் மறவன். “விட்டு வைக்காமல்” என்று பேச்சை இழுத்தான் நம்பி. “உண்மையைச் சொல்லாமல் இருந்த அந்த முட்டாளை அழைத்து வைத்து நானே தாலி கட்டச் சொல்லியிருப்பேன்” என்றான் மறவன்.

நம்பி குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். சமையல் அறையில் சில முல்லை மலர்கள் அரும்பின! ஆனால் அங்கோ முல்லைக் கொடியைக் காணவில்லை. மங்கை மட்டும் இருந்தாள்.

“நம்பி! உம்மிடம் ஒரு பரிசு கேட்கப் போகின் றேன் தருவீரா?” என்றான் மறவன். என்னிடமா? பரிசா? தரமுடிந்த பரிசாயின் தடையில்லை என்ன பரிசு? என்று ஆவலோடு கேட்டான் நம்பி.

“மங்கையைப் பிரிந்துவாழ என்னால் முடியாது. இவ்வீடும் நிலமும் அவளுக்கே உரியன. உலகில் அவளை அன்றி வேறு எவரும் எனக்கு இல்லை. வரிப்புலியையே எனக்குப் பரிசாகத் தந்துவிட வேண்டும். அவன் இவ்வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும். இந்த ஒன்று தான் நீர் எனக்குச் செய்யவேண்டியது” என்றான்.

சிறிது நேரம் பேசாமல் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான் நம்பி. “சரி! உம் விருப்பம் அதுவானால் தடையில்லை”. என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டான் நம்பி. “உணவு ஆகிவிட்டது அப்பா” என்று ஒரு கிளியின் குரல் கேட்டது. அங்கே கிளியும் காணவில்லை; கிளிக்கூண்டும் காணவில்லை.

நம்பி போனபின் மங்கை கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவு இல்லை. நம்பி இப்படி மாறுவார் என்றோ, வரிப்புலிக்குத் தந்தைபோலவே நல்லெண்ணத்தால் நாடகமாடுவார் என்றோ அவள் நினைக்கவில்லை அல்லவா! ஆனால் நடந்தபின் இப்படியும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா? பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையோர்கள் இருக்கிறார்களா? என்று வியப்படைந்தாள். வாயார மனமாரப் போற்றி வாழ்த்தினாள். பாவம்! வரிப்புலிக்குக் கிடைத்த வேடிக்கையான தந்தையை எண்ணி எண்ணித் தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள்.

வீட்டின் முற்றத்தில் புதுமணல் பரப்பப்பட்டது. தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டன; வாழைகள் கட்டப்பட்டன; பந்தல் போடப்பட்டது. இடந்தோறும் இடந்தோறும் பச்சிலை மாலைகளும் பூ மாலைகளும் தொங்கவிடப் பெற்றன. நீலநிற மேற்கட்டி பந்தலிலே கட்டப்பெற்றது. மங்கையும், வரிப்புலியும் மணமேடை

யில் இருந்தனர். பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த முதிய பெண்கள் பலர் கூடி நின்று “எல்லாப் பேறுகளும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்க” என்று வாழ்த்தினர். இசை முழக்கம் இனிது ஒங்கியது. அதனை வெற்றி கொண்டது மகளிர் குரவைக் குரல். திருமணம் இனிது நடந்தேறியது.

வேங்கை மறவன் உள்ளத்திலே இன்பவெள்ளம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வான் வழியே வந்த இரண்டு புறாக்கள் வீட்டின் முற்றத்தில் இருந்த வேங்கை மரத்தில் தங்கின. அதனைக் காண்பதிலே மறவனுக்கு இருந்த இன்பத்திற்கு இணை அதுதான்.

“வரிப்புலி! உன் தந்தை உன் திருமணத்திற்கும் வரவில்லை. அதற்குப் பின்பும் காணவில்லையே ஏன்?” என்றான் மறவன். “அவரைப் பார்ப்பது அரிது. அவராக எங்கேனும் வந்து போவார். ஆனால் தேடித் தேடி அலைந்தாலும் கண்டுபிடிப்பது அரிது” என்றான் புலி.

“நம்பி இவர் தந்தை அல்லப்பா! உங்களை நன்றாக இவர் ஏமாற்றிவிட்டார். பெரிய ஏமாற்றுக்காரர்” என்றாள் மங்கை. “ஏமாற்றி விட்டாரா?” என்று சற்றுத் துடிப்போடு கேட்டான் மறவன். “இல்லை, அவரை இங்கு வரச்சொல்லுகிறேன். அவரிடமே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று வெளியே போனான் புலி.

சிறிது நேரத்துக்குள் நம்பி வந்தான். மங்கையும், மறவனும் வரவேற்றனர். இருக்கச் சொல்லினர் மறவன் பேச்சின் ஊடே கேட்டான். “உங்களைக் காணவே முடியவில்லை; திருமணத்திற்கும் நீங்கள் வரவில்லை” என்றான் வேங்கை.

“நான் வந்திருந்தேன். நீங்கள்தான் என்னைப் பார்க்கவில்லை. உங்கள் பரபரப்பில் அப்பொழுது

என்னைத் தெரியுமா? ஒரே ஒரு மகளின் திருமணம் அல்லவா. அன்று நீங்கள் இருபது வயதுக் காளை போல் அல்லவா ஓடித்திரிந்தீர்கள். என்னைப் பார்க்க நேரம் ஏது. இந்தக் கிழவனைப் பார்க்க மங்கைக்கும் தான் முடியுமா?” என்று குத்தலாகப் பேசினான் நம்பி.

“இல்லை நீங்கள் வரவே இல்லை; வந்தால் எங்கள் கண்களில் படாமல் இருக்க முடியாது” என்றான் மறவன். “நன்றாக இரண்டு பேரும் ஏமாறி விட்டீர்கள். இந்த நம்பி வந்திருந்தான். ஆனால் என்ன உருவத்தில் தெரியுமா?” என்று வெண்ணரையை நீக்கினான். உடையை மாற்றினான். ‘வரிப்புலி’ நின்றான்.

வேங்கை, புலியின் தோளைப் பற்றித் தூக்கிக் கொண்டு பிசைந்து எடுத்துவிட்டான். மங்கைக்குத் தன்னுணர்ச்சி வரச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று.

“தாய் தந்தையர் இல்லாத நான் என்ன செய்ய முடியும்? உங்கள் மகளை ‘எனக்குப் பெண்தாருங்கள்’ என்று உங்களிடமே கேட்பதற்கு வெட்கம் ஏற்படாதா என்ன? இதற்கு மற்றவர்களிடம் மண்டியிட்டுக் கிடந்து, எனக்காக அவர்களை அனுப்பி வைப்பதும் சரியாகப் படவில்லை. எப்பொழுதும் நம்மால் முடியாததற்குத் தான் அடுத்தவர் உதவியை நாடவேண்டும். இது என் எண்ணம்” என்றான். நன்றாக இருக்கிறது என்று கூறிக் கொண்டு சிந்தனையை முகத்தில் தேக்கி எங்கேயோ போனார்.

“என்னிடமாவது உண்மையைச் சொல்லி யிருக்கக்கூடாதா?” என்றாள் மங்கை. “உடனே வெளிப் படும் உண்மையைப் பார்க்கிலும் காலங்கடந்து வெளிப் படும் உண்மைக்கே தனிப் பெருமை. அந்த இன்பத்தைப்

போல் வேறோர் இன்பம் உலகில் உண்டா?” என்றான். “ஆமாம்! நம்பியாக நீங்கள் வந்ததும் போதும். அன்று நடுக்கி வைத்ததும் போதும்” என்று கூறிக் கொண்டு முகத்தில் கோவத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள். “நீ அன்று கவலைப்பட்டதும் போதும்; கன்றையும் பசுவையும் துடிக்க விட்டதும்போதும்” என்றான். ‘கலகல’ என்னும் சிரிப்புக்குரல் அடங்கவில்லை. சுவரின் அண்டையில் மறவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் பக்கத்திலேயே சில பச்சிலைகள் கிடந்தன. ஒரு கிண்ணத்தில் இலைச்சாறு இருந்தது. ஒரு தூரிகையைக் கையிலே பிடித்திருந்தான். “என்ன வரையப் போகின்றீர்கள்” என்றான் வரிப்புலி. “உடனே வெளிப்படும் உண்மையைப் பார்க்கிலும் காலங்கடந்து வெளிப்படும் உண்மைக்கே தனிப் பெருமை!” என்றான் மறவன். வரிப்புலி புன்முறுவல் பூத்துக்கொண்டே மங்கையை நோக்கினான்.

“முன்னெல்லாம் சித்திரம் நன்றாக வரைய முடிந்தது. சித்திரக் கலைக்கு ஏற்றவாறு நரம்புகளிலே தளர்ச்சி நடுக்கம் எதுவும் முன் இல்லை. இப்பொழுது வயது போய்விட்டது. விரல்களும் மரத்துவிட்டன. ஆனால் கலைப்பித்து மட்டும் இருக்கிறது. அந்தப் பித்தினால் தான் இன்னும் ஏதோ நினைக்கும்போது வரைகின்றேன்”.

“அந்தப் படத்திலே யானையின் முகத்தில் எவ்வளவு கவலைக்களை தோன்றுகின்றது. அதன் உடலில் தோன்றும் வளைவும், துதிக்கையிலே காணும் சுருக்கமும், கண்ணிலே வழியும் துயரும் உண்மையாகவே - உயிர்க்கலையாகவே - தோன்றுகின்றன அல்லவா”.

யானையைப் பிடித்து இழுப்பவன் முகத்திலே பொலியும் வீர உணர்ச்சியை வரைய இன்னொரு முறை மங்கையே நினைத்தாலும் முடியாமல் போனாலும் போகலாம். வீரனின் கண்கள் கக்கும் கனல் பொறியும், தோள் தசையின் முறுக்கும், எப்படித் தான் உருவா கினவோ? வேறொன்றும் இல்லை. மங்கையின் உள்ளம் உணர்ச்சி எல்லாம் இந்தக் காட்சியாகவே இருந் திருக்கிறது. அப்படியே கலையாக வடித்துவிட்டாள்.

ஏன் அவளே யானையாகவும், வரிப்புலியாகவும் மாறிக் கொண்டுவிட்டுத்தான் வரைந்துவிட்டாள். எனக்கு அப்படி முடிவதில்லை என்று கூறிக்கொண்டே கலவைச் சாற்றினைத் தூரிகையால் துழாவினான்.

மங்கை வரைந்திருந்த சித்திரத்தின் பக்கத்தில் ஒரு வரம்பு கட்டிக் கொண்டு வரைந்தான். ஏதேதோ சில கோடுகளை இடை இடையே தூரிகையால் வரைந்து கொண்டான். உருவம் புலப்படுமாறு வரையப்பட வில்லை. சிலமரங்கள், குடிசை, இவை தொலைவில் தோன்றுவது போல உருவாகின. பக்கத்தே தோன்று மாறு ஒரு பலகை, அம்பு, வில் இவை உருவாகின. அவ்வளவுடன் அன்றை வேலை நின்றது.

என்னதான் வரையப் போகின்றான் என்பதை வெளிப்படுத்தவில்லை வேங்கை. மங்கையும் புலியும் மாறி மாறி இதுவாக இருக்கலாம், அதுவாக இருக்க லாம் எனப் பேசிப் பேசி நேரத்தைச் செலவிட்டனர்.

மீண்டும் மறவன் தூரிகையைப் பிடித்தான். தான் உட்கார்ந்துகொண்டு நிமிர்ந்து பார்ப்பது போல வரைந்தான். அதன் பக்கத்தில் நிற்கும் ஓர் உருவத்தைத் தொடங்கி வைத்துவிட்டான். இரண்டு மூன்று நாட்கள் தூரிகையைத் தொடவே இல்லை.

எப்பொழுதும் சிந்தனையாகவே திரிந்தான். “இன்று உங்கள் இருவருக்கும் ஒருவேலை. நமது காட்டைப் போய்ச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள். வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டா கிடக்க வேண்டும்?” என்று அனுப்பி வைத்தான், மங்கையையும் புலியையும்.

தூரிகையை எடுத்துக் கொண்டு வரைந்து முடித்தான். அவனை அவனே நம்பவில்லை. இப்படியும் சித்திரம் அமைந்துவிடும் என்று அவன் கனவுகூடக் கண்டது இல்லை. அடுத்து நின்று நோக்கினான் எக்குற்றமும் தெரியவில்லை. அதன் அழகை நோக்கிய வண்ணமே உட்கார்ந்திருந்தான். தான் பெற்ற பிள்ளையின் முன்னழகையும் பின்னழகையும் பார்த்து மகிழாத தாய் உண்டா?

வரிப்புலியும் மங்கையும் வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தார்கள். மறவன் கதவை ஓடிப்போய் அடைத்தான். “அப்பா! கை! கை!” என்றாள். “என்ன? கையில் பட்டுவிட்டதா?” என்றான் வேங்கை. “ஆமாம்! பொய்! பொய்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சுவரைப் பார்த்தாள். வியப்புத் தாங்க முடியவில்லை. “அப்பா!” என்று வாய்விட்டுக் கத்தினாள். வரிப்புலி அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “ஏன் உங்களுக்கு இப்படம் நன்றாகத் தெரியவில்லையா?” என்றாள். “தெரியாமல் என்ன! நன்றாகத் தெரிகிறது; ஆனால் என்னதான் வரையப் போகின்றார் என்பதை நான் நேற்றே அறிந்து கொண்டேன்” என்றான்.

“இவர் இரவெல்லாம் உறங்கவா செய்தார்! நாம் உறங்கிவிட்டோமா என்பதை பார்த்துக் கொண்டு, நான் நம்பியாக வந்தபோது எப்படி இருந்தேனோ

அப்படியே ஒப்பனை செய்து செய்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரே! ஏதோ - சிறிது வேளை கண்ணயர்ந்தாலும் நம்பி நம்பி என்று தானே உளறிக் கொண்டிருந்தார். பிறகு எதனை வரைவார்? இப்படி வரைய வேண்டுமானால் இவரே நம்பியாகித்தானே தீர வேண்டும்” என்றான்.

யானையை மடக்கும் வரிப்புலி ஒரு பக்கம். மறவனுடன் பேசும் நம்பி ஒரு பக்கம். இளமை யுள்ளம் அங்கே பேசுகிறது. முதுமை உள்ளம் இங்கே பேசுகிறது. ஆம்! அவள் காதல் அங்கே நிலைத்தது. இவன் காதல் இங்கே நிலைத்தது வெண்கவரிலே இரண்டுள்ளப் படைப்புகளும் உயிர்க்களை கொண்டு திகழ்ந்தன.

ஆண்டுகள் மூன்று உருண்டோடின. “வேங்கை மரத்துப் புறாவின் குடும்பம் பெருகியது. பெருகிப் பெருகி எங்கோ போகவும் வரவும் ஆகின. தாய் எது பிள்ளை எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவு பெருகின. பெருகிய பின், தாய், தான் பெற்ற குஞ்சை மறந்து விட்டது. குஞ்சு தன் தாயை மறந்துவிட்டது. அப்படி அப்படியே அதன் தொடர் கதைகள் வளர்கின்றன”.

“ஆனால் என் கதை அப்படியா?” என்று தன்னை யறியாத மகிழ்ச்சியிலே சிரித்தான் மறவன். “என்னப்பா! உறக்கத்திலே சிரிக்கின்றீர்களே என்ன? கனவா!” என்றாள் மங்கை. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே “ஓகோ! உறக்கத்திலே சிரித்தேனோ? ஒன்றும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை” என்று புரண்டு படுத்துக்கொண்டான் மறவன்.

“த்தா, த்தா” என்ற குரலோடு தன் போர்வை இழுக்கப் படுவதை அறிந்தான். “ஏனடா! பொல்லாத பயல். இதற்குள் நீயும் எழுந்து விட்டாயா? வாடா வா” என்ற போர்வையை ஒதுக்கிக் கொண்டு கைகளால் தழுவி எடுத்து மடிமேல் வைத்துக் கொண்டான். வீர மங்கை பெற்றெடுத்த அறிவேற்றினை. “பொடிப்பயல், விடிய இரண்டு நாழிகை இருக்கும்போதே எழுந்து கொள்கின்றான். எழுந்து என்னதான் செய்யப் போகின்றானோ?” என்ற அன்பினால் திட்டிக் கொண்டே தோளோடு அணைத்துக் கொண்டான் மறவன்.

அரியேறு ஓராண்டிலே துள்ளித் திரிந்தான். வேங்கை மரத்துப் புறாக்களைப் பார்ப்பதிலே தனி இன்பம் அவனுக்கு. சில வேளைகளில் அவை உட்கார்ந்து சிறு சிறு நடை நடப்பதிலே உள்ளம் பறிகொடுத்துப் பின் தொடர்ந்து ஓடுவான். அவை பறந்து போவதைக் கண்டு கைகொட்டி நகைப்பான். கையிலே பிடிக்க முயன்று முடியாமல் ஏமாறிய முகத்தோடும் திரும்புவான்.

அரியேறு முற்றத்திலே இருந்து துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மறவன் கல்லிலே உட்கார்ந்திருந்தான். சிறுவனுடைய ஆட்டத்திலும், பாட்டிலும் தன்னை மறந்து இருக்கும் அவன் இன்று வேறொன்றிலே ஈடுபட்டு மறந்து இருந்தான். அந்நேரம் வரிப்புலி வந்தான். “என்ன கனவா? கற்பனையா?” என்று கேட்டான். “இல்லை கலை” என்றான் மறவன். “ஆமாம்; கனவு கற்பனைகளின் விளைவு தானே கலை” என்றான் வரிப்புலி.

“உண்மை! எல்லோராலும் கனவையும் கற்பனையையும் கலையாக்கிவிட முடிகின்றதா? சிலர் எவ்வளவு

எளிதில் ஒன்றைக் கலையாக்கி விடுகின்றனர். நான் அரியேற்றைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரிகின்றேன். ஆனால், கலைவடிவம் தரத்தான் முடியவில்லை” என்று ஏக்கத்தின் இடையே கூறினான் மறவன். “ஏன், நீங்கள் அவனையும் விட்டா வைத்தீர்கள். சுவரில் சித்திரமாகத் தீட்டியிருக்கிறீர்களே! அது கலையில்கலையா!” என்று விளக்கிப் பேசினான் வரிப்புலி. “அதுவும் கலைதான். இருப்பினும் உள்ளத்து நினைவையெல்லாம் கொட்டிவிட முடியவில்லையே! இந்த ஏக்கம் எனக்கு நெடுநாளாக இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது. அதிலும் அரியேறு பிறந்தபின் அவ்வெண்ணமும், ஏக்கமும் மிகுதியாகி விட்டன.

“சின்னஞ் சிறிய பிஞ்சுக் கால்களால் குறுகக் குறுக எட்டுவைக்கும் அழகு, சிறிய தாமரைக் கைகளை நீட்டி நீட்டி மடக்கும் அழகு, சோற்றுக் கிண்ணத்திலே கையை இட்டுத் துழாவித் தெளிக்கும் அழகு, பொக்கைவாயிலே அரும்பிய ஒன்றிரண்டு பற்களால் பண்டங்களைக் கடிக்கும் அழகு, சோற்றை வாயிலும் வயிற்றிலும் கீழும் மேலும் சிதறியுண்ணும் அழகு, சோறுண்ட கைகளோடும் வாயோடும் ஒடி வந்து மின் வெட்டுப்போல் கண்களை வெட்டிக் கொண்டு தோளில் சாய்ந்துகொள்ளும் அழகு”.

ஆ ஆ! இப்படி அழகுக் கொள்ளைகளையெல்லாம் அந்தச் சித்திரத்தில் வரைந்துவிட முடிந்ததா? அப்படி அப்படியே வரைய எத்தனை சித்திரங்கள் வேண்டும்? எத்தனை நாட்கள் வேண்டும்? காவியக் கலை மட்டும் எனக்குக் கைவந்திருந்தால் விட்டுவைத்திருப்பேனா? அரியேற்றைப் பற்றிப் பாடிப்பாடித்

தள்ளியிருக்க மாட்டேனோ? பேசிக்கொண்டே இருந்தான் மறவன்.

“ஆனால் எனக்குப் பாடல் பாட வரவில்லை என்பதற்காக நான் விட்டுவிட்டேனோ?” என்று நிறுத்தினான். “ஏன் நீங்கள் பாடியும் விட்டீர்களா?” என்றான் வரிப்புலி. “இல்லை நான் அரியேறு பிறக்கு முன்னாகவே ஒரு புலவரைச் சந்தித்தேன், அவரிடம் கொஞ்சநேரம் பேசிக் கொண்டும் இருந்தேன். அப்பொழுது குழந்தையைப் பற்றி அருமையான பாட்டொன்று கூறினார். அப்பாட்டும் அவர் பாடிய பாட்டு இல்லையாம் நம் மன்னவன் - பாண்டியன் - பாடிய பாட்டாம்”.

அப்பாட்டு நன்றாக இருந்ததுடன், பாண்டியன் பாடிய பாட்டு என்றவுடன் மனப்பாடம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும் போல் இருந்தது. அதனால் ஓர் ஏட்டிலே அப்பாட்டை எழுதி வைத்துக்கொண்டேன். அதனைத்தான் ஓயாமல் சொல்லிக் கொள்வேன், என்ன சொல்ல! அப்பாடல் சுரங்கத்தை எத்தனைமுறை தோண்டிப் பார்த்தாலும் சரி புதுப் புதுப் புத்தையல்கள் தோன்றிக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன, இன்று “குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி” என்னும் ஒரு வரியை ஓராயிரம் முறை சொல்லியிருப்பேன். அரியேற்றின் நடையோட்டத்தைக் குறிப்பிட வேறு எச்சொல்லைக் கையாள்வது?” என்று நிறுத்தினான்.

“பாட்டினை நானும் கேட்கலாமா?” என்றான் வரிப்புலி. கேட்க என்ன! மனப்பாடமே செய்து கொள்ளலாம்.

“குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந்துழந்தும்

**நெய்யுடை யடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்கள்”**

என்று உணர்ச்சியோடு பாடினான் மறவன் அவன் கூறிய முறையிலே அப்பாட்டின்மேல் அவன் கொண்டிருந்த பற்றும் சுவையும் புலப்பட்டன. வரிப்புவி மூன்று நான்கு தடவை பாடக் கேட்டான். வீட்டிற்குள் சென்றான் - அங்கே ஒரு இலக்கிய வகுப்பு நடப்பது மறவனுக்குத் தெரிந்தது. அரியேற்றை மகிழ்ச்சியால் தழுவிக்கொண்டு ஆடினான். அரியேறு “தாத்தா” என்று கூறிக்கொண்டு மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடினான்.

வேங்கைமறவன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டிருக்கொண்டிருந்தான். அரியேறு விம்மி விம்மி அழுதான். மங்கையும் வரிப்புலியும் எவ்வளவோ தேற்றிப் பார்த்தனர். அது வேண்டுமா, இது வேண்டுமா என்று கேட்டனர். அவன் “த்தா, த்தா” என்று சொல்லி விடாமல் அழுது கொண்டே இருந்தான். “தாத்தா தூக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா” என்று மங்கை, மறவனின் தோள்மீது ஏற்றினாள்.

அரியேறு மறவன் தோளிலே கிடந்த வில்லைப் பிடித்து இழுத்தான். “ஓ ஓ! உனக்கும் வேண்டுமா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு மூங்கிலை வளைத்து அதில் கயிற்றைக் கட்டி வில்லாக்கி அரியேற்றின் தோளில் மாட்டினான். அரியேறு சிரித்துக் கொண்டே - ஓடினான். “பொல்லாத பயல்; இப்பொழுதே வில் வேண்டுமாம்” என்று சிரித்துக் கொண்டான் மறவன்.

கதிர் மறைந்து இருள் கப்பிக்கொண்டு வந்தது. வேங்கை! அதோ பறை முழக்கம் கேட்டாயா? என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தான் கிழவன் ஒருவன்.

“ஆமாம்! ஏன்? என்று கேட்டான் மறவன். பாலூற்றில் இருந்து இப்பொழுது நான் வருகின்றேன். அங்கும் பறையடித்தார்கள். மன்னன் வாழ்க! செங்கோல் சிறக்க! மறக்குடி மக்களே மன்னவன் ஆணை!”.

இதுவரை நட்புப் பாராட்டி அடங்கி நடந்த அண்டை நாட்டினர் போர் வெறி கொண்டு புறப்பட்டுள்ளனர். மண்ணாசை கொண்டு வரும் அவர்களை மண்ணைக் கவ்வ வைக்கவேண்டும். வீட்டுக்கு ஓர் ஆள் புறப்படுக; படைக்கருவிகள் தாங்குக; உயிர் காத்துவரும் நாட்டின் மானங் காக்கப் புறப்படுக” என்று முழக்கினான். அதைத்தான் இங்கும் சொல்ல வருகிறான் போலும் என்றான்.

நாடுவிட்டு நாடு கடந்து மண்ணாசையால் எழுந்துவிட்டான் மாற்று மன்னவன். சே! சே! இங்குள்ளவர்களையெல்லாம் எலியென எண்ணி விட்டானா என்ன? இந்நாட்டினர் உடலிலே குருதி தான் ஓடுகின்றது. அக்குருதியின் ஒவ்வோர் அணு விலும் தாய் நாட்டுப் பற்றுத்தான் இருக்கின்றது என்பதை உணர்த்துவோம். உணர்த்துமாறு இப்பொழுதே புறப்படுவோம்.

மறக்குடி மக்களே எழுங்கள். மன்னவன் ஆணைக் காக்க காத்துக்கிடக்க வேண்டா. கிடைத்த கருவிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கிளம்புங்கள் போருக்கு. கிட்டிய பகையை வெட்டி வீழ்த்துங்கள் என்று தெருவெல்லாம் சுழன்று ஆரவாரித்தான் மறவன். அவன் கிழவன் போலவா அப்பொழுது துடித்தான்!

மங்கையினிடம் “ம்மா ம்மா” “த்தா த்தா” என்று கையை ஆட்டி ஆட்டிப்பேசினான் அரியேறு. அவனைத்

தூக்கித் தோளோடு தோளாக அணைத்துக்கொண்டு “சிங்கக் குட்டியே இரு; சீறியெழுந்த பகைவர்களைச் சிதைத்து வருகிறேன்” என்று தழுவிக் கொடுத்துவிட்டு வேலுடன் புறப்பட்டான் மறவன்.

மலையூர் கிளம்பியது. இரவுப்பொழுதெல்லாம் ஊர் ஊராக நாடே திரண்டது. கதிர் கிளம்பியது; படையும் கிளம்பியது. பகைப்படை குழுமியிருந்த இடத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது. முன்னணியில் நின்றான் வேங்கை. வேந்தன் படைத் தலைவர்களை ஊக்கப்படுத்தினான். படைத்தலைவர்கள் படை வீரர்களை ஊக்கப்படுத்தினர். படைவீரர் யானை, குதிரைகளை விரைவுபடுத்தினர். இமை மூடித் திறக்கு முன் நின்றவர் வீழ்ந்தனர்; வீழ்ந்தவர் இறந்தனர்; இறந்தவர் குருதியாற்றில் மிதந்தனர்.

வீரர்களின் கண்கள் சிவப்பேறின. உடனே வாளும் வேலும் அம்பும் சிவந்தன. உருண்டது தலை; புரண்டது உடல்; பெருகியது குருதி. படிந்தது சேறு.

மறவன் வேலைக்கொண்டு போர் செய்யவில்லை விளையாடினான். குதிரைகளைக் குத்தித் தூக்கிக் குடைபோலப் பிடித்தான். யானைகளை மருமத்திலே குத்தி குத்திச் சாய்த்தான். காலாள் வீரர்களை வேலை வீசி, வீச்சுக்கு ஐவர் அறுவர் என வீழ்த்தினான். இவன் வீரன் அல்லன்; காலன் என்று யானைகளும் குதிரைகளும் கலங்கின. காலாள் வீரர்கள் ஒலமிட்டனர். கிடைத்த சமயத்தே விலங்குகளும் வீரர்களும் ஒட்டம் பிடித்தனர்.

பகைகொண்டுவந்த மன்னனுக்கு ஒடுபவர்களைத் தடுத்த நிறுத்துவதே பெரும்பாடாகி விட்டது,

மானம் தாழவில்லை அவனுக்கு. படைத்தலைவர்களை ஏவினான். ஓடும் கோழைகள் தொலையட்டும் வீரம் இருப்போர் காலைப் பின் வையாது தாக்கி முன்னேறட்டும் என்று முழங்கினான் சங்கும் ஊதினான். துடிப்பறை அடித்தான்.

பகைப்படை ஊக்கமுடன் கிளம்பியது. யானைகளைச் சூறையாடும் வேங்கையைச் சூறையாடினால் அல்லாமல் வெற்றி இல்லை என எண்ணித் தாக்கினார். மறவனை யானைகளின் வீரர்களும் வளைத்துக் கொண்டனர். ஒருவர் இருவர் அல்லர்; பலர் ஒற்றைப் புலியைப் பத்துப் பதினைந்து யானைகளும் புலிகளும் சேர்த்து வளைத்துக்கொண்டால் எப்படி - அப்படித் தாக்கினார். எனினும் உள்ளம் தளரா வேங்கை ஒங்கி எழுந்தான்.

எதிர்த்தோர்களையும், யானைகளையும் வேல் முனையில் விழச்செய்தான். யானைமேல் இருந்தோர் தலைகளை உருட்டினான். படைத் தலைவன் குறுக்கிட்டான்; வேங்கையைத் தடுத்து நிறுத்தினான். விலாப்பக்கம் வேலால் தாக்கினான். படைத்தலைவன் உடல் கீழே சாய்ந்தது. யானையின் மருமத்தைத் துளைத்தான் யானை நிற்கமுடியாமல் சுழன்றது. வேல் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து மறுபக்கம் வந்திருந்தது. யானை வெறி கொண்டு தடுமாறியது; வேங்கையின் மீது சாய்ந்தது.

வேங்கை ஏவிய வேல் அவனுக்கே கிடைத்தது. ஆனால் எடுத்துப் போர் செய்ய அவனால் இயலவில்லை. மார்பில் வேல் பட்டுருவ - யானை மேலே விழ - மலர்ந்த முகத்துடன் வீரனாக மாண்டான்.

பகைப்படை, தலைவனை இழந்தது. பகை மன்னனுக்குத் திகைப்பு ஏற்பட்டது. அதுவரை, பொறுத்து நின்ற படையும் தலைவன் வீழ்ந்தபின் தலைகால் தெரியாமல் ஓட்டம் பிடித்தது. நாட்டுப்படை, மறவன் மாண்டதை எண்ணிக் கொதித்து எழுந்தது. ஆனால் எதிரில் கமுகும் பருந்தும் வட்டமிட்டன. பகைவர்களைக் காணவில்லை.

வேங்கை வீழ்ந்துபட்டதை அறிந்த வேந்தன் ஓடிவந்தான். தன் மைந்தன் போலத் தழுவினான். வீரர்கள் வேங்கையின் மார்பில் ஒழுகிக் கொண்டிருந்த குருதியைத் தொட்டு நெற்றியிலே பொட்டு இட்டுக் கொண்டனர். அழகை இல்லை; அலறல் இல்லை; மறவனைத் தூக்கிக்கொண்டு வீரர்கள் ஆடிப்பாடினர். வீரச்சாவு கிடைத்தது வேங்கைக்கு என்று கொண்டாடினர்.

போர்க்களத்திலிருந்து வெருண்டோடிய வீரர்களைப்போல யானைகளும் வெருண்டோடின அல்லவா! அவற்றுள் சில செல்லும் திசை அறியாமல் காடு மலைகளுக்கு ஓடின. பேரிரைச்சல் இட்டுக் கொண்டு அலறித் திரிந்தன. சில யானைகளின்மீது தலை வீழ்ந்துபட்ட வீரர்களின் உடல்கள் நின்றிருந்தன; சில சாய்ந்து இழுபட்டுக் கிடந்தன.

வரிப்புலி, குறையுடலைச் சுமந்துவந்த யானை ஒன்றைக் கண்டான். அவன் பல நாட்களுக்கு முன்னமே வேங்கை மலைக்கு நெடுந்தொலைவில் இருந்த ஒரு மலைக்குச் சென்றிருந்தான். அம்மலையில் யானைகள் புகுந்து வாழைத் தோட்டங்களை அழித்ததையும், குடியிருப்புக்களைச் சிதைத்ததையும் பொறுக்க

மாட்டாத மக்கள் யானைக் கூட்டத்தை ஒடுக்குமாறு வரிப்புலியை நாடினர்.

அமைதியாக வாழ்ந்திருந்த மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அல்லலைக் கேட்டு, வரிப்புலியும் மலைக்குச் சென்று பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தான். இந்நிலைமையிலே தான் தப்பி வந்த யானையை அவன் கண்டான். சிந்தித்தான். அச்சமிக்க சூழ்நிலை ஒன்று நாட்டில் உருவாகியிருக்கிறது என்று எண்ணி மலையூர் நோக்கி விரைந்தான். ஆனால் அதற்குள் மறவன் கல்லாகி நின்றிருந்தான்.

அரியேறு “த்தா த்தா” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். கல்லைச் சுட்டிக் காட்டினாள் மங்கை, மறவனது வீரப் பெருமை மறைவுத் துயரை அடக்கிக் கொள்ளுமாறு செய்தது. ஆனால் அவனது அன்பின் வலிமை கண்ணீர் வடிக்குமாறு செய்தது. குடிப் பெருமைக்காக மங்கை கவலையை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அன்புப் பிழம்பாய் இருந்த குடும்பச் சுடருக்காகக் கண்ணீரைப் பெருக்கினான்.

நாட்டுப்பற்றும், குடிப்பெருமையும், வீரப்பேறும் கருதாதவளாக மங்கை இருந்திருந்தால் - அந்தோ - முட்டி முட்டி மண்டையை உடைத்துக் கொண்டே இருந்திருப்பாள். மறவனுக்கு மட்டும் கற்சிலை எழுப்ப வேண்டியிருந்திருக்காது. எழுப்ப வேண்டியிருந்தால், நாட்டுக்காக உயிர் விட்ட வீரனுக்கு ஒன்றும், தந்தைக் காக உயிர்நீத்த மகளுக்கு ஒன்றும் ஆக இரண்டு கற்சிலைகள் நடவேண்டியிருந்திருக்கும்.

வரிப்புலி சுதறி அழுதேவிட்டான்! “நாட்டுக்கு வீரர் ஏராளம் பேர் கிடைக்கலாம். ஆனால் வீட்டுக்கு

இப்படி ஓர் அன்பன் கிடைக்கவே மாட்டான். வீரம் விஞ்சியிருந்ததா? அன்பு விஞ்சியிருந்ததா? உறுதியாக ஒன்றை ஒன்று விஞ்சியிருந்தன என்றே கூறலாம்.

வேங்கையில் வீரம் எப்பொழுதாவது எவருக்காவது பொல்லாங்கு செய்ததா? அந்தோ! கொடுமை செய்ததா? தன்னலத்திற்காகப் பயன்பட்டதா? இல்லவே இல்லை. நாட்டுக்கே பயன்பட்டது. பிறர்க்கெனவே பயன்பட்டது. என்றாவது ஒரு கொலை செய்ய நாள் கண்டதே இல்லை. நல்லவன் வீரம் ஒரு நாளும் கேடு செய்யாது”.

வீரம் வேண்டும் - நல்லவனுக்கே வீரம் வேண்டும் என்று ஏங்கி ஏங்கித் துடித்தான் வரிப்புலி. கற்சிலையைப் பார்க்கிலும், மறவன் வரைந்த படமும், “குறு குறு” பாட்டும் கொடுமை செய்தன - அம்மம்மா! மிக்க கொடுமை செய்தன.

மறவன் உயர் வீரத்தையும், வெற்றிச் சிறப்பையும் கேள்விப்பட்டு எத்தனை எத்தனையோ வீரர்கள் வந்து நடுகல்லுக்கு மாலை சூட்டிச் சென்றனர். பாவாணர் களும், புலவர்களும் வந்து பாமாலையும் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்தனர். அவர்களுள் ஒரு புலவர் பெருமாட்டியும் இருந்தார். அவர் மாசாத்தியார் என்னும் பெயரினர். ஒக்கூர் என்னும் ஊரினைச் சேர்ந்த அவ்வம்மையார் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்று அழைக்கப்பெற்றார். மறவன் வீரச் சிறப்பு அவர் உள்ளத்தை உருக்கியது. நடுகல்லைத் தாழ்ந்து வணங்கிவிட்டு “நாட்டுப் பற்றாளன் குடி வாழ்க” என்று வாழ்த்திச் சென்றார்.

“இதோ பார்! இப்படியடா! இப்படி! இதை இழு! நன்றாக இழு! ‘ஙும்’ சரி - குறிபார்த்துக் கொண்டாயா? அடி விற்பயிற்சியளித்துக் கொண்டிருந்தான் வரிப்புலி. அரியேறுக்கு, ஏழெட்டு ஆண்டுகள் நடந்தேறிவிட்டன. விற்பயிற்சியும், மற்பயிற்சியும் தந்தான் வரிப்புலி. வீரக்குடியிலே பிறந்த அரியேறு போர்க்கலையில் உயர்ச்சி பெற்றான்.” “தாய் எட்டடி என்றால் குட்டி பதினாறடி” என்பது பழமொழியல்லவா! அம்மொழி பழுதாகிவிடவில்லை, அரியேறைப் பொறுத்த அளவில்!

“அரியேறு! உனக்கேன் இப்பெயர் வைத்தேன் என்று தெரியுமா?” என்று மங்கை ஒரு நாள் கேட்டாள். “என்னம்மா காரணம்” என்று ஆவலோடு கேட்டான். புலியின்மேல் தனிப் பெருமை கொண்டிருந்தேன் நான். வீரத்திற்கு அதனையே தக்க சான்றாக எண்ணினேன். புலியை வெல்லும் வல்லமைக்கு இணையான வல்லமை இல்லை என்று முடிவு கட்டினேன். உன் அப்பா, தாத்தா பெயர்களும் புலிதானே. ஆனால் புலிமீது வைத்திருந்த உயர்வெல்லாம் ஒருநாள் தவிடு பொடியாகிவிட்டது.

“நீ பிறந்து ஒன்றிரண்டு திங்களுக்குள் நடந்தது அது. வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க முடியாமல் காட்டின் பக்கம் போய் வரலாம் என்று போனேன். நம் தினைக் காட்டுக்கே போய்விட்டேன். அங்கே தாத்தா இருந்தார். அப்பொழுது அவர் அங்கே நின்ற ஒரு புலியை எனக்குச் சுட்டிக்காட்டினார். புலி புதருக்குள் மறைந்து நின்று வாலைச் சுழற்றிக்கொண்டு இருந்தது. பக்கத் திலே ஒரு யானை நல்ல தழைகளைக் கொய்து குவித்துக்கொண்டு இருந்தது. அதனைக் கொல்ல

வேண்டும் என்பது புலியின் எண்ணம் போலும். அதற்கு, மறைந்து நின்று கொல்வதா வழி? வலிமை இருந்தால் நேரடியாகத் தாக்க வேண்டும். சே! சே! புலியின் வீரம் இழிவானது. மறைந்து தாக்க நினைக்கும் இப்புலி மானவீரம் உடையதா?” என்றாள்.

“புலிக் கூட்டத்திற்கே இழிவு” என்றான் அரியேறு. மங்கை அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். “அன்றுதான் உனக்கு அரியேறு எனப் பெயர் வைத்தேன். ஆண் சிங்கம் முழங்கிக் கொண்டு வந்து, மலையை அகிரச் செய்து தானே தாக்கும்” என்றாள்.

“அம்மா! யானை என்ன ஆயிற்று” என்றான் அரியேறு. “மானங்கொண்டு எதிர்த்தது யானை. வெண்ணிறத் தந்தங்களால் குத்திக் குத்திச் சாடியது. துதிக்கையால் தூக்கி எறிந்து, கால்களால் உதைத்தது. புலி ஊக்கமெல்லாம் காட்டி யானையைக் கொன்று விடப் பார்த்தது. ஆனால் தக்க ‘பிடி’ கிடைக்காத காரணத்தால் மானமிக்க யானைமுன் நிற்கமுடியவில்லை ஓடிப்போய் விட்டது” என்றாள்.

“யானைக்குப் பயந்து ஓடவா செய்தது? சண்டையில் செத்திருந்தாலாவது பெருமை. தோற்றோடி உயிரைக் காப்பது இழிவு இல்லையா அம்மா! அவ்வாழ்க்கை என்ன, வாழ்க்கையா? அந்த வேங்கை, தாத்தா வேங்கையை அறிந்து வெட்கப்பட வேண்டும்” என்றான் அரியேறு.

தன் முன்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு மறுபக்கம் திரும்பினாள் மங்கை. “என்னம்மா!” என்றான். “அந்த வேங்கையைப் போல் என் அரியேறு இருக்காது” என்றாள். “ஆமாம்!

அரியேறு பிறந்த மறக்குடியே அவ்வளவு சிறப்பானது. அவ்வேங்கையைப் போல உயிருக்கு அஞ்சும் உணர்ச்சியே வராது” என்றான். வெட்கத்தால் தலை குனிந்தாள் மங்கை.

அரியேறு சிறுவர்களுடன் விரும்பி விளையாடுவான். அவன் விளையாட்டிலேயே வீரம் புலப்படும். பெரும் பெரும் வீரர்களும் சிறுவர்களின் வீர விளையாட்டைக்கண்டு வியப்புக் கொண்டனர். சமையற்கலை வல்லவளாம் தாய், பிள்ளை சிறுசோறு பொங்குவதைக் கண்டு தன்னை மறந்து வியப்படைவது இல்லையா? விளையாட்டு வீரம் உண்மை வீரத்தின் தோற்றுவாய் தானே!

வரிப்புலி அரியேறுக்கு வீரப்பயிற்சியளித்தான். மங்கை நாட்டுப்பற்று ஊட்டினாள்; குடிச்சிறப்பு எடுத்துரைத்தாள். “பிறந்தோர் அனைவரும் இறப்பது உறுதி; ஆனால் சிறந்தோராக இறப்பது அரிது” என்று ஒரு சமயம் கூறினாள். தாத்தாவை நினைத்துக் கொண்டு நடுகல்லுக்கு மாலையிட்டான் அரியேறு.

வேங்கை மரத்தின் கீழே நின்று வரிப்புலி விற்பயிற்சி செய்துகொண்டு இருந்தான். பலகையில் இருந்த துளையைப் பார்த்து அடித்துக் கொள்வதிலே தனி ஆசை. குறிதவறாமல் அடிப்பது மகிழ்ச்சிதானே. பக்கத்தில் இருந்த நெல்லி மரத்தில் ஒருகாயைச் சுட்டிக் காட்டினான் அரியேறு. அக்காயையே வீழ்த்தினான் வரிப்புலி. துவர்ப்பான நெல்லிக்காயும் இனித்தது. குறிப்புப் படி வீழ்ந்தது அல்லவா!

“அப்பா! அப்பலகை மிகப்பக்கத்தில் இருக்கிறது. என் கையில் எடுத்துக் கொடுங்கள். தொலை தூரத்தில்

நின்று பிடித்துக் கொள்கிறேன். அம்பைத் துளையின் வழி செலுத்துங்கள்! இந்த அளவை மட்டும் பயிற்சி செய்து பயனில்லை” என்றான். “ஆமாம்! அதுசரி நீ பிடித்திருந்தால் என் குறி பலகையில் படாமல் உன் மேல் பட்டுவிட்டால்” என்றான். உங்கள் அம்புக் குறி மேல் எனக்கு ஐயமே வருவதில்லை. மேலே பட்டாலும் பட்டும்! அது எப்படியும் முதுகில் படாது அல்லவா” என்றான் “நீ புலியல்லடா! அரியேறு” என்று தட்டிக் கொடுத்தான் வரிப்புலி. அப்படியே பயிற்சி செய்தார்கள். அரியேறும் அம்புவிடக் கற்றுக்கொண்டான். அவனது வில் வளைப்பையும், அம்பு செலுத்துதலையும் கண்டு வரிப்புலி மெய்மறந்து நிற்பான். அவ்வளவு திறமை வந்துவிட்டது அரியேறுக்கு.

ஒரு பெருங்கூட்டத்தார் வேங்கை மலையில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த பசுக்களையெல்லாம் திரட்டினர். தினைக்காட்டிலே வரிப்புலி இருந்தான். பசு மேய்ப்பவர்கள் சிதறியோடினர். மனஞ்செருக்கி வந்தவர்கள் மாடுகளைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்றனர். பசுக்காரர் சிலர் மன்னனிடம் உரைக்க ஓடினர். பக்கத்து ஊரில் சொல்லவும் விரைந்தனர்.

படைக்கருவி எதுவும் இல்லாமல் தினைக்காட்டிற்கு வந்த வரிப்புலிக்கு இந்நிகழ்ச்சி கோவத்தை எழுப்பியது. விரைவாக ஊருக்கு ஓடினான். வில்லும் அம்பும் எடுத்தான். ஊர்க்காரரையும் உரக்கக் கூவி அழைத்தான். “பசுக்கள் பகைவரால் திரட்டப்படுகின்றன. பழிவராமல் காப்பதற்குப் புறப்படுங்கள். சிங்கங்கள் வாழும் இடத்திலே சிறுநரி எக்காளமிட விட்டு விடாதீர்கள்” என்று அறைகூவல் விடுத்தான்.

பெருகித் திரண்டனர் வீரர். ஒருவரை முந்தி ஒருவர் படைக் கருவிகளுடன் புறப்பட்டனர்.

வரிப்புலிக்கு பசுவைத் திருப்பப்போகும் அடையாளமாக ஒரு மாலையை அணிந்தான். தன் வெற்றிக்கு அடையாளமாக மங்கை கழுத்திலும் ஒரு மாலையை அணிவித்தான். அப்பொழுது தன்னுடைய கழுத்து மாலையை எடுத்த வரிப்புலியின் கழுத்திலே போட்டு “வெற்றியொடு மீள்க” என்று வாழ்த்தினாள். வரிப்புலி தன் கழுத்து மாலையை எடுத்து அவள் கழுத்திலே போட்டு “மானவீரம் நம்குடிப் பொருள்” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

வந்த வீரர்களையெல்லாம் வழிகாட்டி அனுப்பி விட்டு, மன்னன் உறையும் அரண்மனைக்குச் சென்றான் வரிப்புலி. அங்கிருந்தும் படை திரண்டது. வரிப்புலியை முன்னமே அறிந்திருந்த மன்னன் மார்போடு தழுவிக்கொண்டு “வேங்கை மறவன் மருக, வெற்றியோடு வருக!” உன் வெற்றிக்கும் நம் அன்புக்கும் இதோ-என்று தன் பொன்மாலையைக் கழற்றி வரிப்புலிக்கு அணிவித்து, அவன் பொன்மாலையை எடுத்துத் தான் அணிந்து கொண்டான். மன்னவன் தழுவி, அன்பு காட்டியபின் வரிப்புலி இரட்டைப் பங்கு வீரம் பெற்றான். விரைந்து சென்று, பசுவை மீட்குமாறு செல்லும் படைக்கு முன்னின்றான்.

பெரியபாறை ஒன்றின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பார்த்தான் வரிப்புலி. பகைவர்கள் பசுக்களை விரைந்து திரட்டிச் சென்றனர். தன்னொடும் வந்த வீரர்களை இரு பிரிவாக்கி, இருபக்கங்களிலும் வளைக்குமாறு ஏவினான். பின்வருவது பற்றிக் கவலைப்படாத அவ் வீரர்கள் செறிந்த காட்டினுள் நுழைந்து நுழைந்து

சென்று திடுமெனப் பகைவர் முன் வெளிக்கிளம்பினர். உயர்ந்த பாறைமேல் நின்று கொண்டு அம்பு மழை பொழிந்தனர். இவ்வாறு ஏற்படும் என்று எண்ணாமல் நடந்து கொண்டிருந்த பகைவர்கள் பசுக்களை ஓடாமல் காத்துக் கொள்ளுமாறு சிலரை வைத்து விட்டு எதிர்த்துப் போர் தொடுத்தனர். மின்னல் வெட்டுப் போலவும், மீன் பிறழ்வு போலவும் அம்புகள் பாய்ந்தன. சிலபேர் தொகுத்து விட்ட அம்புகள் கூட்டமாகத் தொகுத்துச் செல்லும் பறவைகளைப்போல் காட்சி யளித்தன.

உரங்கொண்ட இருபடைகளும் எளிதில் ஓய்ந்து விடவில்லை. காலைப் பொழுதிலே தொடங்கிய போர், உச்சிப் பொழுதுவரை நடந்தது. வீரர்கள் பள்ளத் தாக்கிலே நின்று போரிட்ட பொழுது, பகைவர்களில் சிலர் மறைவாக மலை மீது ஏறிப் பாறைக் கற்களைப் புரட்டிப் புரட்டித்தள்ளினர். அவர்கள் வஞ்சகச் செயலைக் கண்டு தலைக்குக் குறிபார்த்து அம்பு ஏவினான் வரிப்புலி. ஒருவர் இருவர் தப்பிச் செல்ல நினைத்தனர். அவர்களையும், ஓடாதவாறு குறி வைத்தான்.

மலையின் உச்சியில் இருந்த அவர்கள் மறைவாக இருந்து, எப்பக்கத்திலிருந்து அம்பு வருகிறது என்று புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவில் அம்பு ஏவினர். வரிப் புலியும் சோர்வு கொள்ளாது அம்புகளை நூறு, ஆயிரம், என்று தள்ளிக் கொண்டு இருந்தான். உருண்டனர் பலர்; ஓடினர் பலர்; வீழ்ந்த சிலர் உரங்கொண்டு எதிர்த்துத் தாக்கினர்; வாள்கள் சுழன்றன. வில்களும் அம்புகளும் விளையாடின.

வரிப்புலியின் வில் பேசியது. நாண் பாடியது; அம்பு வீரக் கூத்தாடியது. அவன் உடலில் இடமில்லாமல் ஏற்பட்டிருந்த புண்களில் இருந்து குருதி எழுந்தது. சோர்ந்து விடவில்லை தாக்குதல் உச்ச நிலைக்கு வந்தது. பகைவர் ஓட்டம் பிடித்தனர். அவர்கள் ஓடிய பின்தான் தன் உடல் நிலையை உணர்ந்து பார்த்தான் வரிப்புலி. அப்பொழுது அவனால் நிற்கக் கூட முடியவில்லை. சோர்ந்து வீழ்ந்தான்.

இவ்வில்லையும் அம்பையும் அரியேறிடம் கொடுங்கள்; குருதிபடிந்த இம்மாலையை மங்கையினிடம் கொடுங்கள்; “நாட்டுப்பற்றால் உயிர் விட்டேன்” என நாடாள்வோனுக்கு உரையுங்கள் என்று பேச்சை முடித்துக் கொண்டான். மன்னவன் புகழ்வாய்ந்த மான வாழ்வு மண்ணில் சாய்ந்தது ஆனால் மாயாப்புகழ் பெற்று விட்டது.

வரிப்புலியின் செய்தியை மங்கை அறிந்தாள். வாய் பேச எழவில்லை; தொண்டை கப்பிக்கொண்டது; ஏங்கினாள்; உள்ளம் வீங்கினாள் ஆனால் எரிமலை போல் அடங்கிக் கிடந்தாள். உள்ளத்தின் குமுறல் என்னென்னவோ? ஊரெங்கும் பரவியது செய்தி. மறவன் இறப்பே ஈடுசெய்ய இயலா இழப்பு. வரிப்புலி சேர்ந்துகொண்டான். அவனைப்பற்றிக் கேட்டுச் செல்ல மலையூர் மட்டுமன்று. பக்கத்தூர் மக்களெல் லாம் திரண்டனர். மங்கையின் வீடு கண்ணீரால் மெழுகப்பட்டது. அவளோ வரிப்புலியின் வில்லை ஊன்றி வைத்து, இரண்டு மாலகளை அதில் சூட்டி யிருந்தாள்! வீரத்தின் பரிசு..!

மறுநாள் காலையிலும் மங்கையின் வீட்டுக்குச் சிலர் வந்தனர். சிலர் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒக்கூர் மாசாத்தியார் உள்ளத்தை மறவன் செயலே பறித்திருந்தது. வரிப்புலியின் செயலோ உருக்கியே விட்டது. தேறுதல் சொல்ல வந்த அவ்வம்மையார் அனலிடைப்பட்ட புழுவுவனத் துடித்தார். கண்ணீர் வடித்தார். மங்கைதான் அவ்வம்மையாரைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள். மங்கையின் உள்ள நிலையும், துணிவும் மாசாத்தியாரை வியப்பில் ஆழ்த்தின. மறக்குடியின் மாண்பைப் பலபட எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுதிலே தெருவில் போர்ப்பறை தொடங்கியது. அம்முழக்கம் மாசாத்தியாரைத் திகைக்கச் செய்தது. மறக்குடி வீரர்களோ வில்லை விட்டுக் கிளம்பும் அம்பு போலவும், குகையை விட்டு வெளியேறும் வேங்கை போலவும் கிளம்பிக் கொண்டு இருந்தனர்.

மங்கையும் பொங்கும் சினத்துடன் எழுந்தாள். “போர்ப் பறையா அது? என்று துடிதுடித்துக் கேட்டாள்; வீதிப்புறத்தே நின்றிருந்த அரியேற்றை ஓடிப் போய் அழைத்தாள் நன்னிராட்டினாள்; வெண்பட்டு உடுத்தாள்; மயிரைக் கோதிக்கட்டிப் பூமுடித்தாள். கிண்கிணி இலங்கும் கால்களிலே வீரக்கழலைச் செறித்தாள். வளையல் விளங்கும் முன்கைகளிலும் இடுப்பிலும் கச்சைகளைக் கட்டினாள். வேலும் கேடயமும் விருப்புடன் தந்தாள். “போய் வா மகனே போருக்கு; மறக்குடியின் மாண்பை நிலைநாட்டு;

எங்களுக்கு மானம் பெரிதே ஒழிய உயிர் பெரிதில்லை; மாற்றான் காலடி எங்கள் தாயகத்து

மண்ணிலே பட விடமாட்டோம் என்று கிளம்பி வெற்றியோடு திரும்பி வாடா! என் வீரச் செல்வா!” என்று அனுப்பி வைத்தாள். அரியேறு சிங்கமெனச் செம்மாந்து போர்க்களம் சென்றான்.

“ஒழிக உள்ளம்; ஒழிக உள்ளம். இவள் துணிவு கொடியது; இச்சிறுவயதிலேயே வேலும் கையுமாய்ப் போர்க்களம் புகலிடும் இவள் கொடியவள்; முன்னாள் போரிலே புகழ் கொண்டான் தந்தை; நேற்றைப் போரிலே இறந்தான் கணவன்; இன்று பறையொலி கேட்டவுடன் தன்குடிக்கு ஒரே மகனாக இருக்கும் இவனையும் போருக்கு அனுப்புகிறாள்”.

போருக்கு அனுப்பி வைப்பதிலேதான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி. வீதியிலே நின்ற மகனை அழைத்து வைத்து அழகு வகையெல்லாம் செய்து வேல் தந்து வெற்றியோடு வா” என்று வாழ்த்தி அனுப்பும் இவள் மறக்குடி மங்கை என்பது தகும். மிகத் தகும், என்று புலம்பினார் மாசாத்தியார்.

புலவர் பெருமாட்டியின் புலம்பல் வெறுமனே போய்விடவில்லை. மறக்குடியின் சிறப்புக்கு ஏற்ற ஒரு பூமாலையாகிவிட்டது.

போருக்குச் சென்ற அரியேறு நெடுநேரம் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. பொழுது போய் விட்டது. வீரர் அனைவரும் வீடு திரும்பி விட்டனர். அவனைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் மங்கைக்குத் தெரியவில்லை. விரைந்து போர்க்களம் சென்றாள். பிணக் குவியல் களை நாயும் நரியும் இழுத்துக் கொண்டிருந்தன. கழுகும் காக்கையும் குத்திக் குடைந்து கொண்டிருந்தன. அரியேறு களத்தின் இடையே தலையில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு கவலையுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

அரியேறு தனித்திருப்பதைக் கண்ட மங்கை “ஏனடா! வீட்டுக்கு வரவில்லை” என்றாள். வரமாட்டேன் அம்மா! வரமாட்டேன். எந்த முகத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்புவேன். தாத்தா போருக்குப் போனார் திரும்பி வரவில்லை. அப்பா போருக்குப் போனார் திரும்பி வரவில்லை. “அவர்களெல்லாம் வீரப்போர் செய்து நாட்டுக்காக இறந்தார்கள்,” என்று சொன்னாய். நான் மட்டும் என்ன கோழையா? தாத்தாவும் அப்பாவும் என்ன நினைப்பார்கள்? ஒரு காயமும் இல்லாமல் இப்படியே வந்தால் நீதான் என்ன நினைப்பாய் எங்கோ பயந்து போய்க்கிடந்து வந்திருக்கிறேன் என்றுதானே நினைப்பாய்;

நான் மார்பில் புண் இல்லாமல் வருவது உனக்குப் பெருமையா குடிக்குப் பெருமையா இல்லை - எனக்குத் தான் பெருமையா? அதனால் தான் வீட்டுக்கு வர வெட்கமாக இருக்கிறது. நான் இங்கு வந்து அம்பு ஐந்தாறுதான் தொடுத்தேன். ஆனால் அதற்குள் “வெற்றி வெற்றி” என்று வீரர்கள் போய்விட்டார்கள். நமக்குத்தான் வெற்றியாம். சாவாமல் காயம் படாமல் எப்படித்தான்.. முச்சுவிடாமல் பேசினான்.

வீரமங்கை ஓயாமல் அழுதாள். “இப் பேச்சை வேங்கை இருந்து கேட்க வேண்டும் புலி இருந்து கேட்க வேண்டும். நான் இருந்து கேட்கிறேன்” என்று விம்மி விம்மி அழுதாள். அரியேறைத் தழுவிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தாள்.

மாசாத்தியார் பாடல் அரசன் காதுக்கும் எட்டியது. மறக்குடியினருக்கும் தெரிந்தது. அரசன் அரியேறை அழைத்துச் சிறப்புச் செய்தான். வீரர்க்குரிய பொற்பூவும், பொன்னாடையும் அளித்தான். வாள்

ஒன்றைப் பரிசாகத் தந்தான். தக்க சிறப்புடன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

“வீரவாளைப் பெறுதற்கு உரியவர்கள் இதோ கல்லாகவும் வில்லாகவும் நிற்கின்றனர். பெறத் தகுதி அற்ற நான் பெறுகின்றேன். இவர்கள் குடியில் நான் பிறந்துவிட்ட ஒன்றுதான் காரணம். வாழ்க மறக்குடி என்று வாழ்த்திக் கொண்டு வாளைச் சிலைமுன் வைத்துத் தலை தாழ்ந்து வணங்கினான். அரியேறைப் பெற்ற அன்றினும் பெரிது மகிழ்ந்தாள் மங்கை.

மன்னன் வரிப்புலிக்குச் சிலை செய்து அனுப்பி வைத்திருந்தான். படைவீரர்கள் அதனை முன்னிறுத்தி மாலை சூட்டி “வாழ்க வாழ்க” என்று வாழ்த்தினர். வாழ்த்தொலி செவியைப் பிளந்தது - என்னவென்று உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தேன். அப்பொழுது என் உள்ளத்தில் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடிய “கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணியே” என்னும் புறப்பாடல் ததும்பிக் கொண்டு இருந்தது. நான் “மாசாத்தியார் வாழ்க” என வாழ்த்தினேன்.

ஒக்கூர் மாசாத்தியர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் :

கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணியே
முதிள் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற் கிவள் தன்னை
யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே;
நெருநல் உற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி யாண்டுப்பட் டனனே;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறு மயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

ஒருமகன் அவ்வது இவ்வோள்

செருமுக நோக்கிச் செவ்வென விடுமே (புறம் : 279)

“இவளது சிந்தை கெடுக; இவள் துணிவு அச்சம் பொருந்தியதாகவுளது; இவள் முதிய மறக்குடியில் பிறந்த மகளாம் எனல் தக்கதே; முன்னாளில் உண்டாகிய போரின்கண் இவளுடைய தந்தையான வன் யானையைக் கொன்று தானும் வீழ்ந்து மாண்டான். நேற்று உண்டாகிய போரின்கண் இவளுடைய கணவன் பெரியவாகிய பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்லா வாறு பகைவரைக் குறுக்கிட்டு நின்று போர் செய்து அவ்விடத்தே மாண்டான். இன்றும் போர்ப்பறையைக் கேட்டு விருப்பம் மிக்கு, அறிவு மயங்கி வேலைக் கையிலே தந்து வெண்ணிற ஆடையை எடுத்து விரித்து அரையில் உடுத்தி, உலறிய மயிர் பொருந்திய குடுமியில் எண்ணெயைத் தடவிச்சீவி, இந்த ஒரு மகனை அல்லது இல்லாதவளே ஆயினும் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்வாயாக எனச் சொல்லித் தன் மகனை விடுக்கின்றாள்” என்பது இப்பாடற் பொருள்.

2. பூங்குன்றன்

முன்னோட்டம்

(கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய புகழ்வாய்ந்த புறப்பாடல் ஒன்று கொண்டு புனைந்த புனைவு இது.)

* * *

ஊருக்குப் பக்கத்தே திரடு ஒன்று இருந்தது. அதற்குக் கோயில் திரடு என்பது பெயர். அத்திரடு ஒரு காலத்தில் பொலிவும் வலிவும் மிக்க கட்டடங்களோடு இலங்கியது. அதன் பழமைக்குச் சான்று காட்டுவது போல் கல்லால் அடித்து வைத்த காளை உருவம் ஒன்று பாதியளவாக மண்ணில் புதையுண்டு கிடந்தது. அதன் பக்கத்தில் இரண்டு தூண்கள் நின்றன. அவற்றின் இடையே ஒரு மணி தொங்கிக் கிடந்தது. அது காற்றின் தாக்குதலால் அசைந்து அசைந்து மெதுவாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

வெண்கல மணியின் ஒலிக்குப் பின்னொலி போன்று, பக்கத்தே மேய்ந்து கொண்டிருந்த பசுவின் கழுத்துமணி ஒலித்தது. பசு எலும்பும் தோலுமாக இருந்தபடியால், அதன் மணி ஒலி, காற்றால் அசைக்கப் பட்ட மணி ஒலியை விஞ்சுவதாக இல்லை. பசு, புல்லே காணப்படாத அந்த மேய்ச்சல் நிலத்தில் நாவால் நக்கி நக்கிப் பசியை ஆற்றிக்கொண்டு இருந்தது.

பசுவிற்சுச் சற்றுத் தொலைவில் எருமை மாடு ஒன்று மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் வரிச்செலும்புகளை எண்ணிவிடலாம் போல் மெலிந்து இருந்தது. அதன் பருத்த கொம்பையும், கனத்த தலையையும் தாங்குவதற்கு ஏற்ற வலிமை கழுத்தில் இருக்கவில்லை. ஆம்! அதன் தலையும் கொம்பும் அதற்குச் சுமையாக இருந்தன. இந்நிலையிலும் அதன் முதுகில் ஒரு காக்கை உட்கார்ந்து பழம் புண்ணைக் குடைவதை விடவில்லை. உணர்ச்சிகெட்டு உரமும் அற்றுத் திண்டாடிக்கொண்டு அசையும் மாட்டைக் குத்திக் குடைவது காக்கைக்கு எளிதாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது என்பதற்கு ஐயமே இல்லை. எங்கிருந்தோ ஒரு கரிக் குருவி வந்தது. அதன் கண்ணோட்டம் காக்கைமீது பாய்ந்தது. காக்கையைத் துரத்திக் கொண்டு விடாமல் நெடுந்தொலைவு வெருட்டிச் சென்றது. கொழுத்த காக்கையும் ஊக்கமிக்க குருவியை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை! ஓடி மறைந்து போய் விட்டது.

ஊருக்கு மிகவும் நெருக்கமாக ஒரு கழுதை நின்றது. அதன்மீது பொதிச் சுமை ஒன்றும் இல்லை. இருந்தாலும், நிற்கவே திண்டாடியது. நல்ல வேளையிலேயே கால் தட்டும் கழுதை ஒட்டி உலர்ந்து போன இவ்வேளையில் நடக்க முடியுமா? முட்டி தட்டித் தட்டிப் புண்பட்டுப் போய்க் கிடந்தது. கழிவுப் பொருள்கள் குப்பை, கூளங்கள் ஏதாவது கிடக்கின்றனவா என்று தேடித் திரிந்தது.

ஊரின் பெயர் குடகூர் என்பது. ஊரின் கடைசியிலே ஒரு வீடு இருந்தது; வீட்டுச் சுவர் நிழலிலே ஒரு நாய் படுத்துக்கிடந்தது. அது தன் கண்ணைத் திறக்க முடியாத அளவில் மயங்கிப் போய்க் கிடந்தது. ஊடே

ஊடே உறுமிக் கொண்டது. அது ஐந்நாறு குட்டிகள் போட்ட நாய்! குட்டிகள் மேலே விழுந்து புரண்டன. கண் திறவாத அக்குட்டிகள் தாயின் மடுவில் வாய் வைத்துச் சுவைத்துச் சுவைத்து இழுத்தன. நாயும் உருண்டு பார்த்தது முடியவில்லை. குட்டிகளை விட்டு விட்டு ஓடவும் தாயன்பு விடவில்லை. இரத்தம் வெளி வரும் அளவுக்கும் குட்டிகள் கடித்து இழுத்துக் கொண்டே இருந்தன. நாயின் மடுவில் யாரும் பாலைக் கறந்து கொண்டார்களா? கறக்கமுடியுமா? நாய்க் குட்டி அன்றிப் பிறிதெதனாலும் கறக்கப்படாத நிலையுடைய நாய்க்கே இத்துயர் நிலைமை என்றால் அவ்வூர் வறுமைத் துயரை எப்படிச் சொல்வது?

பசு, எருமை, கழுதை, நாய் இவற்றை நோக்கிக் கொண்டே வந்தார் ஒரு கிழவர். அவருக்கு வயது அறுபதைத்தொட்டு இருக்கும். ஒன்றிரண்டாய் நரைத்த தலை; அடர்ந்த மயிர்; பரந்த நெற்றி; நிறைந்த சுருக்கங்கள். கன்னத்திலே சில முதுமைக் கோடுகள்; சற்று நீண்ட மூக்கு; ஒளியூட்டும் கண்கள்; கறைபடாத பல் வரிசை; முகத்திற்குத் தனியழகு ஊட்டும் தாடி அதிலும் ஒன்று இரண்டாய் நரை; நீண்ட கைகள்; அளவிட்டு நடக்கும் கால்கள்; ஆழ்ந்த சிந்தனை - நடந்து வந்த கிழவரின் பொதுவான அடையாளங்கள்!

கிழவர், நாய் படுத்துக்கிடந்த வீட்டை நோக்கினார். அதன் கதவு தாழ்போடப்பட்டு இருந்தது. ஆனால் வீட்டினுள் 'ஆரவாரம்' மிக இருந்தது. திறந்து கிடந்த சாளரத்தின் வழியே உற்றுப்பார்த்தார்.

ஒரு பெண் கையிலே கூழ்ச்சட்டி வைத்திருந்தாள். அதிலிருந்த கூழை, அளவிட்டுத் தன் மக்கள்

ஒவ்வொருவருக்கும் விட்டுக் கொண்டே வந்தாள். பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் முந்திக் கொண்டு ஏனங்களை நீட்டினர். அவர்களைச் சமாளிப்பதற்குப் பெரும் பாடுபட்டாள். சிறிய குழந்தை ஒன்று தன்பங்கை வாங்கி அரைகுறையாகக் குடித்துவிட்டு “அம்மா! பசிக்குது; அதிகமாய்ப் பசிக்குது; இன்னுங் கொஞ்சம் விடும்மா; இன்னுங் கொஞ்சம் விடும்மா” என்று அழுகையும் கண்ணீருமாய்க் கேட்டது. மற்றைக் குழந்தைகளுக்கு அந்த அளவுகூட வராது என்று அறிந்த தாய், ‘வாய் பேசாமல்’ கூழை வார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தை துடிப்போடு துணியைப் பிடித்துக்கொண்டு தாய்மேல் தாவியது. அத்தாவுதலால் தாய் சட்டியை விட்டுவிட்டாள்! சிறிதிருந்த கூழும் கொட்டிப் போய்விட்டது.

இந்த வறுமைப் போராட்டத்தை நடட்டுக் கால்மேல் நாடியை ஊன்றிக்கொண்டு, கவனித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரன், சட்டி வீழ்ந்தவுடன் கைகளால் தன் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு கல்போல் உட்கார்ந்து விட்டான். அவனுக்கு மூச்சு விடுவதே பெரும்பாடாக இருந்தது!

வீட்டு நிகழ்ச்சியைச் சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவர் கண்களிலிருந்து சில நீர்த்துளிகள் கிளம்பின. வைர நெஞ்சம் பாய்ந்த அவரை நடுக்கிவிட்ட அந்நிகழ்ச்சி அம்மவோ! கொடிது கொடிது! மிகக் கொடிதுதான்!

கிழவர் கால்கள் சிறிது நடந்தன. அருகில் இருந்த வேறொரு வீட்டின் முற்றத்தில் நின்றன. அங்கே ஒரு கணவன் மனைவியின் தலையைப் பிடித்துக் கீழே

இழுத்துப்போட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் பெற்றெடுத்த இரண்டு மூன்று குழந்தைகளும் தாய்மேல் விழுந்து புரண்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தன! அவனுக்குக் குழந்தைகளைக் கண்டும்கூட இரக்கம் வர வில்லை. குடிவெறியிலே நிற்பவனுக்குக் “குடி கேடு இது, கொடுமை இது” என்று தெரியுமா?

முற்றத்திலே நின்றுகொண்டிருந்த கிழவருக்கு அடுத்த வீட்டுத் திண்ணை நன்றாகத் தெரிந்தது. அங்கே ஒரு கட்டில் கிடந்தது. அக்கட்டிலில் இருந்து ஒரு முணகல் ஒலி கிளம்பி வந்தது. அவன் “அம்மா! அம்மா!” என்று புலம்பிக்கொண்டே இருந்தான். அவனை நெருங்கிப் போய் பார்த்துப்பேச நினைவு வந்தது கிழவருக்கு. ஆனால் அடக்கிக் கொண்டார். அவனுக்கு வேறு நோய் ஒன்றும் இல்லை. “வயிற்றுக் கடி” நோய்தான் அது. அது தீர வழியில்லாது போகவே என்னென்னவோ நோய்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டுவந்துவிட்டன.

கிழவர் கால்கள் நிலத்தில் தான் நடந்தன. ஆனால் சிந்தனையோ வானில் பறந்து கொண்டிருந்தது. நடுத்தெரு வழியே சென்றார். அங்கொரு வீட்டில் பத்துப் பதினைந்து பேர்கள் கூடி ஆரவாரமாகக் கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் குரல் தெருவையே அலறச் செய்தது. வீட்டுக்காரன் சேந்தன் என்பவன். அவன் ஒலி ஊருக்கே போதும். அவன் நொடி நொடி தோறும் ஏதேதோ ஆணைகளை இட்டுக் கொண்டே இருந்தான். மற்றவர்கள் கைகட்டி, வாய்பொத்தி நின்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட கிழவர் ஊரை அடுத்து இருந்த வறண்ட ஆற்றுக்குச் சென்றார். அதில்

நீர் ஒடி நீண்டகாலம் ஆகிவிட்டது. நிழல் தருவதற்கு ஒரு மரங்கூட இல்லை. பச்சைப் புல் கண்ணில் காணவில்லை. ஏதோவொரு முட் செடியின் நிழலிலே உட்கார்ந்துகொண்டு உலகியலைச் சிந்தித்தார். எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் படக்காட்சி போன்று வந்து வந்து மறைந்து கொண்டிருந்தன.

“வறுமை கொடிது! அதனினும் கொடிது வறுமை எண்ணம்; வறுமை எண்ணத்தைப் போக்கி விட்டால் வறுமை தானாகப் போய் விடும் வறுமை எண்ணம் தொலைய வேண்டுமாயின் உண்மையறிவு வேண்டும்” என்று அவர் சிந்தனைக்கு இடையே ஒரு கருத்துத் தோன்றியது. “ஆம்! இனி உண்மையறிவு உண்டாக்குவது என் தொண்டு” என்று முடிவுகொண்டார். அவர் எங்கெங்கோ செல்வதாக இருந்தார். ஆறு, குளம், அருவி, மலை, நாடு, நகர் இவற்றைக் காண வேண்டுமென்பது அவர் அவா! திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டார். “மக்களை மக்களாக வாழச் செய்வதைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த தொண்டு ஒன்றுமே இல்லை” என்பதே அவர் கண்ட தெளிவு ஆயிற்று.

கிழவர் பூங்குன்றம் என்னும் ஊரினர். அவர் பெயர் பூங்குன்றன் என்பதாம். இன்றைய சிவகங்கை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மகிபாலன் பட்டியே பண்டைப் பூங்குன்றமாகும்.

பூங்குன்றன் பிறவியிலேயே நல்லறிவு வாய்ந்து விளங்கினார். இளமையிலேயே உயரிய நூல்களைக் கற்று நுண்ணறிவு பெற்றார். செயற்கரிய செய்த பெரியோர்களோடும் பழகி இயற்கை அறிவை மிகுதியாக்கிக் கொண்டார். இன்பம் துன்பம், வாழ்வு

தாழ்வு இவற்றால் சோர்வு காணாத உள்ளம் அவருக்கு அமைந்து விட்டது. “தம் கையே தமக்கு உதவி” என்னும் கருத்தால் தம் வயிற்றுப் பாட்டுக்காகவும், பிறர் நல்வாழ்வுக்காகவும் மருத்துவத் தொழிலும், கணியத் (சோதிடத்) தொழிலும் செய்து வந்தார். அதனால் கணியன் என்றும், கணியன் பூங்குன்றன் என்றும் பெயர் பெற்றார்.

பூங்குன்றன் தாம் செய்த தொழிலால் கிடைத்த வருமானத்தைத் திரட்டி வைத்தார் இல்லை. பெரும் பாலும் பொருள் பெறாமல் தொண்டாகவே கருதிச் செய்தார். ஏதோ கிடைத்த வருவாயிலும் தம் வாழ்வுக்குப் போக எஞ்சியதை ஏழையர்க்காகவே பயன்படுத்தினார். இந்நிலையிலே தான் வேறிடங்களுக்குச் சென்று வர விரும்பிப் புறப்பட்டார். தொண்டு செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டுவிட்ட பின்பு அவருக்கு ஊர் ஏது! உறவு ஏது! தம் ஊருக்காகவும், உறவுக்காகவும் மட்டும் வருவது இல்லையே தொண்டு!

கணியன் முதலாவதாகக் கண்ட வீட்டுக்கு வந்தார். வீட்டுக்காரர் பெயர் மருதன்; மனைவி பெயர் நல்லாள். அவர்கள் குழந்தைகள் தெருக்களிலே அலைந்து திரிந்தன. மருதனும் நல்லாளும் திண்ணையிலே உட்கார்ந்து சோர்ந்துபோய் ஒருவரை ஒருவர் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பார்வையிலே சிறிதும் இன்பக் களை இல்லை. வலுவாகச் சிறிது சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு கணியனை வரவேற்றனர். ஓர் ஓலைத்தடுக்குத் தந்து உட்கார வைத்தனர்.

பேச மருதனுக்கு வாய் எழவில்லை. என்ன பேசுவது? எதைப் பேசுவது? மனம் இருக்கிறது, விருந்து

செய்ய வேண்டுமென்று! வளம் இருக்கிறதா? அது இல்லாத பொழுதில் அமைதிதானே தக்க மருந்து!

கணியன் பேசத் தொடங்கினார், “ஏன் மழையே பெய்யவில்லையா?”

“ஆமாம் நெடுநாள்களாகப் பெய்யவில்லை”

“வெளியூருக்கும் மக்கள் பிழைப்புக்காகப் போயிருப்பார்களோ? பல வீடுகளில் ஆள்களே இல்லையே!”

“ஆமாம்! என்ன செய்வார்கள்? வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்வதற்காகப் பிறந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறுவது கொடுமையாகத்தான் இருக்கிறது. வழியில்லாதபோது? நாங்களும் முன்பே போயிருப்போம். ஆனால் இந்த மண்ணைவிட்டுப் போக மனம் வரவில்லை. இந்த உறுதியும் இன்னும் எவ்வளவு நாட்களுக்குத்தான் நீடிக்குமோ? தெரியவில்லை. நீங்கள் யாரென்று!”

“ஆம்; அதைச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. என் ஊர் பூங்குன்றம் என் பெயர் பூங்குன்றன் ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் வந்தேன். எங்கெங்கோ அலைந்துவிட்டு வருகின்றேன். ஆனால் என்னை மேலும் செல்லாதவாறு தடுத்து விட்டது. இவ்வூர் வறுமை!”

“பாவம்! துன்பம்தான். யார் என்ன செய்துவிட முடியும்?”

“என்ன செய்துவிடவும் முடியாதுதான் எதுவும் முடியாது என்று எல்லோரும் சும்மா இருந்துவிடுவதும் சரியில்லை அல்லவா!”

“ஆமாம்! இந்நிலைமையில் யாருக்கு யார் தான் என்ன செய்துவிட முடியும்? ஏதோ வென்றிரண்டு பேர்களுக்கு என்ன வறுமை வாட்டினாலும் கவலையில்லை. அவர்களை ஒட்டி வாழும் சிலருக்கு ஒருவாறு கவலையில்லை. மற்றவர்கள் பாடு? இந்த ஊரிலுள்ள நல்லுள்ளம் படைத்த ஒன்றிரண்டு பேரிடமாவது செல்வம் இருந்தால் பயன்படும். அவர்கள் தங்களைத் தாங்கள் காத்துக்கொள்ள முடியாமல் ஊரை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். எரியும் வீட்டிலே எடுத்தது மீதம் என்று, வறுமைக்குத் துயரப்பட வேண்டாத நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒன்றிரண்டு பேர்களும் அவர்களை ஒட்டியவர்களும் திரிகின்றார்கள்.” மருதன் பேச்சிலே இடை இடையே பொறுமலும், விம்மலும், தயக்கமும் காணப்பட்டன.

பூங்குன்றன் தம் கையில் கொண்டுவந்திருந்த சுமையை அவிழ்த்தார். அதில் இருந்த கட்டுச் சோறு, ஏதோ சில பண்டங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்து மருதனிடம் கொடுத்தார்.

“இருக்கட்டும்; வேண்டா; வேண்டா” என்று மருதன் வாய் பேசியது.

“எவ்வளவு தொலைவு போகின்றீர்களோ! இருக்கட்டும்” என்று ஒரு தூண் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த நல்லாள் கூறினாள்.

பண்டத்தின் மணத்தால் நெடுந்தொலைவி லிருந்து அறிந்து கொண்டு படையெடுக்கும் ஏறும்பு போல் வீதியில் திரிந்த சிறுவர்கள் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தனர். போட்டி போட்டுக் கொண்டு அள்ளித் தின்றனர். கணியனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. கவலையும் இல்லாமல் இல்லை.

நோய்ப்படுக்கையில் கிடந்தவனைப் பார்க்கச் சென்றார் கணியன். அவருக்கு மருத்துவம் செய்யத் தெரியும் அல்லவா! நாடி பிடித்துப் பார்த்தார். காய்ச்சலால் இரத்தவோட்டம் இன்றி, வெளிறிப்போய்க் கிடந்த அவன் உடல் நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்து மருந்து உதவினார். கஞ்சிபோட்டுத் தருவதற்கும் வழியற்றிருந்த அவ்வீட்டார், கணியனுக்கு என்னதான் கொடுத்து விடுவார்கள். கணியனே, காசு கொடுத்தார். கஞ்சிபோட்டுக் குடிப்பதற்கு “இப்படியும் மருத்துவர்கள் இருப்பார்களா?” என்று நினைக்கும்போதே நோயாளனுக்கு நோயும், வீட்டாரும் வறுமையும் தீர்ந்தது போல் ஆயிற்று.

பூங்குன்றன் வேறிடம் செல்லும் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டார் அல்லவா! அதனால் ஆளில்லாத ஒரு வீட்டில் தங்கிக்கொண்டார். குடகூரிலே ஆளில்லாத வீடுகள்தானே நிறைய இருந்தன!.

வருவாயை எதிர்பாராமல் தொண்டாற்றிய பூங்குன்றன் இப்பொழுது கணியம் சோதிடம் பார்த்தலையும், மருத்துவம் செய்தலையும் வருவாய்க்கான தொழிலாகவே கருதிக் கொண்டு வெளியூர்களில் போய் ஓயாமல் ஒழியாமல் பாடுபட்டார்.

பொருள் தேடுவதற்காக மருத்துவத் தொழிலைக் கற்றவர் அல்லரே கணியன். அதனால் மிகவும் தெளிவாகக் கற்றிருந்தார் நோயைத் தெளிவாக அறிந்து, நோய் தோன்றிய காரணத்தைத் திட்டவட்டமாக அறிந்து, அதைத் தணிப்பதற்குரிய மருந்து வகைகளை நுட்பமாகக் கண்டு செய்யக்கூடிய முறையின்படி செய்து நோயாளரைப் பேணினார். அதனால் கணியன்

பூங்குன்றனைக் கண்டவுடன் நோய்கள் ஓட்டமெடுத்தன. நோயாளர்களும் பூங்குன்றன் தரும் நன் மருந்தாலும், இன் சொல்லாலும் பிணி அகன்று மகிழ்ந்தனர். தவசமும் பயறும் கிழங்கும் கீரையும் சுமை சுமையாகத் தந்தனர். நாள் தோறும் சுமக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு வருவார் பூங்குன்றன். வந்து சேர்ந்ததும் என்ன கொண்டு வந்தார் என்பதற்குரிய அடையாளமே இல்லாது போய்விடும்.

பூங்குன்றன் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பியதிலிருந்து குடகூர் மக்கள் அவர் எப்பொழுது வருவார் என்று நோக்கிக் கொண்டே இருப்பார். வந்தவுடன் ஒருவரை முந்திப்போய் ஒருவர் சுமையை வாங்கிக் கொள்வார்; பூங்குன்றன் ஊர் மன்றத்திற்குச் செல்வார். இருக்கும் மக்களைக் கணக்கிட்டுப் பகுத்துத் தருவார். பெற்றதைப் பெரிதும் மகிழ்ந்து வாங்கிக் கொள்வார். பச்சையாகவே அவ்விடத்திலேயே உண்டுவிடுவர் சிலர்; பசி என்னவாயினும் வீட்டாரை நினைத்துக் கொண்டு செல்வார் சிலர்; சிறிது கிடைத்தவுடன் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியால், வேறு பங்குகளைப் பெறாமல் ஓடிவிடுவர் சிலர்.

அரிசியோ, பழமோ கிடைத்தால் பூங்குன்றன் வந்தவர்களிடம் தந்துவிடுவது இல்லை. அதை வேறொரு துணியில் முடித்து வைத்துக் கொண்டு கூட்டமெல்லாம் போனபின் தாமே எடுத்துக்கொண்டு தெரு வழியே செல்வார். வீட்டைவிட்டு வெளியேற மாட்டாத முதியர், நோயர், நொய்ந்து மெலிந்த சிறுவர் ஆகியவர்களுக்குத் தந்துதவுவார். பகற்பொழுதெல்லாம் வெவ்வேறு ஊர்களிலே அலைந்து திரிந்து வரவேண்டியது ஏற்பட்டமையால், இரவு நெடுநேரம்

வரைக்கும் உள்ளூர் நோயாளரைக் கண்டு மருந்து தரவும், அளவளாவவும் செலவிட்டார். அவர் எப் பொழுது சாப்பிடுகிறார், உறங்குகிறார் என்பவை மக்கள் அறிய முடியாதவையாகப் போய்விட்டன. உயர்ந்த அவர் உள்ளம் அமைந்து உண்ணவும் விடவில்லை; உறங்கவும் விடவில்லை. தன்னலமே குறி யானவன் அருகில் இருக்கும் வறுமையைப்பற்றி அணுவும் எண்ணாது உண்கின்றான்; அடுத்திருப்போர் அழகை அவலம் பற்றி எண்ணாது அயர்ந்து உறங்குகின்றான்; அண்டை வீட்டிலே நோய் முணகலும், சாக்காட்டழகையும் கேட்கும் போதும் குடித்து விட்டுக் களி யாட்டம் ஆடுகின்றான்; வெடிச் சிரிப்புடன் உலா வருகின்றான்; அவனிடம் உள்ளம் என்பது இல்லை; உயர்ந்தோரிடம் அது இருக்கிறது! வேற்றுமை இவ்வொன்றேதான்!.

பூங்குன்றன், கீரை வகைகளைப் பயன்படுத்து மாறு மக்களைத் தூண்டினார். அருகே இருந்த ஊர் களுக்கும், வயல்களுக்கும் மக்களை அனுப்பி முஞ்சைக் கீரை, குப்பைக் கீரை, வேளைக்கீரை அறைக்கீரை ஆகியவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து உணவாகக் கொள்ளச் செய்தார். இது மக்கள் உயிர் போகா திருக்கப் பெருந்துணை புரிந்தது.

கணியன் உள்ளூராரார்க்குக் கண்கண்ட தெய்வம் ஆனார். காலத்தில் உதவும் உயர் தெய்வம் ஆனார். ஆனால் மக்கள் பாராட்டுக்காகவா இதைச் செய்தார். புகழ்மொழி கருதிச் செய்வார் தொண்டுகள் வாயள வுடன் ஒழியுமே ஒழிய கையளவுக்கு எட்டாது. அதனைப்பெற்ற மக்களும் வாயளவுடன் வாழ்த்துவ தோடு சரி! உண்மைத் தொண்டன் தன்னை வாயால்

வாழ்த்துவதை விரும்பான்; பிறரும் வாயால் வாழ்த்தார், அவனை “யாம் வாழும் நாளும் வாழிய” என்று உள்ளத்தால் வாழ்த்துவர்! எமக்கு உயிர் ஊட்டி வரும் நல்லோனுக்கே இவ்வயிர் என்று தருவர். உடல் பொருள் அனைத்தையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தமக்கென ஒன்றின்றி வாழ்வர்! வெறும் வாய் வாழ்த்துச் செய்து நில்லார்.

பூங்குன்றன் தொண்டு வெளியூர்க்கும் பரவியது. விரைந்து பரவியது. முன்னெல்லாம் கணியன் எனவும், மருத்துவன் எனவும் அறிந்திருந்த மக்கள் இப்பொழுது “குணக் குன்றம்” என்பதை அறிந்துகொண்டனர். ஆனால் உள்ளூரில் சிலர் உள்ளத்தே கணியன் மீது வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்படாமல் இல்லை. வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டபின் பகைத் தீ பற்றாமல் போகுமா? பற்றிய தீ சுடாமல் விடுமா?

பூங்குன்றனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நன் மக்கள் விரும்பினார்களோ, அவ்வளவுக்கு இணையாக ஒரு சில புன்மாக்கள் வெறுப்புக் கொண்டு ஒழித்து விடுவதற்குச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பூங்குன்றன் செய்த கெடுதல் என்ன? ஊர் மக்களுக்கு உதவுவது தவறுதானே? சாகத் துடிப்பவர்களை வாழ வைப்பது தவறு தானே? பட்டழியும் நிலையிலுள்ள பயிருக்கு மழை கொட்டினால் தாங்க முடியுமா? அந்தோ.....! என்று வருந்தவேண்டிய நிலைமை! அவ்வளவு தான்.

கணியன்மீது கொண்ட அன்பினால் பல பேர் அவரைக் குடகூருக்குத் தேடிவந்தனர். அவரைக் கண்டுபோவதிலே இன்பங் கொண்டனர்; அவரோடு

உரையாடுவதிலே பேரின்பங் கண்டனர்; அரும் பெரும் நீதிகளையும், வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் கேட்டுத் தம் தலைமேல் தாங்கினர். கணியன் வாழ்ந்த ஊர், பக்கத்தூர் மக்களால் “புனிதவூர்” ஆக்கப்பெற்று விட்டது. அவ்வளவு பேர் வருவர்; போவர். எல்லாம் ஒரே ஒரு பூங்குன்றனுக்காக!

ஊரையே தம் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டி வைத்த உள்ளூர்த் தடிகாரப் பேர்வழிகளுக்கு, ஊர்ப் பொருளைச் சுரண்டித் தின்பதையே திருப்பணியாகக் கொண்ட பழம் பெருச்சாளிகளுக்கு, வாயடியாலே வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு வாழும் வாலாட்டிப் பிழைப்புகளுக்கு மதிப்பு இல்லை; புகழ் இல்லை! புதிதாக வந்த பூங்குன்றனுக்குப் புகழ் விஞ்சுகிறது. கொதிப்பு வராதா என்ன? நேற்றைய நிலை என்ன? இன்றைய மாற்றம் என்ன? அணு அணுவாக உள்ளூரார் வெறி ஏறிக்கொண்டே போனது. பூங்குன்றன் எதுபற்றியும் அறியார்; அறிந்தாலும் அதுபற்றிக் கனவிலும் கவலை கொள்ளார்! பகை பாராட்டிக் கொண்டு வெறுக்கவும் மாட்டார்.

ஒரு நாள் பூங்குன்றன் வீட்டு முற்றத்தில் 10, 15 தவச மூடைகள் கிடந்தன. விடிந்து வெளியே வந்த பூங்குன்றன் வியப்படைந்தார். இவை இங்கெப்படி வந்தன என்று சிந்தித்தார் ஒன்றும் புரியவில்லை. ஊர் விழிக்கும் பொழுது ஆயிற்று. இரண்டு ஒன்றாக இருந்த சேவற் கோழிகள் ஊக்கமின்றிக் கூவின. அவற்றின் குரல்கள், பசுக்களையும் நாய்களையும் எழுப்பி விட்டன. மக்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் எழுந்தனர். பூங்குன்றன் வீட்டுப் பக்கம் வந்த ஒருவன் அங்குள்ள

மூடைகளைக் கண்டு ஊரெல்லாம் சொன்னான். பெட்டி, சட்டி, கூடைகளுடன் மக்கள் கூடிவிட்டனர்.

பூங்குன்றன் சொன்னார்; “இந்த மூடைகள் யாருடையவை என்பது தெரியவில்லை. இவை எப்படி வந்தன என்பதும் விளங்கவில்லை. இவ்வாறு இருக்க நாம் எடுத்துப் பங்கிட்டுக் கொள்வது தவறாகும்.”

மக்களுக்கு ஆவல் பெருகியது. சிலருக்கு பூங்குன்றன் உரைகூட வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. அவர் முன் கிடக்கும் தவசத்தை எடுத்துக் கொள்ளத் தடுக்கிறாரே என்பது அவர்கள் எண்ணமாக இருந்தது. பொருள்தான் முதன்மையே ஒழிய, அது எப்படி வருகிறது என்பது முதன்மையில்லை என்னும் குணத்தில் போய் விட்டார்கள் அவர்கள்!

அவர்கள் நிலைமை பூங்குன்றனுக்குப் புரியாததா?

“நீங்கள் ஆத்திரப்படும் அளவு அரிக்கும் வறுமை உங்களுக்கு உண்டு. ஆனால், மனிதன் சாவே கிட்டினாலும் கூட முறையான வழியில் வந்ததை அன்றி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் அறிவையோ பண்பையோ கொண்டவன் அவன் என்பதற்குத் தான் அடையாளம் என்ன?” என்று ஒருவாறு அமைதிப்படுத்தினார்.

சேந்தனுக்கு - பூங்குன்றன் மீது சிலருக்கு வெறுப்பு ஏற்படுமாறு கிளப்பி விட்டுக் கொண்டிருந்த குழப்பக் காரனுக்கு - பூங்குன்றன் வீட்டின் முன் மக்கள் ஒரே கூட்டமாய் இருப்பதும், தவச மூடைகள் கிடப்பதும் தெரியவந்தன. அங்கே வந்தான்; சிறிது நேரம் நின்றான்; மக்களுள் சிலர் அவற்றை எடுத்துச் செல்ல

ஆவல் கொண்டிருப்பதையும் பூங்குன்றன் அவ்வப் போது அமைதி செய்வதையும் கண்டான்.

தன் சொற்படியாடும் கூட்டத்தாரைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். தாறுமாறாகப் பேசுமாறும், வலிந்து எடுத்துச் செல்லுமாறும் தூண்டிக் கொண்டிருந்தான் வந்தவர்கள் “தகராறு” அன்றி வேறு எதுவும் வாழ்க்கையில் கற்றறியாதவர்கள்.

அவர்களிடம் நல்ல பண்புகள் இல்லாமல் இல்லை. அறிவும் இல்லாமல் இல்லை. தலைவன் கெடுத்து விட்டான். அவனும் தீயவழிகளைக் காட்டிக் காட்டி, அதிலேயே ஊறிப்போகுமாறு செய்துவிட்டான். இத்தகையவர்களை நொந்து கொள்ளலாமா? அவர்கள் இயல்புக்குத் தக்கபடியே நடந்து கொண்டனர்.

வாய்போனபடி பேசினார்கள்; “ஊருக்கு உதவி புரிவதாகப் பேச்சு! தெருவில் கிடக்கும் தவசத்தை எடுத்துக் கொள்ளத் தடை இதுதான் உதவியோ?”.

“தெருவிலே கிடக்கும் மூடைகளை எடுக்க இவர் என்ன உரிமையானவர்?”.

“இவருக்குத் தடுக்க உரிமை உண்டு என்றால் எங்களுக்கு எடுக்க உரிமை உண்டு”

“அயலூர்க்காரனுக்கு இடம் தந்து அவனுக்குத் தக்கபடி ஆடும் மக்களுக்கு இதுவும் வேண்டும் - இன்னும் வேண்டும்” -

ஏதேதோ பேசினார். பூங்குன்றன் எரிமலைக்கு முன் நின்று கொண்டும் குடல் குலுங்கச் சிரிக்கும் இயல்பு படைத்தவர். “இந்நிகழ்ச்சியும், என் செயலும் இவர்கள்

பேசி மகிழுமாறு இருந்தால் எனக்கு என்ன துன்பம்! நல்லதே” என்று சிரித்துக் கொண்டார்.

“கெட்டவன்! சிரித்துச் சிரித்துக் கொல்வான். அமுபவனை நம்பலாம். சிரிப்பவனை நம்பினோம், கெட்டோம்” இது சேந்தன் மொழி. பூங்குன்றன் மேலும் சிரித்தார்.

சேந்தனுக்குப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது சீற்றம் தன்னைச் சுட்டெரிப்பது போலாகக் கருதினான். வெறி கொண்டான். தன் ஆட்களை ஏவி எடுத்துச் செல்லுமாறு தூண்டினான். அதுவரை, பூங்குன்றன் சொல்லுக் காக ஓய்ந்து கிடந்த மக்கள் எதிர்த்து எழுந்தனர்.

“பூங்குன்றனை இழிவுபடுத்தும் இவர்களை விட்டுவைக்கக் கூடாது” என்று கொதித்தனர். வரிந்து கட்டிக் கொண்டு நின்றனர். நாங்கள் பட்டினி கிடந்து சாவோம்! எல்லோரும் கூடி இன்றைக்கே வேண்டுமானாலும் சாவோம்! இந்த வறுமைக்காக இழிசெயலில் போகமாட்டோம். எங்கள் செல்வத்தைச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கொழுத்துப் போய்த் திரியும் நீங்கள், எங்கள் எதிரிகளே அன்றி உதவி புரிந்துவரும் இவர் எதிரியாக மாட்டார்!

எச்சரிக்கை சேந்தா! உன் வீட்டில் எத்தனை எத்தனை மூடைகள், களஞ்சியங்கள் கிடக்கின்றன. அவையாருடையவை? அவற்றை நாங்கள் இனி விட்டு வைக்கப் போவது இல்லை. வெள்ளம் புறப்பட்டு விட்டது; தலைமேல் போகின்றது; இனிச் சாண் போனால் என்ன? முழம் போனால் என்ன? இந்த மூடையைத் தொடுங்கள்! உங்கள் எலும்புகளைக் கூடையில் தான் அள்ளவேண்டியது வரும். அறிவோடு

உங்கள் செயலை நீங்கள் பாருங்கள்” என்று கூறி உரத்துடன் நின்றார்கள்.

தடியர்கள் ஏசினார்கள்; பேசினார்கள். ஆனால் “செயல் கெட்டுவிடும்; ஊரை எதிர்க்க முடியாது” என்னும் எண்ணத்தால் வாலை மடக்கிக்கொண்டு திரும்பினர்.

பூங்குன்றனுக்கு ஊரின் பிளவு நிலைமை வேதனை தந்தது. மக்களை அடக்கி வைக்க முடியவில்லை. எப்படியும் செல்வன் சேந்தன் வீட்டைக் கொள்ளையடித்து அங்குள்ள தவசத்தைச் சூறையாடவேண்டும் என்ற வெறி உண்டாயிற்று. வறுமைக் கொடுமையைப் பார்க்கிலும், இவ்வெறிக் கொடுமை கொடிது. ஆனால் அது மூண்டுகொண்டு எழுகிறது. ஒன்றை ஒன்று விஞ்சிய கொடுமைகளின் இடையே வாழ வேண்டிய நிலைமை மிகக் கொடியது என எண்ணினார் பூங்குன்றன்.

“மக்களே ஒன்று கேளுங்கள்; நான் சொல்லிவிடுகின்றேன். நான் ஏன் இந்த ஊரில் தங்கினேன்? உங்கள் வாழ்வே என் வாழ்வென ஏன் கொண்டேன்? எனக் காகவா? உங்கள் நன்மைக்கு அன்றித் தீமைக்காக ஏதும் சொல்வேனா? செய்வேனா? என்னை நம்புகிறீர்களா? நம்பினால் அமைதி கொள்ளுங்கள்!

நமக்குப் பகைவர் எவரும் அல்லர். நமக்குப் பகைவரும் நாம்தான்; நண்பரும் நாம்தான்; நாம்தான் பகையையோ, நட்பையோ உண்டாக்கிக் கொள்கிறோம். நல்லதை உண்டாக்குவதும், கெட்டதை உண்டாக்குவதும் நாம்தான். எனின், கெட்டதைத் தேடிப்

பிடித்து ஏன் உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? அது அறிவுடைமை ஆகுமா?”.

“சிற்சில வேளைகளில் சிலர் அறிந்தோ, அறியாமலோ தவறாகப் பேசிவிடலாம்; தவறாகச் செய்து விடலாம். அதற்குப் பதில் தவறு. தவறுக்குத் தவறு.... இப்படியே போய்க் கொண்டு இருந்தால் உலகம் என்னாவது? என்னை நம்பினால் பகையுணர்ச்சியை விடுங்கள். அன்பு நெறியைக் கடைப்பிடியுங்கள். எவ்வூர் ஆனால் என்ன? எவர் ஆனால் என்ன? எல்லோரும் நம்மவர்; நம் அன்பர்; நம் உறவினர்; “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” அன்பினைத் தந்து அந்த அன்பினை மீண்டும் பெறக்கூடாதா?

நீங்கள் பகைப்பட்டு நின்றால் - உறுதியாக - அது என்னால் விளைந்ததுதான். உங்களுக்குப் பணி செய்வதற்காக வந்து, பகை மூட்டி விட்ட குற்றம் என்னைத் தான் சேரும். நான் குற்றம் சாட்டப்படவேண்டியவன் தான் என்றால் உங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்.” என்று கூறினார் கணியன். அவர் உரையிலே துடிப்பு இருந்தது!

பொங்கி வரும் பாலில் நீர்விட அது அமைந்தது போல் மக்கள் பூங்குன்றன் உரை கேட்டு அமைந்தனர். கலைந்து அவரவர் வீடுகளுக்குச் சென்றனர். சிறுவர்கள் மட்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சில ஆட்டுக் குட்டிகள் மூடைமேல் ஏறித் தாவிக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றிரண்டு பேர் தொலைவில் நின்று கொண்டு கூர்ந்து மூடைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

பூங்குன்றன் உலாவச் சென்றார். அவரை நன்றாக அறிந்திருந்த இரண்டு மூன்றுபேர் வந்தனர். அவர்களோடு அளவளாவிப் பேசினார். காலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி எதுவும் அவர் உரையிலிருந்து வெளிப்படவில்லை. பேசிக் கொண்டே ஊருக்குள் அழைத்து வந்தார். வீட்டுக்குட் சென்று உட்கார்ந்தனர்.

“இந்த மூடைகள்....” என்று தொடங்கினார் வந்தவருள் ஒருவர்.

“இவை யாருடையவையோ? யாருக்காகக் கொண்டு வந்தவையோ?” என்றார் கணியன்.

“உங்களுக்காகத்தான்; இல்லாவிடில் உங்கள் வீட்டின் முன் ஏன் கிடக்கிறது?”

“நான் இருக்கும் வீட்டின்முன் கிடந்தால் எனக்குரியது தானா?”

“பிறகென்ன! அப்படித்தான்”

“என்னுடையதல்லாதவற்றை எடுத்துக் கொள்ள எனக்கு உரிமை ஏது?!”

“ஊர் நிலைமை! என் நிலைமை! நிலைமை கொடுமையாக இருக்கலாம். அதற்காக முறை தவறலாமா? இது எனக்காக அல்லது எங்களுக்காக என்று தெரிந்திருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம்.”

“ஐயம் கொள்ளவேண்டா. உங்களுக்காகத் தான் வந்தவை. நேரடியாகப் பெற்றுக் கொள்ள என்ன சொல்கிறீர்களோ என்று கருதி இரவிலே எங்கள் ஏற்பாட்டின்படிதான் இம்மூடைகள் வந்தன. எப்படியும் மக்களுக்குப் பகுத்தளித்து விடுவீர்கள் என்று நாங்கள் எண்ணினோம். தவறாகிவிட்டது”.

“மக்களுக்காக - அவர்கள் வறுமையைப் போக்கு வதற்காக - நீங்கள் மன நிறைவோடு இதனை உதவுகிறீர்கள். கேளாமல் உதவுவது பெருஞ் சிறப்பு! நாங்கள் எங்களுக்குரியது என்பது தெரியாமல் எடுப்பது தகுதியா?”.

“நாங்கள் அதை நினைக்கவில்லை. மன்னிக்க வேண்டும். இதை எடுத்துக் கொண்டு உங்கள் விருப்பம் போல் பயன்படுத்துங்கள். நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால் நாங்கள் இன்னும் எப்பொழுதும் உதவக் காத்திருக்கிறோம்”.

“நன்றி, இதனை நீங்களே பகுத்தளிக்க வேண்டும்”.

“இல்லை. அது உங்களைச் சேர்ந்தது”.

“இல்லை. எனக்கும் ஒரு பங்கு மற்றவர்களைப் போல் உண்டு; நீங்களே பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். உங்களை வேலை வாங்கி விட வேண்டும் என்பது என் எண்ணம்”.

“ஓகோ! நன்றாகச் செய்யுங்கள்”.

ஊரினர் கூடுகின்றனர். காலையில் தகராறு செய்து போனவர்களையும் பூங்குன்றன் அழைத்தார்; வரவில்லை; எனினும் அவர்களுக்கும் பங்கு தரவேண்டும் என விரும்பினார். நேரே அழைக்கச் சென்றார்.

பூங்குன்றன் எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொண்ட சேந்தன் தன் கூட்டத்தினரை அழைத்தான். யாரும் போகக்கூடாது என்றும், இனிமேல் ஊராரையும், பூங்குன்றனையும் பகைவராக வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் பேசினான். எல்லோரையும் தட்டித்

தந்து, மார்போடு தழுவிக்கொண்டு முறுக்கு ஏற்றி
னான்.

மீசைகளைத் திருகிக் கொண்டே சேந்தன்
வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தார்கள். அவர்கள் மீசை
யும், பல்லும் நகங்களும் தான் மெலிந்து காணவில்லை!
செல்வன் உதவி மதுவுக்கும் சூதுக்கும் இருந்தது அன்றி
உணவுக்குப் பயன்பட வில்லையே!

“உங்களுக்கும் தவசத்தில் பங்குண்டு. நீங்கள்
வந்து எடுத்துக்கொள்கிறீர்களா? அனுப்பிவைக்க
வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்” என்றார் பூங்குன்றன்.

“ஊருக்கு நல்லது செய்கிறானாம் நல்லது; பாவி!
ஊரையே பிளவுபடுத்தி விட்டான். வரவும் வேண்டா.
தவசம் வாங்கவும் வேண்டா. தலையை மட்டும்
பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள். எங்களிடம் உன்
நடிப்பு பசப்பு எதுவும் நடக்காது...” ஏதேதோ வாய்க்கு
வந்த படியெல்லாம் பேசினார்கள்.

பூங்குன்றன் மனத்தே சிறிது அசைவு ஏற்பட்டது
அடுத்த நொடியில், இவர்கள் நம்மைப் பழித்ததாக ஏன்
எண்ண வேண்டும். புகழ்வதாகக் கொண்டுவிட்டால்
என்ன? எல்லாம் நாம் நினைப்பது தானே. புகழ்
என்றால் புகழ்! பழி என்றால் பழி. இன்பம் என்றால்
இன்பம்! துன்பம் என்றால் துன்பம்! எல்லாம்
உள்ளத்தைப் பொறுத்தது” என்று எண்ணிக் கொண்
டார். இவ்வேளையில் இவர்களிடம் பேசுவது தவறு
எனக் கருதித் திரும்பினார். ஆனாலும் பூங்குன்றனுக்கு
இவர்கள் வீட்டிலே கிடந்து அல்லலுறும் மனைவி
மக்களைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் இல்லை; அது
பற்றி நினைத்துக் கொண்டே நடந்தார்.

ஊராருக்குப் பல நாள்சளுக்கு உணவு கிடைத்தது. பக்கத்து ஊரிலிருந்தும் தேடித் தேடி உதவிகள் வரலாயின, பூங்குன்றனைப் பார்க்க வந்த போது அவரது தொண்டினையும், ஊர் நிலைமையையும் கண்ட நல்லவர்களது உதவிகள் தான் இவை! யாரும் அறியாமலே நடுத் தெருவில் தவசமுடைகளைப் போட்டுச் செல்வது எளிதாக எங்கும் நடக்கக் கூடியதா! ஊரினர் கவலை நீங்கிக் கொண்டு வந்தது. அதே நேரம் வெறியர்களின் பகையும் கேடும் வலுத்துக் கொண்டு வந்தது.

கணியன் தெருவழியே சென்று கொண்டிருந்தார். சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். தெருவிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் அவர்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டி நேரிட்டது. அப்பொழுது சேந்தன் தன் வீட்டு வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் மகன் விளையாடுபவர்களுடன் இருந்தான். அவன் பூங்குன்றனைக் கண்டு “தாடி தாடி தாடி, தாழ்ந்து தொங்கும் தாடி” என்று கேலி செய்தான். சேந்தன் சிரித்தான். தெருவழியே வந்த ஒருவர் சிறுவனைக் கண்டித்தார். இப்படியா கேலி செய்வது? வேறுயாருமாக இருந்தால் என்ன நடக்கும்? என்று கொதிப்புடன் கூறினார்.

“குழந்தை தானே! அவனுக்கு என்ன தெரியும். என் தாடியைப் பார்த்து அவனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி! அவ்வளவுதான். இதிலென்ன தவறு” என்று கூறிக் கொண்டு நடந்தார் பூங்குன்றன்.

சினம் கொள்வார் பூங்குன்றன் என்பது சேந்தன் எண்ணம் அப்படிச் செய்தால் அதைக் கொண்டு

வம்புக்கு இழுக்க வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பது அவன் உள்ளாசை தோண்டுபவரையும் தாங்கிக் கொள்ளும் நிலம் போன்ற பொறுமையுடைய பூங்குன்றன் பொறுமை இழப்பாரா?

கேலி செய்த சிறுவனுக்குப் பூங்குன்றன் பேச்சு வியப்பாக இருந்தது. “நல்ல மனிதர்! இவரைக் கேலி செய்தது தவறு” என்று அவன் வாய் பேசியது. சிரித்து நின்ற சேந்தனுக்குச் சிறுவன் செயல் சினத்தை உண்டாக்கியது. பின் உண்டாகாதா? தன்னைப் போன்ற குணம் மகனுக்கு இல்லையல்லவா!.

பூங்குன்றன் இருந்த வீட்டில் ஒரு நாள் தீப்பற்றிக் கொண்டது. அதனை ஊர்க்காரர் கண்டு விட்டனர். வெளித் திண்ணையில் படுத்திருந்த பூங்குன்றன் எழுந்து விட்டார். மக்கள் ஓடியாடி வேலை பார்த்தனர். விரைவில் தீயை அணைக்க முயன்றனர். கூடர் விட்டெழுந்த கொடுவாய் நெருப்பும், ஊர்மக்களால் அணைக்கப்பட்டது. வீடு வேவது பற்றி எத்தகைய கவலையும் அற்றுப்போய் உற்றுநோக்கிக் கொண்டு இருந்தார் கணியன்.

வாழ்வு அழியும் போது, ஏற்படும் ‘கூடர்’ என்று வியந்தார். உதிரும் மலருக்கு ‘உதிர்கிறேனே’ என்ற கவலையுண்டா? கவலையற்று எரிந்து விழும் கூரையும் இத்தகையதே என்று எண்ணினார். “வெறி நெருப்பா கிறது; அன்பு தண்ணீராகிறது. அன்புத் தண்ணீர் பாய்ச்சியவுடனே வெறிநெருப்பு அணைந்து விட்டது. ஆனால் வெறி நெருப்பைத் தொலைக்க வெறி நெருப்பே மூட்டினால் ஊரே பாழ்பட்டு இருக்கும்!” என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இன்பம்! இன்பம்! இனித்துன்பம் இல்லை! வெற்றுச் சுவரில் கூரை இருந்தது. இனி அது இல்லை; இயற்கை தரும் மரநிழல்! ஆம்! இயற்கை வீடு என்வீடு! எழில் வீடு என்வீடு! என்று மகிழ்ந்தார். ஒரு மரத்தின் அடியில் போய் அமைதியாக உட்கார்ந்து நிகழ்ச்சி களைக் கவனித்தார். மக்களுக்குக் கிளர்ச்சி வலுத்தது. என்னென்னவோ செய்ய வேண்டும் போல் தோன்றியது! பொறுத்துக்கொண்டனர் பூங்குன்றனுக்காக!”.

மறுநாள் சேந்தனும், அவனைச் சேர்ந்த சிலரும் பூங்குன்றன் வீட்டின் வழியே வந்தனர். எரிந்த வீட்டைக் கண்டு பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தனர்! அவர்கள் ஏவி விட்ட தீப்படை கொண்ட வெற்றிக் காட்சியல்லவா! பூங்குன்றனை மரநிழலில் கண்டு எக்களித்தனர். பூங்குன்றனுக்கோ புன்முறுவல் வந்தது.

ஒருவன் சொன்னான் “இவ்வளவு நடந்தும் சிரிக்கிறான்! கொடியவன்! உடம்பெல்லாம் நஞ்சு!” “ஆமாம் கெட்டவன். ஊரை நம்பவைத்து, நம் பேரைக் கெடுத்து விட்டான். இவனை ஒழித்தால்தான் அமைதி”. இப்படி ஒருவன் கூறினான். எல்லோருமா இரும்புக் காதினர்? தோற்காதுள்ளவர்கள் யாரேனும் இருக்க மாட்டார்களா? இது அவர்கள் சிலருக்குக் கேட்டது. ஊரெல்லாம் பேச்சாயிற்று. அதற்கு உலை மூடி உண்டா?

சேந்தன் வீட்டிலே பழித் திட்டம் உருவாகியது. எப்படியும் பூங்குன்றனை உருட்டி விடவேண்டும்; இன்றேல் வெருட்டி விட வேண்டும்; இதுவே திட்டம்; வெறியர்கள் சேந்தனுக்குத் துணை நின்றனர். அவர்களுக்கு வழக்கத்திற்கு மேல் மதுவகைகளைச் சேந்தன்

தந்தான். பணங் காசுகளையும் எடுத்து வீசினான். பூங்குன்றனுக்குக் கேடு செய்தால் அன்றி அவ்வூரில் தன்புகழை நிலைநாட்ட முடியாது. மக்களும் தன்னை மதிக்கமாட்டார்கள் என்னும் அளவுக்கு உறுதி கொண்டு விட்டான் சேந்தன். இனி எதுவும் செய்ய மாட்டானா?

சேந்தன் திட்டங்களையெல்லாம் அவன் மகன் அறிந்து கொண்டான். அவன் சிறுவன் தான். இருந்தாலும் வீட்டில் நடக்கும் பேச்சினைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகவில்லை. பூங்குன்றனை அடிப்பதற்காகப் போட்டிருக்கும் திட்டம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. தான் அறிந்த அளவில் எப்படியும் தடுத்து விடவேண்டும் என்று எண்ணினான். அதனால் சேந்தனுக்கும் வெறியர்களுக்கும் தெரியாமல் வீட்டினின்று வெளியேறினான். பூங்குன்றன் வழக்கம் போல் வெளியூருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைச் சிறுவன் தொடர்ந்தான்.

‘ஐயா’ என்றான் சிறுவன்.

குரல் கேட்டுத் திரும்பினார் பூங்குன்றன். “என்னப்பா! இப்படித் தன்னந்தனியாய்!” “ஒரு செய்தி! உங்கள் மேல் என் தந்தையாருக்கும் வேறு சிலருக்கும் வெறுப்புப்போல் இருக்கிறது. அதனால் உங்களை எப்பொழுதும் திட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் வீட்டில் உங்கள் பேச்சாகவே இருக்கிறது. உங்களை அடித்து ஊரை விட்டு ஓட்டி விடவேண்டும் என்று இன்று கூடிப்பேசி இருக்கிறார்கள். ‘என்ன நடக்குமோ’ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நீங்கள் எப்படியாவது தப்பித்துக் கொள்ள

வேண்டும். எங்கள் அப்பா கொடியவர்; முரட்டுத் தனமாகப் பேசுவார்; எதையும் செய்வார்” பையன் தொடர்ந்து பேசினான்.

சிறுவனது முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தார் கணியன். மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்; “நீ கவலைப் படாதே! எனக்கு ஒன்றும் வராது! என்னை ஏன் அவர்கள் அடிக்கப் போகிறார்கள். நான் ஒன்றும் அவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்யவில்லையே! பிறகு எனக்கு என்ன கவலை? உனது நல்லெண்ணத்திற்கு வாழ்த்து” என்றார்.

“நான் சொல்வது உண்மை; பொய்யில்லை எங்கப்பா மாதிரி தான் நான் இருப்பேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? நான் கெட்ட எண்ணத்தோடு சொல்லவில்லை” என்றான் சிறுவன்.

“நீ கெட்ட எண்ணத்துடன் சொல்கிறாய் என்று நினைக்கவில்லை. அப்படி யாரையும் நினைக்க மாட்டேன். நீ போய் வா! வருவதைத் தடுக்க எவராலும் முடியாது” என்றார் கணியன். சிறுவன் வருத்தத்துடன் நடந்து ஊரையடைந்தான்.

பூங்குன்றன் வேற்றார்க்குப் போய் விட்டு மாலைப்பொழுதில் திரும்பினார். ஆனால் அதற்குள் ஊரே கலகலத்துப்போய் இருந்தது. பூங்குன்றனை அடிக்கத் திட்டமிட்ட செய்தியின் விளைவுதான் அது. “பூங்குன்றன் மேல் துரும்பு பட்டால் சேந்தன்மேல் இரும்பு படாமல் தீராது” என்று பேசிக் கொண்டனர்.

“பொறுமை வேண்டியதுதான். ஆனால் பொறாமைக்காரர்களிடம் பொறுமை காட்டவே

கூடாது” என்று சொல்லவும் தொடங்கி விட்டனர். அவ்வளவு வேதனை ஏற்பட்டு விட்டது மக்களுக்கு!

ஊருக்கு வந்தும் வராதிருக்கும் பொழுதே செய்திகளை அறிந்தார் பூங்குன்றன். கடுகடுப்புக் காட்டினார் இல்லை. சிறிது பொழுது சிந்தித்தார். ஊரார் அனைவரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு “சேந்தனைப் பார்த்து விடுகிறோம்; எங்களை அனுமதியுங்கள்; உங்களைக் கேட்காமல் செய்யக் கூடாது என்று தான் பார்க்கிறோம்” என்றனர்.

சேந்தன் நமக்கு என்ன செய்தான். அவன் பகைவனா? நான் பகைவன் என்று நினைத்தால் பகைவன்! உள்ளான என் எண்ணம் அவன் நண்பன் என்பதே! பின் எப்படிப் பகைவன் ஆவான். நீங்கள் ஆத்திரத்துடன் பேசுகின்றீர்கள். எனக்கு ஒன்றும் வராது. நன்மையோ தீமையோ பிறர் தர வருவன அல்ல. ஒருவன் செய்வது அவன் கருத்துப்படி நன்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் பெறுபவனுக்கு அதுவே தீமையாக இருக்கலாம்.

ஒருவன் நினைவில் பிறருக்குத் துன்பம் செய்வதாக இருக்கலாம். பெறுபவனுக்கு அதுவே நன்மையாக இருக்கலாம். ஆதலால் நன்மை தீமை, இன்பம் துன்பம் ஆகியவை பிறர் தர வருவன அல்ல, தன் மனம் தருவது தான்.

நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலை கொள்ள வேண்டா. எனக்கு ஒன்றும் வராது. உலகத்தில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் இறந்தே ஆக வேண்டும். இறவாதவர் உண்டா? உறுதியாக அடைந்தே தீரவேண்டிய சாவுக்காக அஞ்சுவது அறிவின்மையும், கோழைத்

தன்மையும் அல்லவா? எனக்குமட்டும் அமைவதா சாவு! அல்லது புதுமையான ஒன்றா சாவு? நானே சேந்தன் வீட்டுக்குச் சென்று வருகிறேன்” என்று புறப்பட்டார்.

“இது தவறு! மிகத் தவறு! உரலுக்குள் தலையைக் கொடுப்பது போல் இருக்கிறது இத்திட்டம். வேண்டா. தீயவனைத் தேடிக் கொண்டு போய்ப் பார்ப்பது போல் தீமை இல்லவே இல்லை” என்று தடுத்தனர் மக்கள்.

கணியன் கேட்கவில்லை. மற்றவர்கள் எதுவும் கூறவும் முடியாமல், தடுக்கவும் முடியாமல் திண்டாடினர். ஆனால் அவரைத் தொடர்ந்து போவது என்று உறுதி கொண்டனர்.

இரவுப் பொழுது ஆகிவிட்டது. இருள் கப்பிக் கொண்டது. தெருவில் ஒன்றிரண்டு இடங்களில் கிழியஞ்சட்டி விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. சேந்தன் வீட்டின் உள்ளறையில் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிந்தது. வெளித்திண்ணை இருள் கப்பி இருந்தது. ஆனால் கதவு திறந்து கிடந்தது. சிறிதும் அஞ்சாமல் பூங்குன்றன் வீட்டுக்குள் சென்றார். வெளியே நின்று கொண்டு “ஐயா” என்று அழைத்தார். ஏழெட்டுப் பேர்களின் சலசலப்புக் குரல்கள் ஓய்ந்தன. எட்டிப்பாராமலே “யார்?” என்று கேட்டது ஒரு குரல்.

“பூங்குன்றன்” உங்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்தேன். பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்! இப்பொழுது உங்களைத் தேடி வந்ததற்காக” என்று கூறிக் கொண்டு உள் வீட்டுக்கு வந்தார்.

சிறிய வெளிச்சத்திலே சில உருவு வாள்களும், கத்திகளும் ஒளிவிட்டன. கம்புகள் சில மின்னின.

“என்னை அடிப்பதற்காகக் கூடிப் பேசுவதாக அறிந்தேன். நீங்கள் தேடிவரும் தொல்லை எதற்கு? நானே வந்து விடுவது நல்லது என்று கருதி வந்தேன். உங்கள் விருப்பம் போல் செய்யுங்கள். இவ்விடம் போதுமா? வேறிடத்திற்கு வரவேண்டுமா?” என்றார் பூங்குன்றன்.

ஒய்ந்த கடலாகி விட்டது வீடு; எரிந்த கட்டையாகியது உள்ளம்! எவரும் பேசவில்லை. சேந்தன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவராய் நிற்காமல் நழுவினர்”.

“உங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்” என்றார் பூங்குன்றன். ஒன்றும் மறுமொழி வரவில்லை. பெருமூச்சு மட்டும் சேந்தனுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. சேந்தன் மைந்தன் அச்சத்தோடு அடுத்து வந்தான். “ஐயா நீங்கள் வாருங்கள்! அப்பா அடிக்க மாட்டார். இனி அடிக்கச் சொல்லவும் மாட்டார்” என்றான். வெளியே அழைத்தான்.

“என் செயல் இவர்களுக்குத் தவறாகப்படுகின்றது. அதற்கு இவர்கள் விருப்பம்போல் தண்டனை தர நினைக்கிறார்கள். இவர்கள் தண்டனை எதுவாயினும் எனக்கு இன்பமே! இன்னும் சொல்கிறேன், இவர்கள் விருப்பம் எதுவாயினும் எனக்கு நலமே” என்று பேசினார்.

சேந்தன் கல்லுள்ளங் கூடக் கரைந்துவிட்டது போல் இருக்கிறது. இல்லாவிடில் காய்ந்துபோன அவன் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர்த் துளிகள் வந்திருக்கமாட்டா!

கணியன் போனபின், சேந்தனது நண்பர்கள் வந்தனர். “என்ன செய்ய வேண்டும், செய்கின்றோம்”

என்றனர். இப்பொழுதே புறப்பட வேண்டும் என்றான் சேந்தன். அனைவரும் சேந்தனைத் தொடர்ந்து சென்றனர். “இன்னும் கொடியவர்கள் கொடுமையை விடவில்லை போலிருக்கிறது. வரட்டும்” என்று மக்கள் தொடர்ந்தனர்.

கையிலிருந்த உறைவாளை வீசி எறிந்தான் சேந்தன். “என் வீரம் கோழை வீரம்! உங்கள் வீரமே ஆண்மை வீரம்! ஆண்மை வீரம்! மன்னிக்கவேண்டும்” என்று கணியன் முன் வீழ்ந்தான். ஊரார் திகைத்தனர்; வெறியர் மருண்டனர். தலைவன் ஆட்டத்திற்குத் தக்க படி ஆடும் அவர்களும் மன்னிப்புக் கேட்டனர்.

பூங்குன்றன் சேந்தனைத் தூக்கினார். “அன்பா! பொறுத்துக் கொள்ள ஒன்றும் இல்லையே! உன் சொல் தவறாக இருந்தால் அல்லவோ, பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதுவரை உண்மை புரியவில்லை உனக்கு இன்றே புரிந்தது. உண்மை புரியாமல் செய்தது தவறாகுமா? — பலவாறு தேற்றினார்.

“பண்புடையவர்களால் தான் உலகம் இருக்கிறது” என்பதை இன்றே அறிந்து கொண்டேன் என்றான் சேந்தன். ஊரே மகிழ்ந்தது. “பூங்குன்றனைப் புரிந்து கொள்ள நல்லதோர் வாய்ப்பு ஆயிற்று சேந்தன் பகையுணர்ச்சி” என்று மக்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

சேந்தன் புதியவனாகி விட்டான். அவன் பொறாமை, போட்டிக் குணங்கள் போய்த் தொலைந்தன. அன்பு வழியால் ஊரைத் திருத்த முயல்வது கடினமான செயல். ஆனால் திருத்த நினைப்பவர்களுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும், உயிர்க்கு இறுதி வந்தாலும் அன்பு வழியிலிருந்து மாறாத உறுதியும்

இருக்குமானால் அதுபோல் வெற்றி தரும் இன்பமான செயல் வேறொன்றும் இல்லை. பொறுமையால் பொறாமையை வென்றார் பூங்குன்றன். அன்பினால் வன்பை வென்று வாகை சூடினார். குடகூர் ஒன்று பட்டது.

வறண்டு போய், உழவுத் தொழிலைக் கைவிட்டு நின்ற குடகூரில் மழை பெய்யத் தொடங்கியது. கரை புரண்டோடுமாறு பெரு மழை பெய்தது. மக்களுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை. சேந்தன் உழவர்களுக்கு உதவினான். விதைகளும், வேண்டிய கருவிகளும் தந்தான். உணவுக் கவலையையும் ஓரளவு போக்கினான்.

இப்பொழுது பூங்குன்றனுக்கு முன்னைப் போல் அரும்பாடு பட்டு, வருவாய் சேர்க்க வேண்டிய தேவை இல்லாது போய்விட்டது. அதனால் ஊர்ச் சிறுவர் களை அழைத்து வைத்து எழுத்தறிவு உண்டாக்கினார். முதியவர்களுக்கு உலகியலறிவு வழங்கினார். குடகூருக்கு நற்காலம் பிறந்து விட்டது. இரண்டு மூன்று திங்களில் கீரைகளும், கிழங்குகளும், காய்கறிகளும் தவசங்களும் ஒவ்வொன்றாகத் தொடர்ந்து வர ஆரம்பித்து விட்டன. தன்முயற்சியால் வரும் செல்வத்தை உண்பதைப் பார்க்கிலும் இன்பம் ஏது?

உணவுக் கவலை இல்லாதபோது மக்கள் மகிழ்வது இயற்கை தானே. அதனால் நிலாக் காலங்களில் ஊராரெல்லாம் கூடி சும்மி நடனம், களியாட்டம் ஆடினர். சிற்சில வேளைகளில் நாடகத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

முழு மதியன்று இரவு முழுவதும் களியாட்டமாகவே இருக்கும். பக்கத்து ஊர்களும் வந்து கூடும்! குடகூர் வறுமைக் கொடுமை நீங்கி வளம் பெற்றது.

ஒருநாள் இன்பமாக நாடகம் நடந்து கொண்டு இருந்தது. அந்நாடகத்தில் வந்த செய்திகள் குடகூர் நிகழ்ச்சியாகவே இருந்தன. அதற்கு ஏற்பட்ட வறுமையும், பூங்குன்றன் வருகையும், வளம் பெறுகையும் காட்டப் பெற்றன. அன்று மக்களுக்கு ஒரே ஆரவாரம் தான்! கைதட்டுக்குக் கணக்கில்லை. அதிலும் பூங்குன்றனாக நடிப்பவன் வந்தால்போதும் ஒரே சிரிப்பு, கைதட்டு! காரணம் பூங்குன்றனாக நடித்தவன் சேந்தன்!

கூட்டத்தில் துறவி ஒருவர் இருந்தார். அவர் பூங்குன்றன் இருந்த இடத்தை அடுத்து இருந்தார். அவரிடம் “நாடகம் எப்படி?” என்று ஒருவர் கேட்டார். என்னென்னவோ பேசினார் துறவியார். “என்ன வாழ்க்கை இது! நிலையற்றது. நேற்று இருந்தவன் இன்று இருப்பது இல்லை. இன்று இருப்பவன் நாளை இருப்பான் என்னும் உறுதியில்லை; நொடி நொடி தோறும் காவு; சஞ்சலம்; பக்கமெல்லாம் கொடுமை; கொலை; பேராசை; ஒருவனை ஒருவன் அடக்குதல்; பொறாமையால் அழித்தல்; போட்டியால் வாட்டல்; சே! சே! வாழ்வா இது?”

“இருபதில் எழுச்சி; முப்பதில் முறுக்கு; நாற்பதில் நழுவல்; ஐம்பதில் அசதி; அறுபதில் ஆட்டம்; எழுபதில் ஏக்கம்; எண்பதில் தூக்கம் என்று போகின்ற வாழ்வு போற்றக் கூடியதா?.....” இன்னும் பேசினார்.

“துறவியார் கூறினாரே இதுபற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன” என்று கணியனிடம் ஒருவர் கேட்டார்.

வாழ்க்கை இனிது என்பது சிலர் கருத்து! வாழ்க்கை இன்னாதது என்பது இத் துறவியார் கருத்து. சரி, விருப்பினால் வாழ்க்கை இனிது என்னும் மகிழ்ச்சியும் எனக்கில்லை. வெறுப்பினால் வாழ்க்கை கொடிது என்னும் கவலையும் இல்லை. இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததே வாழ்வு. இரண்டும் இணையாத வாழ்வு வாழ்வன்று”.

“துன்பம், பயிருக்குக் களை வெட்டுப் போல்வது. இன்பம், களை வெட்டிய பயிருக்கு மழை போல்வது. பயிர் நன்றாக வளர்வதற்குக் களைவெட்டும் வேண்டும், மழையும் வேண்டும் ஒன்றே போதும் என்று அறிவுள்ள உழவன் சொல்லமாட்டான்” என்றார்,

வாழ்க்கையின் உயர் கோட்பாட்டினைப் பலர் அறிந்து கொண்டனர். துறவியாருக்குப் பூங்குன்றன் உரைபிடிக்கவில்லை போல் இருக்கிறது. அதனால் முணகிக் கொண்டே நடந்தார். “முறையா முறையில்லையா என்பது பற்றிக் கவலைப்படுவது இல்லை. தங்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் பேச வேண்டும். அதுவே மெய்யுரை” என்று நினைப்பவர்கள் பலர் அல்லவா! அவர்களுள் ஒருவர் அத்துறவியார் போல் இருக்கிறது.

பகற்பொழுது ஒன்றில் பூங்குன்றன் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றார். சேந்தன், மருதன் முதலான சிலர் உடன் வந்தனர். வறண்ட அவ்வாற்றிலே வெள்ளம் வருகின்றது என்றால் இன்பம்தானே! அந்த இன்பத்திலே கணியன் களிதுளும்பினார். அப்பொழுது ஒரு காட்சி அனைவரையும் கவர்ந்தது.

ஒரு பெரிய யானை ஆடிவரும் மணிகள், ஒங்கிய நடை; ஒளிவிடும் நெற்றி; அதன்மேல் எடுப்புடன் ஒரு புலவர்; அவரைத் தொடர்ந்து ஏவலர் பலர்! செல்வப் பொலிவைக் காட்டும் ஆடை அணிகலங்கள்; அவர் புகழை வெளிப்படுத்தும் பாணர், கூத்தர், சீர்வரிசைகள். உயர்ந்த வள்ளல் ஒருவனைப் பாடிப் பரிசு பெற்றுக் கொண்டுவரும் சீர்மிகு செந்தமிழ்ப் புலவர் என்பதற்குரிய அடையாளங்கள்.

“இதோ ஒரு பெரும் புலவர்! யானை மேல் அமர்ந்திருக்கும் மாண்பு என்னே! அறிவின் சிறப்பைக் காட்டும் முகப்பொலிவு என்னே! செல்வச் சிறப்பைக் காட்டும் சீர்வரிசை என்னே! நாம் போய் அவரைப் பார்த்து வருவோம்” ஆமாம்; ஆமாம்! என்று ஒத்துப் பேசினார்.

கணியன் அமைதியாக ஆற்றிலே மிதந்து வந்த கட்டையைச் சுட்டிக் காட்டினார். இந்தக் கட்டையைப் பாருங்கள் என்றார். அனைவரும் பார்த்தனர். கணியன் கூறினார், இக்கட்டை ஒரு காட்டிலோ, மலையிலோ கிடந்திருக்கும். இங்கு எப்படி வந்தது? இந்த வெள்ளம் இழுத்துக் கொண்டு வந்ததால் தானே வந்தது. வெள்ளத்தினால் இழுத்துவரப்பட்டாலும் கூட வேறு எங்கேனும் தடையோ, சுழலோ அணையோ கிடந்து தடுத்திருக்குமாயின் இவ்வளவு தொலை வந்திருக்குமா? இங்கு வந்து சேர்ந்தது கட்டையின் முயற்சியாலோ அறிவாலோ அன்று; ஆற்றலாலும் அன்று எல்லாம் இவ் வெள்ளத்தால் - வெள்ளத்திலும் குறுக்கீடு இல்லா மையால்! இந்தக் கட்டைக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நீந்தி நெடுந்தொலை வந்து விட்டது. இன்னும் சில கட்டைகள் கிடந்த இடத்திலேயே கிடக்கலாம். இழு

பட்டும் இடைவெளியில் நின்றிருக்கலாம்; இந்த நிலைமை மனித வாழ்க்கைக்கும் பொருந்த வில்லையா?.

கால வெள்ளம் (ஊழ்) சிலரை வெற்றி வீரராக, சிறந்தோராகப் பெரியோராகச் செய்கிறது. சிலரைத் தோற்றோராக, தாழ்ந்தோராகச் சிறியோராகச் செய்கிறது. மக்களுக்கு ஏற்படும் உயர்வு தாழ்வுகள் ஊழைப் பொறுத்தது. ஆதலால் பெரியோரைப் புகழ்தற்கும், சிறியோரை இகழ்தற்கும் நேரிய காரணம் இல்லை! புகழ்வதும் இகழ்வதும் முறைமையும் அல்ல. ஆதலின் இப்பெரியவர் சிறப்பினைக் கருதி அவரைப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை என்றார். மற்றவர்கள் அமைதி கொண்டனர்.

பூங்குன்றனுக்கு வேற்றூர்களையும் சுற்றி வரும் ஆவல் ஏற்பட்டது. இவ்வெண்ணத்தால் தானே பூங்குன்றத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்! குடகூர் மக்கள் அவரைப் பிரிவதற்குப் பெரிதும் வருந்தினர். பூங்குன்றன் செலவினைத் தடுக்க முயன்றனர். அவர்கள் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. பூங்குன்றன் நல்லபல உரைகளைக் கூறி செல்லுவதற்கு ஒப்புதல் பெற்றார். மக்கள், “நீங்கள் எங்கள் வாழ்க்கைக்கு உரியன எனக் கருதுவதை இப்பொழுது உரைக்க வேண்டும், என வேண்டிக் கொண்டனர், அவர்கள் விருப்பம் போல், தம் கருத்தினை,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன;

சாதலும் புதுவது அன்றே. வாழ்தல்

இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே;

இன்னாது என்றலும் இலமே; மின்னொடு

வானம் தண் துளி தலைஇ ஆனாது
 கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
 முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
 காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”

என்னுமொரு பாடலாகப் பாடித் தந்தார்.

“எமக்கு எல்லாம் ஊர்; எல்லாரும் சுற்றத்தார்.
 கேடும் ஆக்கமும் தாமே வரின் அல்லது பிறர் தரவாரா;
 நோதலும் அது தீர்தலும் அவற்றை ஒப்பத் தாமே
 வருவன; சாதலும் புதிது அன்று வாழ்வதை இனிது
 என்று மகிழ்வதும் இலம்; வெறுப்பினால் இன்னாதது
 என்று இருந்தலும் இலம். மின்னலுடன் மழை பெய்த
 லால் கற்களிடையே ஒலியுடன் ஓடும் பெரிய ஆற்றின்
 நீரின் வழியே செல்லும் மிதவை போல அரிய உயிர்
 ஊழின் வழியே செல்லும் என்பதைத் தெளிந்த
 அறிவினர்களால் தெரிந்தோமாதலால் பெரியோரை
 மதித்தலும், சிறியோரை இகழ்தலும் இலம்” என்னும்
 கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ள இப்பாடலைக் கொண்டு
 இன்புற்றனர். இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் பூங்குன்றன்
 வாழ்க்கையுடன் ஒளிவிட்டவை அல்லவா! அதனால்
 குடகூரார் ஒரு புதையல் போல் போற்றிக் கொண்
 டனர்”.

பூங்குன்றன் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்
 கொண்டு புறப்பட்டார். அவர் ஊரைக் கடந்து கோயில்
 மேட்டின் வழியே சென்றார். அப்பொழுது கோயில்
 மணி “கணீர் கணீர்” என்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்
 தது; பசுவும் காளையும் “கண கண” என்னும் ஒலியுடன்

மேய்ந்து திரிந்தன. ஆடுமாடுகள் அகங்களிக்க ஓடி யாடித் திரிந்தன; பறவைகளின் பரபரப்புக்குரல் கடல் அலையை நினைவூட்டின. பூங்குன்றன் கண்டும் கேட்டும் மகிழ்ந்துகொண்டு குடகூரை விட்டு அகன்றார். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் கருத்துடன் ஊர் தோறும் சென்று உறவாடிக் கொண்டு தம் வாழ்நாளை இன்பமாகக் கழித்தார்.

3. நெடுஞ்செழியன்

முன்னோட்டம்

(தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடியபாட்டையும், அவனைப் பற்றிப் பிறர் பாடிய பாடல்களையும் கொண்ட வரலாற்றுப் படைப்பு இது.)

* * *

பாண்டிய நாட்டை நன்மாறன் என்பான் ஆட்சி செய்து வந்தான். முன்னைய பாண்டிய மன்னர்களைப் போலவே முதிர்ந்த அறிவு பெற்று விளங்கினான். அவனுடைய அவைக்களத்தில் புலவரும் சான்றோரும் கூடியிருந்து அறிவுச் செல்வத்தை வாரியிறைத்து விளங்கச் செய்தனர். எங்கும் அமைதி நிலவியது. சேர, சோழ நாடுகளிலும் இவன் புகழ் எட்டியது. குறுநில மன்னர்களும் வேளிர்களும் நன்மாறனின் நல்லாட்சி கண்டு இன்புற்றனர்.

மகன் பிறப்பு

இக்காலையில் இம்மன்னனுக்கோர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. ஆண் குழந்தை பிறந்ததையறிந்த மன்னனும் குடிமக்களும் அளவிலா மகிழ்வெய்தினர். பாண்டியர் பரம்பரையின் பகலவன் பிறந்தானெனப்

பாரோரனைவரும் உவந்தனர். பாண்டியநாட்டுப் பரப்பு முழுதும் வாழ்ந்த மக்களுக்கு வேண்டிய அளவு பொருள் கொடுத்து மகிழ்ந்தான் மன்னன். இறைவனுக்கு வழிபாடுகள் செய்து எல்லாக் கோயில்களிலும் சிறந்த பூசைகள் நடைபெறச் செய்தான். நல்ல தொரு நாளிலே அவைக்களப் புலவர்கள் பாடி வாழ்த்த, அமைச்சர்கள் படைத் தலைவர்கள், வீரர்கள் முழக்கி ஒலி பெருக்க நன்மாறன் தான் பெற்றெடுத்த மகனுக்குத் தன் முன்னோரின் பெயராகிய நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரையே சூட்டினான். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகக் குழந்தை வளர்ந்தது. கண்ணிலும் மேலாக எண்ணி வளர்க்கப்பெற்ற குழந்தை நடந்து விளையாடும் பருவம் எய்தியது.

நெடுஞ்செழியன் அரசுகட்டிலேறல்

ஒடியாடித் திரியும் குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்த பாண்டியன் நன்மாறன், நெடுஞ்செழியனுக்கு மிக இளம் வயதிலேயே வில்வித்தை, வாள்வித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், மற்போர் இவ்வாறான அரசினங் குமரருக்குரிய பயிற்சிகள் அனைத்தும் அளிக்கப் பெற்றன. அத்தகு பயிற்சிகளில் அனைவரையும் விஞ்சும் வகையில் திறன் வளர்ந்து விளங்குதலைக் கண்டு உள்ளம் உவந்தான் தந்தை. ஆனால் விதி வேறாக இருந்தது. தான் அமர்ந்திருந்த சித்திர மாடத்திலே எவரும் எதிர் பாராமல் பாண்டியன் உயிர் துறந்தான். அமைச்சர், சான்றோர் ஆற்றொணாத் துயரத்தி லாழ்ந்தனர்.

நாட்டுக்குக் கேடு சூழ்ந்த கொடிய காலத்திலே அரசு கட்டிலேறி அமைதி நிலவச் செய்து, பஞ்சம் போக்கிய அப்பாண்டியன் நன்மாறனின் பிரிவு பாண்டிய மக்களைப் பதறச் செய்தது. எனினும் இளவல் நெடுஞ்செழியன் ஆட்சிக்கு இருப்பதை எண்ணி ஒருவாறு கலக்கம் ஒழித்தனர்.

அமைச்சர், ஆன்றோர் படைத் தலைவர் ஆகிய அனைவரும் ஒன்றுகூடி ஆய்ந்து இளஞ் சிறுவனாக இருப்பினும் நெடுஞ்செழியனே ஆளட்டும் என அவனை அரசனாக்க விரும்பினார். பால்மணம் மாறாச் சிறுவனெனினும் படைக்கலப் பயிற்சி பெற்ற அறிவும் திருவும் ஒருங்கே விளங்கியிருந்த பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனே அவ்விருப்பத்திற்கேற்ப அரசு கட்டிலேறி

னான். அவனது உடலழகும் உள்ள உறுதியும் கண்டோரைக் கவர்ந்தன.

மக்கள் மகிழ்ச்சி

நேர்மையின் இருப்பிடமாய், நீதியின் உறைவிடமாய் விளங்கி 'யானோ அரசன்? யானே கள்வன்' என வாய் விட்டுச் சொல்லி, அறமே பெரிது வாழ்வோர் சிறிது என்பதற்குச் சான்றாதல் போல உயிர் நீத்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ் செழியனின் பெயரையே தனக்கும் வைத்திருப்பதை எண்ணி மகிழ்ந்தான் இளவரசன். தன் முன்னோர்கள் வரலாறுகளை இனிதுணர விரும்பினான்.

மாங்குடி மருதனார், குடபுலவியனார், கல்லாடனார், இடைக்குன்றார் கிழார் போன்ற பெரும் புலவர்களை அழைத்துத் தன் அவைக் களத்தே தங்குமாறு செய்து அன்னாரிடம் முன்னைப் பாண்டிய மன்னரின் சிறப்பனைத்தும் செப்பக் கேட்டான். வீரமிக்க தன் மரபை எண்ணி வியந்தான். அவனையறியாமலே ஒரு பெருமிதநிலை அவனிடம் காணப்பெற்றது. இளவளதையுடையவனாயிருந்தும் தன் பொறுப்பையுணர்ந்தான். ஒரு பெரும் நாடாகிய அப்பாண்டி நாடு உறுபசி, ஒவாப்பிணி, செறுபகையில்லாமல் தன்னால் காக்கப் பெற வேண்டுமென்பதைத் தெளிவாக அறிந்தான்.

கடைச் சங்க காலப் பெரும் புலவர்களான மாங்குடி மருதனார் போன்றோரின் உறவை இம்மன்னன் கொண்ட படியால் தமிழ்மொழி மீது பற்று உண்டாகி

யது. அவர்களிடம் முறையே தமிழ் பயின்றான். தமிழ் மொழியை வளர்த்த பாண்டிய மரபாகையாலே இவ்விள மன்னனுக்குத் தமிழ் அறிவு எளிதில் வளர்ந்தது. மிகக் குறுகிய கால அளவிலே தானே செய்யுள் இயற்றும் வன்மை பெற்றான். பாண்டிய நாட்டமைச்சர்கள், தலைவர்கள் கொண்டிருந்த அறிவுத் திறத்தாலும் அரச குடும்பப் பற்றாலும் ஆட்சியில் ஒரு சிறு குறைவுமின்றி மக்கள் வாழ்ந்தனர். ஆயினும் அண்டை நாட்டு மன்னர் ஒரு சிலர் 'இளையவன் இவன்' என எண்ணியிருந்தனர். பாண்டிய நாட்டு மக்கள் மீது குழந்தையான நெடுஞ்செழியன் கொண்டிருந்த பற்றும், இக்குழந்தையினது வளர்ச்சியிலே மக்கள் கொண்டிருந்த எண்ணமும் கொஞ்சமன்று. 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்' என்பதற்குச் சான்றாகப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மக்களின் உயிராக மதிக்கப் பெற்று வந்தான்.

பாண்டியனுக்குப் பகை

பாண்டியநாடு பரந்த நிலப்பரப்பை உடையது. பல்வேறு மன்னர்கள் தத்தம் ஆட்சிக் காலங்களில் ஒவ்வொரு சீர்திருத்தமாகச் செய்து இந்நிலப்பரப்பு முழுதும் நீர்வளம், நிலவளமாக்கி எங்கும் வளம் செய்திருந்தனர். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கை வளத்துடன் செயற்கை வளத்தையும் சேர்த்து ஒரு குறையுமின்றி வாழ்ந்தனர். உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் இருக்க இடமும் எல்லோருக்கும் எளிதில் கிடைத்தன. நாட்டின் மீதும் நாட்டு மக்கள்மீதும் இவர்கள் தனிப் பற்றுக் கொண்டவர்கள். இயற்கை வலு எய்தியவர்கள்.

போர் செய்து பழகியவர்கள். புகழ் வருவதானால் உயிரையும் கொடுத்து அதைப் பெறுபவர்கள். நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத் திறனும் பெற்றவர்கள்.

இவ்வாறான சீரும் சிறப்புமிக்க நாடு இன்று ஓர் இளவரசனால் ஆளப்படுவதை அண்டை நாட்டரசனான சேரமான் கேள்வியுற்றான். “ஆசைக்கோர் அளவில்லை அகிலமெல்லாங் கட்டி ஆளினும்.....” என்ற திருமொழிக்கிணங்க இந்நிலப்பரப்பின் மீது அவனுள்ளம் சென்றது.

சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை

பாண்டிய நாட்டாரைப் போலவே சேரநாட்டு மன்னரும் தொல்குடியினரேயாவர். சேர மண்ணிற் பலர் சிறப்புற்று வாழ்ந்தவர், செயற்கரிய செயலைச் செய்து புகழ் ஓய்கியவர். சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை என்ற சேர மன்னனும் சங்க காலப் புலவர்களாற் பாடப்பெற்ற புகழ் மிக்க வனே யாவான்.

இவனது இயற்பெயர் சேய் என்பதாகும், யானை போன்ற பெரிய உடலும் சிறிய கண்களும் உடைய இவனை யானைக்கட்சேய் என அழைத்தனர். மாந்தரன் குடித்தொடர்பு இருந்த காரணத்தால் ‘மாந்தரன் சேரல்’ என்ற அடை இப்பெயருடன் சேர்க்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. பொறைநாட்டைக் காட்டுவதற்கு ‘இரும் பொறை’ எனவும் சேர்க்கப் பெற்றது. எனவே சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்ற பெயருடன் இவன் விளங்கினான். தொண்டி என்னும்

நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு இவன் ஆட்சி புரிந்தான்.

இச்சேரமானிடம் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆட்சி புரிதலையும் பரந்த பாண்டிய நாடு இளங்குமரனிடம் சிக்கித் தவிப்பதாயும் பாண்டிய குலத்தைச் சேர்ந்தபலர் இவ்வாட்சிப் பொறுப்பைத் தாம் அடைய உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் அடிக்கடி செய்து வருவதாயும் எடுத்துரைத்தனர். மேலும் பெருங் குழப்பநிலை விரைவில் அங்கு ஏற்படுமெனவும் சொல்லினர். சேர நாட்டுப் பரப்பை விரிவாக்குதலே அதுபோழ்து செய்ய வேண்டிய பணியெனவும் தக்க வாய்ப்பு இப்போழ்து நல்கியுளதெனவும் நவின்றனர். அன்றுவரை பாண்டி நாட்டு மக்கள் மீதும் மன்னன் மீதும் நல்லெண்ணம் கொண்டு வாழ்ந்த சேரமான் இச் சொற்களைச் செவியுற்றுச் சிறிது மயங்கினன், கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லுங் கரையுமன்றோ! மயக்கமுற்ற அவன் மனம் அமைச்சருரை கேட்டபின் பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுப்பதெனத் துணிந்தது. படை திரட்டுமாறு ஆணை பிறப்பித்தான். தானே போர்க்களம் செல்லத் திட்டமிட்டான். 'கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே' என்பதற்கிணங்க பாண்டியனின் இளவயதினை மட்டும் எண்ணினானேயன்றி அந்நாட்டுப் பலமிக்க படையையும் நெஞ்சுரமிக்க படைத் தலைவர்களையும் ஒருங்கே மறந்தான் சேரமான். நாட்டாசை என்பது நல்லோரையும் பொல்லாராக்குமன்றோ?

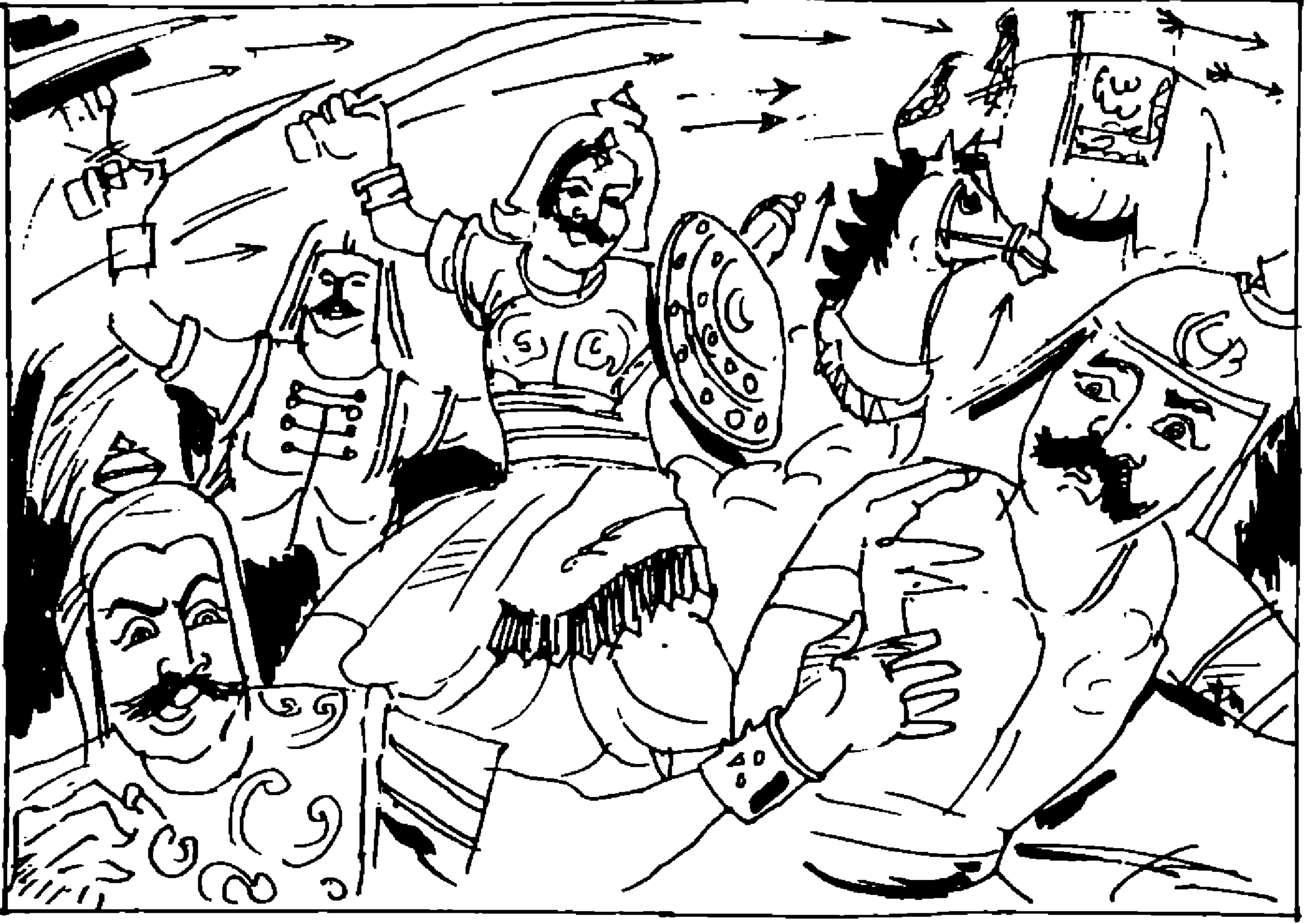
பாண்டி நாட்டார் செய்தியறிதல்

பாண்டிநாட்டு ஒற்றர்கள் மூலம் இச்செய்தி நெடுஞ்செழியனுக்கு எட்டியது. மிக இளவயதுடைய

வனாயிருந்தும் பண்போடு அமைச்சர்களை அழைத்து நிலையை ஆய்ந்தான். அரண்மனைத் தெருக்களிலே ஆடித் திரிந்த அவ்விளையோன் முரண்கொண்டு படையெடுக்கும் சேரமானைப் போர்க்களத்தில் காண விரும்பினான். தன் முன்னோரின் வீரவாளைச் சுழற்றிச் சேரமானுக்குத் தக்கபாடங் கற்பிக்க எண்ணினான். பாண்டிநாட்டு அமைச்சர்களோ “கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும்” நன்கறிந்தவர்கள்.

“வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்”

என்ற குறட்பாவின் பொருளை உணர்ந்தாற் போல வருகின்ற சேரமானின் படைவலியும் தம் நாட்டுப் படை வலியும் ஆய்ந்தறிந்தவர். எனவே மன்னனை நோக்கிப் பதறவேண்டாமெனச் சொல்லினார். கூற்று வனே எதிர் நின்று போர் மேல்வரினும் ஒன்றாகத் திரண்டு எதிர்த்து வெற்றிகொள்ளும் ஆற்றல் மிக்க படைத் தலைவர் உள்ளபோது அரசனே போர்க்களம் செல்லவேண்டியதில்லை என அறிவுரை பகர்ந்தனர். அறிவுரைகள் மன்னன் காதில் விழுந்தும் தானே போருடற்ற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை விட்டா னில்லை. அது போழ்து பெரும்படைத்தலைவன் முன்வந்து, “மன்னவனே! தங்கள் போன்ற இளம் மன்னவருக்குக் கன்னிப் போராக அமைதற்கு இச் சேரமான் படை போதாது. ஆதலின் இதனினும் பெரிய தொரு போரில் ஈடுபடலாமென” எடுத்தியம்பினான். அமைச்சர் படைத்தலைவர் ஆகியோரின் அறிவுரை

யும் மனத்திட்பமும் மனத்திற் கொண்ட நெடுஞ்
செழியன் போர்க்களம் புகாதிருக்க இசைந்தான்.

போர் நிகழ்ச்சி

பாண்டியநாட்டுப் படைத்தலைவன் மிகுந்த
அறிஞன், கொக்கானது நல்ல வாய்ப்புக் கிட்டும்வரை
அசையாது நீரில் நிலைத்து நிற்கும்; சரியான மீன்
அகப்பட்டவுடன் ஒரே குத்தில் மீனைப் பிடிக்கும், இச்
செயல்போலப் பதுங்கி விட்டான். படை வீரரில் சிறந்
தோரை ஆங்காங்கு நிறுத்திப் பகைவர்கள் பாண்டிய
நாட்டுக்குள் வந்து நல்ல இடத்தில் அகப்படும்வரை
காத்திருக்கச் செய்தான்,

சேரமானோ பாண்டிய நாட்டுப் படை தன்னை
எங்கும் எதிர்க்காமை கண்டு இளமை வயதுடைய
நெடுஞ்செழியனால் தன்னை எதிர்க்க இயலவில்லை

யெனக் கருதினான், பெரும்படையொன்றுடன் பேராரவார முழக்கத்துடன் பாண்டியநாட்டு எல்லைக்குள் வந்துவிட்டான். குறித்த ஓர் எல்லைவரை தன்னைத் தடுப்பாரில்லை. பாண்டியனின் தலைநகருக்குள்ளேயே புகுந்து விடுவோம் என்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு வந்து கொண்டிருந்த சேரமான் திடீரென நாற்புறமும் பாண்டியநாட்டுப் படை சூழ்ந்து கொண்டதை உணர்ந்தான். சேரநாட்டுப் படையினர் இவ்வாறு திடீர்த்தாக்குதல் நடைபெறுமெனச் சிறிதும் சிந்திக்க வில்லை.

கடும்போர் நடைபெற்றது. ஒரு சில நாழிகைக்குள்ளாகச் சேரமான் படை சிதறியது. முன்னமே நெடுஞ்செழியன் செய்திருந்த திட்டப்படி, சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையான மன்னனே கைதியாக்கப்பட்டான். நேராக நெடுஞ்செழியனிடம் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டான். சேரமான் நிமிர்ந்து நிற்கவும் ஆற்றாது நிலம் நோக்கி நாணியிருந்தான், நெடுஞ்செழியன் இளையவனாயிருப்பினும் அறிவிற் சிறந்தவன். இருப்பிடத்தினின்றும் எழுந்து எதிர் கொண்டு சென்று அழகிய மாளிகை ஒன்றில் அவனைச் சிறைவைக்குமாறு செய்தான்.

சேரமான் சிறையினின்று ஓடல்

அரணமைந்த அழகிய சிறைக்கூடம் அமைத்து அதன்கண் சேரமானைச் சிறை வைத்தான். அரண்களைச் சூழ ஆழ்ந்த அகழிவெட்டி நீரால் அவ்வகழிகளை நிரப்பினான். அகழியின் மீது மெல்லிய கழிகளைப் பரப்பி அதன்மீது மண்ணைப் போட்டு மூடச் செய்து காண்பவர்கள் கண்ணுக்கு வெறும் நிலம்

போலக் காட்சியளிக்கச் செய்தான். மேலும் இவ்வகழி யானது வேறு படைவீரர் எவராவது சேரமாணை மீட்க வருவார்களேயானால் அவ்வகழிக்குள் வீழ்ந்து அழியட்டும் என்பதும் பாண்டியனின் நோக்கம்.

ஆனால் சேரமானோ இந்தச் சூழ்ச்சியை எளிதில் புரிந்து கொண்டான். 'சேரநாடு வேழமுடைத்து' என்பதற்கிணங்க அன்றும் இன்றும் சேரநாட்டில் யானைகள் ஏராளமாக வாழும். காட்டிலுள்ள பெரும் யானைகளைப் பிடிக்க சேரநாட்டு மக்கள் இவ்வாறு பெரும் அகழிகள் வெட்டி அவற்றின்மீது கழிகள் பரப்பிவெறும் நிலம்போலாக்கி அம்மண் மீதும் புல், இலை தழை இவைகளைப் பரப்பி வைத்திருப்பர். யானைகள் இச்செயலை அறியாது மண்மீதுள்ள இலை தழைகளைத் தின்ன வந்து அகழிக்குள் அகப் பட்டுக் கொள்ளும். பின்னர் அகழியின் ஒருபுற மண்ணைச் சரித்து யானையைப்பிடித்து மேட்டுக்குக் கொண்டு வருவர், இதனைத் தன்னாட்டில் நன்குசெய்தறிந்த சேரமான், பாண்டியனாற் செய்யப்பட்ட அகழியினை எளிதில் அறிந்தான். அத்துடன் அச்சிறைக் கோட்டத்திற்குப் பாண்டியர் அடிக்கடி வந்து போகச் செய்திருந்த மறைவு வழியொன்றையும் அறிந்தான். காவலர் அனைவரும் கண்ணயர்ந்திருந்த நேரத்தில் வெளியேறித் தன்னூர் சேர்ந்தான்.

நெடுஞ்செழியனின் பெருந்தன்மை

சேரமாணைத் தனியிடத்தில் சிறைவைத்து எல்லாவித வாய்ப்புகளோடும் பாதுகாத்து வந்ததைப் பாண்டி நாட்டு மக்களில் பலர் விரும்பவில்லை. தம்

நாட்டின் மீது மண்ணாசை கொண்டு படையெடுத்து வந்த அவனைத் தக்கபடி தண்டித்திருக்கவேண்டும் என்றே விரும்பினார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இளமையாகவிருந்தும் அவ்வாறு செய்தல் சரியன்று எனக் கூறி அரசனுக்குரிய மதிப்புடன் சிறைவைத்துச் சேரமானே யுணருமாறு செய்திருந்தான்.

சேரமான் தப்பியோடிய செயலைப் பாண்டிய மன்னனிடம் சொல்லியபோதும் அச் செயலுக்காக வருந்தாமல் 'அந்த யானை தன் காட்டிற்கே செல்லட்டும்; அதற்குத் தீனிபோடுதல் முடியாது தான் செய்த தவறு உணர்ந்த பின் நாமேயனுப்பலாம் என எண்ணினேன். அவ் வாய்ப்புத் தான் இப்போது கிடைக்கவில்லை' எனப் பெருமிதத்தோடு புகன்றான். சிறைக் கூடத்தைப் பாதுகாத்த வீரர்கள் தமக்குத் தண்டனை கிடைக்குமென எதிர்நோக்கியிருந்தனர். பாண்டியனோ அவர்களைத் தண்டிக்கவில்லை. ஏனெனில் சிறைக் கூடத்தில் சேரமாளை வைத்தும் விருந்தினன் போல நடத்தியதால் படைவீரர்கள் பகையுணர்ச்சியை மறந்து பாராமுகமாக இருந்தனர் என ஆய்ந்து முடிவு செய்தான், எனினும் இனிப் பாண்டி நாட்டுச் சிறைவீரர் விழிப்புணர்ச்சியோடு நடக்கவேண்டுமென அறிவுரை நல்கினான்.

சேரநாட்டு மக்களின் மகிழ்ச்சி

பாண்டி நாட்டு மக்கள்மீது படையெடுத்துச் சென்று சேரமான் சிக்கிக்கொண்ட செய்தியறிந்த சேர நாட்டு மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினர். அவன் சிறையிலிருந்த காலத்தில் செய்வதின்தெனத் தெரியாது

திகைத்தனர். இது போது தம்மன்னன் மீண்டு வந்தான் என்றறிந்ததும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கடைந்தனர். சான் றோரும் பிறரும் மன்னனை நேரிற்கண்டு வாழ்த்தினர்.

குறுங்கோழியூர் கிழார் எனப் பெயர் கொண்ட புலவர் ஒருவர் சேரமாணைக் காண அப்போது வந்தார். வந்த அவர் சேரமாணைக் கண்டு மகிழ்வெய்தி பின்வரு மாறு கருத்தமைத்து அவனை வாழ்த்தினார். “மிக்க வலிமையுடைய யானை யொன்று நீண்ட ஆழமான குழியின்கண் அகப்பட்டுக் கொண்டது அக் குழிகண்டு அஞ்சாமல் தன் வலிமைமிக்க கோடுகளால் அக்குழி யின் பக்கங்கள் சரியுமாறு குத்தி, குழியைத் தூர்த்து வெளிப்பட்டுத் தன் இனத்துடன் சென்று பொருந் தியது, ஏனைக் களிறுகளும் பிடியும் அதைக் கண்டு மகிழ்வற்றன. அது போலவே சேரனாகிய நீ தளர்ச்சி யடைய நேரிட்டும் நின் அறிவுக் கூர்மையால் வேறொரு சூழ்ச்சி செய்து தாய்நாடு சேர்ந்தனை. பலரும் நினைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். இனிப் பகைவரும் உனக்குப் பணி செய்யத் தொடங்குவர். எவரும் இனி உன்னோடு பகை செய்ய நினையார்” எனப்பாடினார். இப்பாடலைப் புறநானூற்றில் அழகுபடக் காணலாம். பாடல் கேட்ட சேரமான் அப்புலவர் பெருந்தகைக்குப் பொன்னும் பொருளும் அள்ளிக் கொடுத்துச் சிறப்பித்தான், காவல் மிகுந்த சிறையினின்றும் தப்பியோடல் எளிய செயலன்று. உள்ளம் உரமுடையோர் மட்டும் அதைச் செய்தல் கூடும், ஆதலினாலன்றோ அப்புலவர் பெருந் தகை சேரமாணை வீரமிக்க யானைக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடி அவனை ஊக்கினார். எனினும் சேரமான்

மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் மீது கொண்ட வஞ்சினத்தை மட்டும் மறக்க வில்லை.

தலையாலங்கானப் போர்

சோழநாடு காவிரிநதி பாய்ந்து வளம் பெற்றது. காவிரிக்குக் கால்வெட்டி அந்நாட்டைச் செழிப்பித்த வன் கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆவான். அவன் செயலால் அந்நாடு என்றும் அழியாப் புகழ் பெற்று விளங்குகின்றது, சோழர்களும் சேர, பாண்டிய மன்னர் போலவே சிறந்த மன்னர்கள், இமயத்தின் மீது புலி பொறித்த பெருமையும் சோழருக்கு உண்டு.

இத்தகு வளம்மிக்க மண் பரப்பையாளப் பிறந்த சோழ மன்னவருள் பெருநற்கிள்ளி என்பான் ஒருவன். அவன் சோழ நாட்டை யாண்டு வருங் காலையிலே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மதுரையிலாட்சி யேற்றான். சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை சிறைப்படுத்தப்பட்டுத் தப்பிச் சென்ற செய்தியும் அவனுக்கெட்டியது. பாண்டி நாட்டுப் பரப்பும் வளமும் சிறப்பும் நன்கறிந்த அவன், மிக இளையவ னான நெடுஞ்செழியன் அதையாட்சி புரிதலை வெறுத் தான். சேரமான் இச்சிறுவனிடம் சிக்கிக்கொண்டது அறியாமையாலென எண்ணினான். தக்க படை கொண்டு சென்று தாக்கினால் மிக எளிதில் அவனை வெல்லலாம் என எண்ணினான், பழைமை மிக்க பாண்டியப் படையை இச்சோழனும் எண்ணினா னில்லை. பாண்டியனின் இளமைத் தன்மை யொன்றை

மட்டும் எண்ணி எண்ணி வானக் கோட்டைகள் கட்டினான். முன்பே சினங்கொண்டு வாய்ப்பு நோக்கியிருக்கும் சேரமானைத் துணைக்கழைக்கத் துணிந்தான். சோழ நாட்டமைச்சர் பலர் சொல்லிய அறிவுரைகளின்படி மேலும் சில குறுநில மன்னரையும் தன்னோடு கூட்டிக் கொள்ள விழைந்தான்.

பகைவர் எழுவர்

சோழன் தன் படைகளைத் திரட்டியதோடு, சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கும் ஆளனுப்பிக் கேட்டான். சேரமானோ இந்தப் படையெடுப்பைக் கேட்டவுடன் மகிழ்ந்து இசைந்தான். எனினும் போரானது பாண்டிநாட்டு எல்லைக்கு வெளியே இருத்தல் நலமெனச் சொல்லியனுப்பினான். ஏனெனில் இச்சேரமான், ஆழந்தெரியாது காலைவிட்டு முன்பே அகப்பட்டவனாதலின் பாண்டிநாட்டு எல்லைக்குள் செல்ல அஞ்சினான். எனவே இருபெரும் மன்னர்களும் இணைந்து நிற்பது என்றாயிற்று. எனினும், இன்னும் இப்படைப் பலத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என எண்ணிக் குறுநில மன்னர்களைக் குறுகினான்.

முற்காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் பெரும் நிலப்பரப்பை ஆண்டுவந்த மன்னர்கள் அவர்களன்றிச் சிறு நிலப்பரப்பினை ஆண்ட சிற்றசர்களும் இருந்தனர். இவ்விருவகை அரசர்களைத் தவிர வேளிர் எனப்பட்ட தலைவர்கள் பலர் பல இடங்களில் இருந்து தம் சுற்றுப்புறத்தை ஆட்சி செய்து வந்தனர். இவ் வேளிர்கள்

தாமாகவே ஆட்சி செய்தவர்கள். பெரு மன்னர்கள் போர் புரிய நேரிடுங்கால் தம்மை அழைத்தவர்களுடன் சேர்ந்து தாமும் போரிடுவதுண்டு.

சோழ மன்னன் இத்தகு வேளிர் சிலரைச் சேர்க்க எண்ணினானல்லவா! சோழநாட்டில் அழுந்தூர் என ஓர் ஊர் உண்டு. அதைத் திதியன் என்ற வேள் ஆண்டு வந்தான். வீரத்தில் மிக்கவன். பல இடங்களில் பல கூட்டத்தாரொடு போர்செய்து பொருத இடங்களி லெல்லாம் வெற்றி கண்டவன். சோழன் அவனிடம் சென்று இப்பாண்டியநாட்டுப் படையெடுப்பைக் கூறி அவனுதவி கோரியபோது அகமகிழ்ந்து அவனோடு சேருவதாக முன் வந்தான். சேரமானும், வேள்திதிய னும் தன்னோடு இணைந்து போர் புரிய வருவதாகச் சொன்னபோது சோழன் வெற்றி தனக்கேயென எண்ணினான்.

மைசூர் என இன்று வழங்கப்பெறும் ஊரை எருமையூர் என முன்னர் அழைத்தனர். அவ்வூரை ஆண்டு வந்தவன் எருமையூரன் என்றே அழைக்கப் பெற்றான். அவனிடமும் சிறந்ததொரு படை இருந்தது. சோழன் அவனுடைய உதவியையும் நாடினான். எருமையூரனும் மண்ணாசை மேலிட்டவன்.

பாண்டியன்மீது பலர் கூடிப் படையெடுப்பதால் வெற்றி உறுதியாகக் கிட்டுமெனவும் இறுதியில் பாண்டிய நாட்டைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது தனக்கும் ஒரு பகுதி கிடைக்குமெனவும் எண்ணி அவனும் இசைந்தான்.

அந்நாளில் துவரைப் பதியை ஆண்டு வந்த பெருவீரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் இருங்கோவேள் என்பதாகும். காட்டில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர் ஒருவர்மேல் முறுக்கிவந்த புலியொன்றை அவர் வேண்டுகோளால் அம்பு செலுத்தி அழித்தமையால் “புலிகடிமால்” என்னும் வீரப்பெயரை அவன் பெற்றான்.

தமிழக வீரர்களும் வேந்தர்களும் புலிகடிமால் செயலை வியந்து பாராட்டினர். புலவர்கள் வாழ்த்துரை கூறினர். பொய்யா நாவுடைய புலவர் கபிலரே “விறற் போரண்ணல்” “புலிகடிமால்” “ஆண்கடன்” என்று பாராட்டும் படியான பெருவீரன் அவன் என்றால், அவனது வீரத்தையும் புகழையும் அளவிட்டுரைக்க முடியுமோ? இத்தகையவனது துணையை நாடினான் சோழன். சோம்பிக் கிடந்த தோள்களுக்குச் சோழனது வேண்டுகூறி ஊக்கம் தருவதாக இருந்தது. உடனே உதவிக்கு வருவதாக ஒப்புக் கொண்டான்! ஈண்டு புகழ்ப் பாண்டி மண்டலம் அல்லவா கைக்கு வரப்போகிறது! புலிகடிமால் துணைசெய்ய ஒப்புக் கொண்ட அளவில்; அரைகுறையாக இருந்த ஐயத்தையும் அகற்றி விட்டு வெற்றி விழாவுக்குரிய ஏற்பாட்டையும் ஒருபக்கம் செய்து வைக்கும் நிலைமைக்குச் சோழன் துணிந்துவிட்டான்.

மேலும், போர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை எனக் கொண்ட பொருநன், குதிரைமலைக் கொற்றவனான எழினி ஆகிய பேராண்மையாளர் இருவரும் போருக்குத் துணை செய்ய முன்வந்தனர். சோழன்,

சேரன், திதியன், எருமையூரன், இருங்கோவேள், பொருநன், எழினி என்னும், இவ்வெழுவரும் படையையும், பலத்தையும் எவ்வளவு பெருக்க முடியுமோ அவ்வளவும் பெருக்கினர். தனித்தனியே தளரா முயற்சிகொண்டு பாடுபட்டனர். வெற்றிக்குரிய வேலைகள் எத்தனையுண்டோ அத்தனையும் செய்தனர். காலமும் இடமும் குறித்துக் களத்திலே குதிக்கத் துடித்துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நிலையிலே, பாண்டிநாட்டு ஒற்றர்கள் ஓடோடியும் வந்து நெடுஞ்செழியனிடம் பகைவர் படை எடுப்பையும், பலரின் கூட்டணியையும் குறிப்பிட்டுரைத்தனர். எதனையும் முற்ற முடியத் தெளிந்தறியும் பேரறிவாளனாய் நெடுஞ்செழியன் நன்கு ஆராய்ந்தான். ஆராய்வுமிக்க அமைச்சர்களையும், படைத் தலைவர்களையும் அழைத்து மேலும் தெளிந்தான்.

நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம்

மானத்தை உயிருக்கும் மேலாகக் கருதுவது பாண்டியரது பண்பு. சிறுசொல் சொல்லும் சிந்தனை கெட்டவர்களைச் சிதைப்பதற்கு அஞ்சாதது அவர்கள் ஆண்மை, பாடி வருபவர் பசிப்பிணியைப் போக்கும் பாண்டியர் தேடி வரும் போரைவிட்டுவிடுவது இல்லை. குடியின் உயர்வும், நாட்டின் நலமும் செங்கோலின் சிறப்புமே அவர்கள் குறி. இக்குடியின் வழிவழி வந்தவனல்லவா நெடுஞ்செழியன்! பகைக் கூச்சல் கேட்டா பயந்துவிடுவான்? வேல் ஏவிக்கடல்

நீரை வெதும்ப வைத்த ஆழிவடிம்பலம்ப பாண்டியனையும் ஆரியப்படை கடந்த அறப்போர்ப் பாண்டியனையும் 'மறந்து' விடவில்லை. இளைஞனாகிய நெடுஞ்செழியன், வஞ்சினம் கொண்டான். பகை வேந்தர்களுக்குப் பாடம் கற்பிப்பதே தனக்கும் தன்குடிக்கும் தகுவது என்று எண்ணினான். உணர்ச்சி மிக்கொண்டு அவையோர்களை நோக்கிக் கூறுவானாயினான்:

“ஆழ்ந்த புலமையும் அறிவின் மாட்சியும் அமைந்த பண்பு உடைய அவையோர்களே! மண்ணாசை எனக்கில்லை; மற்றெந்த ஆசையும் எனக்கில்லை; படையெடுத்துச் சென்று பக்கத்திலுள்ள நாட்டையெல்லாம் என்னுடையது ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்கமும் எனக்கு இல்லை”. மக்களை மக்களாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் மன்னவன் எவனும் மற்றவர் மண்மீது ஆசைகொள்ள மாட்டான். அதே நேரம் தன் நாட்டின்மீது பகை சூழ்ந்து வருவதுகண்டு பதுங்கி வாழவும் மாட்டான்.

மக்களுக்கு மன்னவனே உயிர் என்றால் மக்களைக் காப்பதே மன்னவன் கடமை என்றால் வந்த போரைவிடவும் கூடாது; வலிந்தொரு போருக்குச் செல்லவும் கூடாது; இதுவே அறம் - அறத்தின் வழிவந்த ஆண்மை!” இவ்வாறு பேசினான் உணர்ச்சி மிக்க பாண்டியன். “ஆம் ஆம்” என்று ஒப்புதல் தந்தனர் அவையோர். மேலும் தொடர்ந்தான்.

“பாண்டிநாட்டின் புகழ் பரவுகின்றது; பலபடப் பரவுகின்றது. பழமரம் நாடும் பறவை போல

ஆடுபவரும் பாடுபவரும் பாண்டி நாட்டை நோக்கி வருகின்றனர். இதனால் ஏற்படும் புகழை எண்ணி ஏங்கும் பகைவர்கள் தங்களைத் தாங்களே செம்மை செய்து கொள்ளாது நம் மேல் சீறியெழுகின்றனர். அடுத்தடுத்துப் போர்க்களங்களிலே பயிலும் ஆண்மை யாளர் பலர் இங்கிருந்துங் கூட அவர்களை நோக்கிப் பாராது என்னை மட்டுமே நோக்கி 'இளையன்; இயலாதவன்' என்று இகழ்ந்திருக்கிறார்கள். "யானையும் குதிரையும் தேரும் வீரரும் பெருக உடையோம்" என்று தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கூறும் புல்லிய சொற்களை உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். என்னைத் தூற்றி, என் ஆண்மையைத் தூற்றி என்னை அடுத்திருக்கும் ஆண்மை மிக்கவர்களைத் தூற்றி, என்நாட்டை இகழும் இப் பகைவர்களை அவறும்படியாகத் தாக்கி அவர்கள் முரசுடனே அவர்களைக் கைக்கொள்வேன். இதுவுறுதி. அவ்வாறு கொள்ளும் வன்மை இல்லேன் ஆயின், ஞாயிற்றின் வெப்பமின்றி வேறு வெப்பம் கண்டறியாத என் மாந்தர், சுடுசோறுண்டு வியர்ப்பதன்றி வேறு வியர்வறியாத என் மாந்தர் - தங்குதற்குத் தக்க நிழல் காணாது 'எம் வேந்தன் மிகக் கொடியன்' என்று கண்ணீர் வடித்துக் கசிந்தழுது பழி தூற்றும்படியான கொடியவனாக நான் ஆவேனாக! உயர்ந்த புகழும், மேம்பட்ட கேள்வியும் உடைய மாங்குடி மருதன் முதலாகவுள்ள புலவர்கள் என்னை யடுத்துறைந்து பாடாது, என் நிலத்துக்கண்ணே தங்காது அகல்க! என்னால் காக்கப் பெற்றுவரும் இரவலர் அத்துணை பேருக்கும் 'இல்லை' என்று கைவிரிக்கும் படியான இழிந்த வறுமைநிலை எனக்கு

வருக!” இவ்வாறு இடி முழக்கம் செய்தான் பாண்டியன்.

பாவேந்தனாகிய பாண்டியன் தன் வஞ்சினத்தைக் கடுகடுப்போடு பாடலாகவே பாடினான். அவன் கண்கள் சிவந்தன; கைகள் பிசைந்தன; கால்கள் துடித்தன; கண்டவர்கள் அத்துணைபேரும் இச்சின்னஞ்சிறு பருவத்தே பேராற்றல் படைத்த இப்பெருந்தகையின் ஆட்சியிலே வாழக் கொடுத்துவைத்த பேற்றை எண்ணிப் பெருமிதங் கொண்டனர். கோவேந்தனாக இருப்பதன்றிப் பாவேந்தனாகவும் இருக்கும் இப் பாண்டியன் குடைநிழலிலே தங்குமாறு அமைந்த பெருமையை எண்ணிப் புலவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

குடபுலவியனார் கொண்ட மகிழ்வு

குடபுலவியனார் என்னும் பெரும் புலவர் நெடுஞ்செழியனை மிகவும் நெருங்கி வாழ்ந்தவர். செழியனது பண்பிலும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் தம் வயம் இழந்து பழகியவர். கட்டித் தழுவி உரிமை பாராட்டும் தந்தை மைந்தன் உறவுபோல் குடபுலவியனார் நெடுஞ்செழியன் உரிமை இருந்தது என்னின் மிகையாகாது. இக்குடபுலவியனார் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியால் கண்ணீர் பெருக்கினார். “தன் மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்போலப்” பேருணர்ச்சி பெற்றார். நெடுஞ்செழியனை அடுத்து நெருங்கினார். அவனது இளமையான திண்ணிய தோளைத் தம் மெல்லிய கைகளால் தழுவினார். மார்பொடு மார்பு பொருந்தக் குழைந்தார். “வஞ்சினத்தை முடித்துக் காட்டும்

வல்லமை இவனுக்கு உண்டா?” என்பதை அறிவார் போல ஏனையோருக்குப் புலப்பட்டது. குடபுலவியனாரோ செழியனது ஆண்மையிலே ஐயம் கொண்டவர் இல்லை. அன்பு கனிந்தே தழுவிக்க குழைந்தார். பாண்டியனது உணர்ச்சி வேகத்தையும், உடலின் உரத்தையும் தெளிவாகக் கண்டறிந்தார். கூறிய வஞ்சினத்தை முடித்தாலன்றி ஓயாத உணர்ச்சித் துடிப்பு குடபுலவியனாருக்குப் புலப்பட்டது. வெற்றி கண்டவர்போல் விம்மிதம் உற்றார் அவர்.

படை யெழுச்சி

போர்ப் பறைகள் எங்கணும் ஒலித்தன; சங்குகள் முழங்கின; முரசங்கள் இடித்தன; பிறந்த பொன்னாட்டுக்குச் சிறந்த தொண்டாற்றுமாறு மறவர்கள் எழுந்தனர். “இளையன் என்று எம்வேந்தனை இகழ்ந்தவனைப் பழிவாங்காது விடேம்” என்று ஒருசார் வீரர் ஆரவாரித்தனர். “நாட்டைப் பழித்தவன் படும் பாட்டைக் களத்திலே காணுவோம்” என்று ஒருசார் வீரர் கொக்கரித்தனர். “சொல்லிலே வல்லமை இல்லை; செயலிலேதான் உண்டு” என்னும் எண்ணமுடைய வீரர்கள் யானையென உலாவினர். வீரப் பெண்மணியர் மைந்தரையும், காதலரையும் புனைந்து அழகுசெய்து “செருமுகம்நோக்கிச் செல்க” என்று அனுப்பி வைத்தனர். அறநெஞ்சம் உடையவர்கள், பசுக்களையும் பசுக்களை ஒத்த பண்புடைய அறவோர்களையும், பிணியாளரையும் பெண்டிரையும் காப்பு வாய்ந்த இடத்திலே இருக்க வாய்ப்புச் செய்தனர்.

நெடுஞ்செழியன், நாட்டில் விரைவாக நடக்கும் இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வுற்றான். நகரத்தின் வாயிற் கண்ணே இருந்த குளிர் நீர்ப்பொய்கைக்குச் சென்றான். தன் முன்னோர்களான வீரவேந்தர்கள் இப்பொய்கையிலே நீராடிச் சென்று பகைவரோடு போராடி வென்று மீண்ட செய்திகளை நினைந்தான். குளிர் நீரிலே நன்றாக ஆடினான். குடிப் பெருமையைக் காட்டுவதான வேம்பு மாலையை அணிந்தான். பறை முழக்கம் முன் வரப் பெருமிதத்துடன் நடக்கும் யானை போலப் போர்க்களம் சென்றான். முறை தவறாத இச்செயலைக் கண்டு வியப்பெய்தினார் இடைக் குன்றார் கிழார்.

இளைய பாண்டியனது நிலையையும், உர மில்லாத பகைவேந்தர் தொகையையும் போர்க்களத்தே கண்டார். பாண்டியனது ஆற்றல் புலப்படுமாறும், பகைவர் அழிவு புலப்படுமாறும் “பகைவர்களோ பலர்; பாண்டியனோ ஒருவன்; பகலும் மிகச் சிறிதாயுள்ளது; இதனால் வந்துள்ள பகைவருள் சிலர் அழிபடாது தப்பிச் செல்லவும் கூடும் போலும்” என்று பாடினார். அப்பாடல் வருமாறு:

“முதூர் வாயில் பனிக்கயம் மண்ணி
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து
தெண்கிணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி
வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன் எதிர்ந்த
வம்ப மள்ளரோ பலரே
எஞ்சுவர் கொல்லோ பகல்தவச் சிறிதே.”

சேர சோழரும் வேளிர் ஐவரும் ஒருங்கு கூடிப் பெரும் படையொடு பாண்டி நாட்டை நெருங்கினார். வெற்றி வெற்றி என விம்மினர். பாண்டியன் படைகளும் எதிர்த்தன. பாண்டி நாட்டுப் படைத் தலைவர்கள் படைகளைத் தக்கவாறு பிரித்துத் தறுகண்மைகாட்டத் தொடங்கினார். பாண்டியன் தேர்மீதேறி நின்று பகைப் படை வகுப்பையும், அதன் தலைமையையும் கண்டு தக்க போர்முனை இடத்தே தன் தேரைக் கொண்டு போய் நிறுத்திப் போரைத் தொடங்கினான். பகைப் படைக்கு இடம் புதியதாகையால் எதிர்த்து நிற்க முடிய வில்லை. எதிர்த்து நிற்கவே முடியாத நிலைமையில் வெற்றி கொள்வது எப்படி? திட்டத்தை மாற்றினார். பகைவர் அப்படியே பின் வாங்கிக் கொண்டு சோழ நாட்டுக்குள் புகுந்தனர். பாண்டியனும் விடவில்லை. தொடர்ந்து வெருட்டிக் கொண்டே முன்னேறினான். பின்வாங்கிச் சென்ற பகைவர் தக்க இடம் இதுவே என்று 'தலையாலங்காடு' என்று தற்காலத்து வழங்கும் தலையாலங்கானத்தைப் போர்க்களமாகக் கொண்டனர். காலமும் இடமும் நோக்கிக் காரியத்தை முடிக்கும் ஆற்றல் இளமையிலே கொண்டிருந்த பாண்டியன், படைகளுக்கு ஊக்கமொழிகள் பல கூறினான். எழுச்சி கொண்ட படைகளுக்கு இரை போதாது என்பதைப் பாண்டியனது படைத் தலைவர்கள் எண்ணித் தக்கவாறு போர் செய்ய முன் வந்தனர்.

போர்! போர்!

மலையொடு மலையென யானையும் யானையும் மோதின; காரொடு காரெனத் தேரும் தேரும் எதிர்த்

தன; அலைகளொடு அலைகளெனக் குதிரைகளொடு குதிரைகள் மறித்தன; கடலொடு கடலெனக் காலா ளொடு காலாள் போர்த்தன. இடிமுழக்கம் போலப் பறை ஒலித்தது. சிங்கத்தின் முழக்கம் போலச் சங் கொலித்தது. மின்னல் போல வேலும் வாளும் விளங் கின. விண்ணினின்று விழும் மழைபோல வில்லினின்று அம்பு கிளம்பிற்று.

ஐயகோ! பகைவர் எழுவரும் படாப் பாடுபட்ட னார். பாண்டியன் இளையன் என்று இகழ்ந்த தவற்றை எண்ணித் தளர்ந்தனர். ஆயினும் தம் படை மிகுதியினை எண்ணி ஊக்கமாகப் போரிட்டனர். பாண்டியனது பயிற்சி மிக்க படையால் ஒருங்கு நின்ற பகைப் படை பிரிவுற்றது. அங்கும் இங்கும் சிதறலாயிற்று. மூட்டை யாகப் கட்டப் பெற்ற நெல்லிக்காய் அவிழ்ந்து விழுந் தது போலப் பல திறப்படைகளும் சிதறலாயின.

நாணற் காட்டைச் சிதைக்கும் யானை போலப் பாண்டி நாட்டுப் படைத் தலைவர்கள் பகைவர்களைச் சிதைத்தனர். துணைக்கு வந்த வேளிர் ஐவரும் தங்கள் தவற்றை எண்ணினர். “யாருக்காகவோ வந்து ஏன் இப்பாடுபட வேண்டும்” என்று நைந்தனர். தளர்ச்சி கொண்ட வேளிர் படைகளை ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கவேண்டிய வேலை சோழனுக்கும் சேரனுக்கும் ஏற்பட்டமையால் ஒரு மனத்தோடு போரிடமுடியவில்லை. இச்சூழ்நிலை பாண்டியப் படைக்குத் தக்கவாய்ப்பாக இருந்தது. நெடுஞ்செழியன் ஆற்றலைக் காட்டுவதற்கும் தகுதியானதாக இருந்தது. பகைவர் நிலைமையை அறிந்து பாயும் சிங்கம்

போலவும், எதிர்த்து மண்டும் பாம்பு போலவும் பாண்டியனும் படைத் தலைவர்களும் போரிட்டனர்.

எங்கும் இரைச்சல்; எங்கும் அழகை; எங்கும் பிணம்; எங்கும் பறை; போர்க்களமே பின்னப்பட்டு விட்டது. பசு மிதித்த காளான் போல யானைகளால் மிதியுண்ட கொற்றக் குடைகள் கிடந்தன. பவழம் சொரியும் பைபோல வெட்டுப்பட்டு விழுந்த யானைக் கைகள் உதிரத்தை ஒழுகவிட்டன. செங்குளத்து நீர் போல இரத்த ஆறு பெருகி ஓடியது. கடலிலே செல்லும் கப்பல் போல இரத்த வெள்ளத்திலே களிறுகள் இழுபட்டன. வாயுடன் அறுபட்ட துதிக்கைகள் உழவெர்ழிந்த கலப்பைகள் போல நிலத்திலே கிடந்தன. கேடயத்தோடு இற்று விழுந்த கையைப் பற்றிக் கொண்டு செல்லும் நரிகள் கண்ணாடி காண்பவரைப் போலாயின. நாயும் நரியும் கூகையும் கழுகும் வட்டமிட்டன. கூற்றுவனும் போர் நிகழ்ச்சி கண்டு குடல் நடுங்குமாறு இருந்தது.

ஒருவாறாய்ப் பகற்பொழுது முடியும் போல் தோன்றியது. பகைப் படைகள் ஓட்டம் பிடித்தன. சேரனும் சோழனும் மட்டும் எதிர்ப்பதாகத் தெரிந்தது. ஆயினும் அவர்களும் நிலைக்கவில்லை. துணைப் படை பெருக்கிய முயற்சியையும், அது ஓட்டம் பிடித்த நிலைமையையும் எண்ணித் தளர்ச்சி கொண்ட சேர சோழ வேந்தர்களுக்கும், அவர்கள் படைகளுக்கும் ஆற்றல் எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டது போல் ஆயிற்று. அதனால் தப்பியோடினர்.

பாண்டியன் ஓடவிட்டான் இல்லை. அவரவர் தலைநகர் வரை தாக்கிக் கொண்டே போய் வாகை மாலை சூடினான். பாண்டிப் படையினர் போர்க்களத்தே பகைவர் விட்டுச் சென்ற பொருள்களனைத்தும் அள்ளிக் கொண்டு விடவில்லை. வீரத்திற்கு அடையாளமானவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஆங்காங்கு உள்ளவர்கள் மிகுந்தவற்றை அள்ளிக் கொள்ளுமாறு விட்டுவிட்டனர்.

இடைக்குன்றூர் கிழார் பாராட்டுரை

இந்நிலையிலே போர்க்களக் காட்சியைத் தெளிவாகக் கண்டறிந்த புலவர் இடைக்குன்றூர் கிழாருக்குச் செழியனது இளமைப் பருவத்தை மறக்க முடியவில்லை. அந்த இளமை உருவிலே அமைந்த முதுமை வீரத்தை அதனினும் மறக்க முடியவில்லை. பகைவர் பட்டழிந்த பாடும் அவர்கள் இரங்கியநிலையும் அவர் நினைவை விட்டு அகலவே இல்லை. அந்த உணர்ச்சி மிகுதி கவிதை வடிவில் வெளியாயிற்று.

“தேர் பொலிவுறும்படி நிற்கும் இவன் யாவனோ தான்? எத்துணை இளையன்? நேற்றெல்லாம் கிண்கிணி அணிந்திருந்த கால்களல்லவா இவை? இன்று கேட்ட போர்ப் பறையால் தானே வீரக்கழல் அணிந்திருக்கிறான்! இளையதான குடுமியை நீக்கி நெற்றிலே வேம்பின் தளிரையும் உழிஞையையும் இணைத்துச் சூடியிருக்கிறான். சிறிய சிறிய வளையல்களை அணிந்திருந்த கைகளிலே வில் இருக்கிறது. தேரிலே வீரப் பொலிவோடு நிற்கும் இவன் யாவனே ஆயினும் ஆகுக இவன் தலையில் சூடிய கண்ணி வாழ்வதாக! சங்கு,

சக்கரம், வாள், வில், தண்டம் என்னும் படைகளின் வடிவாக அமைக்கப் பெற்ற ஐம்படைத் தாலியை இன்னும் நீக்கினான் இல்லை. பாலுணவை நீக்கி இன்றுதான் சோற்றுணவு கொண்டான். இவ்வளவு இளையனாக இருந்தும் இவன் மேலும் மேலும் வந்து குவியும் புதிய வீரரைப் புகழ்வதோ இகழ்வதோ இல்லை. அன்றிப் பகைவர் அழிவுபட்டது கண்டு மகிழ்ச்சியோ, அழித்தமை குறித்த புகழ்ச்சியோ துளியும் இல்லை.” என்று அடையாளம் தெரியாத ஒருவர் போலாகப் பாடி ஊக்கப்படுத்தினார்.

பின்னர், தேரில் நிற்பவன் இன்னான் எனும் தெளிவு கொண்டவர் போலாக, “ஒருவனை ஒருவன் வெல்லுவதும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் தோற்பதும் புதிய நிகழ்ச்சிகளல்ல. இவ்வுலகத்தே பண்டுதொட்டே வரும் இயற்கை நெறியாகும். பசும்பொன் அணிகலம் திகழும் இப்பாண்டியனது பெருமையையும் தலைமையையும் அறியாதவர்களாகக் கூடிவந்த இருபெரு வேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிரும் ஆகிய ஏழு பேருடைய ஊக்கமும் அழிய ஒருவனாக நின்று போர்க்களத்தைக் கைக் கொண்ட வீர நிகழ்ச்சியைப் போல மற்றொன்றை இதற்கு முன்னர்க் கேள்வியுற்றதே இல்லை. இரைமேல் விரைந்து செல்லும் புலிபோல எம்வேந்தனது ஆண்மையை மதியாது “நாங்களே சிறப்புடையோம்; படையும் பெரிதுடையோம்; எம்மொடு போர்புரிய நிற்பவனும் இளையன்; கிடைக்க விருக்கும் செல்வமும் பெரிது” என்று எண்ணி வந்த வீரர்கள் தோல்வியுற்று ஓட, போர்க்களத்தே கொல்வது தக்கது அன்று என்று எண்ணி, அவர்கள் மனைவியர் வெட்கமாறு தொன்

மையான உறையூர், வஞ்சிவரை வெருட்டிச் சென்று அழித்தான்” என்று புகழ்ந்தார்.

பாசறையில் பாண்டியன்

கதிரவன் மறைந்தான்; இருள் வந்தது; ஒளி விளக்குகள் எங்கும் ஏற்றப்பட்டன. போர்க் களத்திலே அமைந்திருந்த பாசறைகளை நெடுஞ்செழியன் பார்வையிட்டுக் கொண்டே வந்தான். போரில் விழுப் புண்பட்ட வீரர்கள் அத்தனை பேரையும் படைத்தலை வன் தனித்தனியே காட்டிவர இரவெல்லாம் கண்ணுறக்கம் சிறிதுமின்றிக் கண்டான். இன்சொல் உரைத்துப் பாராட்டினான்.

வேந்தனது அருட் பார்வையும், அன்பு மொழியும் ஏற்ற புண்பட்ட வீரர்கள் வேதனையை மறந்து தங்களுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை எண்ணி மகிழ்ந்தனர். பகைவரிடம் பாண்டியன் காட்டும் வன்மையையும், தன்படை வீரருக்கு அவன்காட்டும் மென்மையையும் கண்டு சுளிகொண்டனர்.

வரவேற்பும் மகிழ்ச்சியும்

வஞ்சினத்தை முடித்துக் காட்டிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை வழிநெடுக நின்று மைந்தரும் மகளிரும் ஆரவாரத்தோடு வரவேற்றனர். பனிநீரும், மணமாலையும் இட்டு மகிழ்வைக் காட்டினர். குரவையும் கூத்தும் காட்டி, கோமகனைப் பெருமைப்படுத்தினர். மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் நகரெங்கணும் நிலவியது. ஊரெல்லாம் பாண்டியனது ஆண்டின் இளமையும் ஆற்றல் முதுமையும் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது.

விறலியர், கூத்தர், பாணர், பாவலர், ஆயவர் தம் மன்னவன் வெற்றித் திறனைக் கலைமயமாக்கி நாடெங்கும் பரப்பினர்.

நாட்டினர் அத்தனைபேரும் தலையாலங்கானப் போரை மறந்து விடவில்லை. பகை நாட்டினரும் தங்களுக்குப் பெருந்தோல்வி வாங்கித் தந்த தலையாலங்கானத்தை மறந்துவிடவில்லை. புலவர்கள், பாண்டியனுக்குக் கன்னிப் போராக இருந்தும் பெரும் புகழ் வாங்கித் தந்த அந்தத் தலையாலங்கானப் போர்க்களத்தைப் பற்றிப் பாடுவதை மறந்து விடவில்லை. இவ்வாற்றால் சொல்பவரும் கேட்பவரும், பாடுபவரும் பண்ணிசைப்பவரும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று சொல்லாது “பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்” என்றே கூறினர். அப்பெயரே அவனுக்கு அமைவதாயிற்று, வீரப் பெரு மகனுக்கு ஏற்ற பெயரல்லவா இது?

வெற்றி விழாவும் விருந்துமாக மாதங்கள் பல கடந்தன. சமயம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம் புலவர்கள் சிலர் பாண்டியனைக் கண்டு போர்நிலை, நாட்டு நிலை ஆட்சிநிலை ஆகிய இவைபற்றி எடுத்துக் கூறி வந்தனர். போருக்கு முன் நெடுஞ்செழியனைக் கண்டு மார்புறத்தழுவி மகிழ்ந்த குடபுலவியனார் தம் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்குமாறு அவைக் களம் வந்தார். வந்த புலவர் தம் கருத்தைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

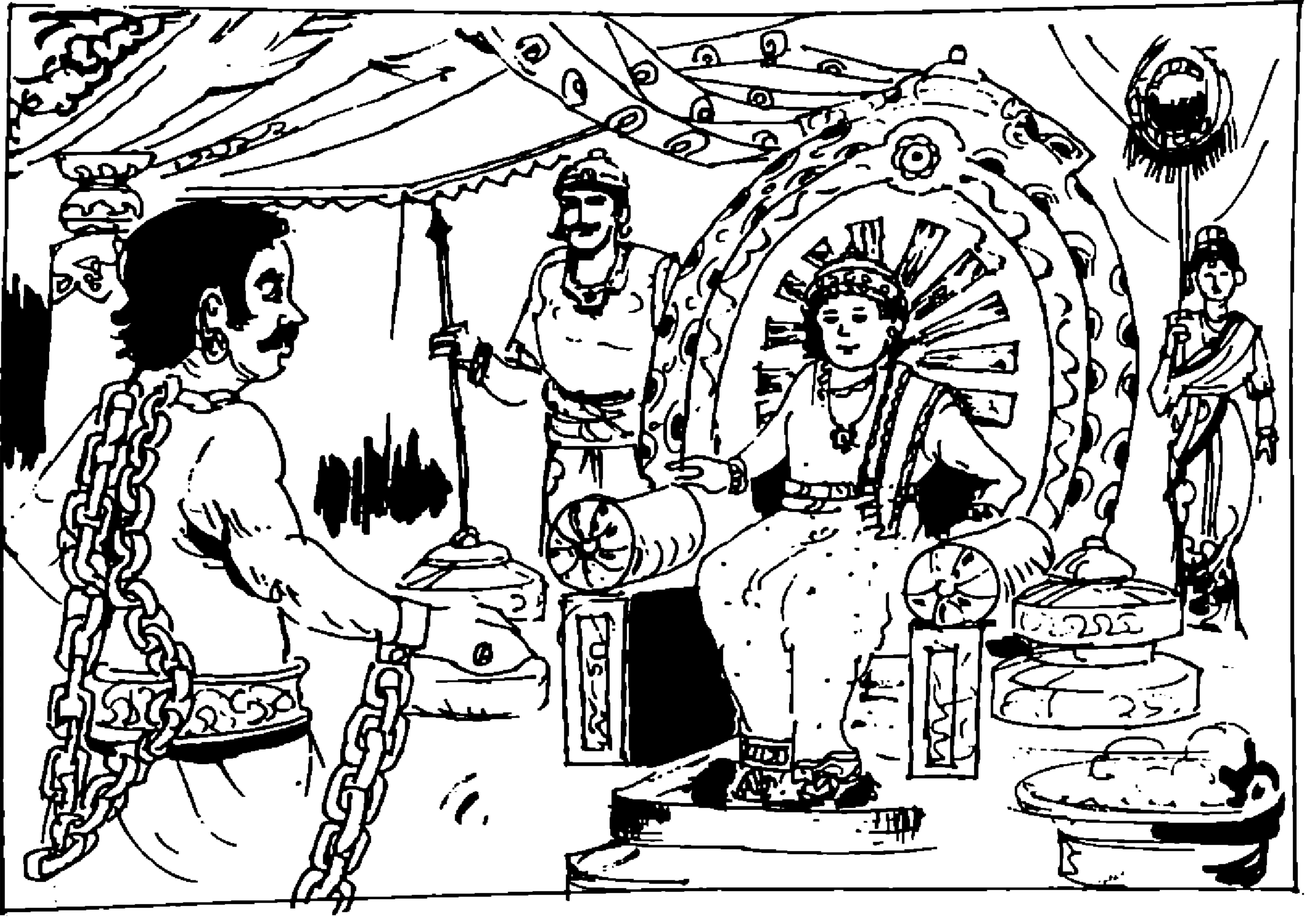
“தலையாலங்கானப் போரிலே பகைவர்களது பெருந் தொகுதியையும், அவ்வுயிர்த் தொகுதியனைத்

தும் உண்ணும் கூற்று ஒன்றா தலையும் விளக்கிக்
காட்டிய வேற்படையுடைய செழியனே! மலையிலே
தங்கிய குருவிக் கூட்டம் போல யானைமீது அம்புகள்
சென்றன அவ் யானையின் வாயொடு கூடிய கை
துணிக்கப் பெற்று நிலத்தே கலப்பை போலப்
புரண்டது. வெட்டியழிந்த வீரரோடு மைந்தராய்
வீரரும் போர்க்களத்தில் ஒருங்கு கிடந்தனர்; இத்தகைய
வெற்றியும் உண்டோ என்று நாட்டுப் பற்று மிக்க
மறக்குடிப் பெண்கள் இன்புற்று உவகை கொண்டனர்.
கூற்றமும் வருந்தும்படியான போர்க்களத்தின் கண்ணே
இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிருமாகிய ஏழு
பேர்களது வலிமையெல்லாம் தொலைத்தோய்!
உன்னுடைய முத்துமாலை புரளும்மார்பு, பெரிய
புலியைப் பிடிப்பதற்காக வேட்டுவன் வைத்த பொறி
யான கல்லடாரைப் போன்றது என்று முன்னமே யான்
தழுவிக்கொண்டேன் அல்லவா” என்று புகழ்ந்தார்.

“ஞாயிறும் திங்களும் போல வந்த சேர சோழர்
அழியுமாறு சண்டை செய்து அவர்கள் முரசத்தையும்
பற்றிக் கொண்ட பாண்டியனே! நினது வேல் கைம்மை
நோன்புடைய மகளிர் நிலைகண்டு இரங்கியே
அமைந்தது” என்றும் “பகைவர்களைக் கொன்றதனால்
அவர்களின் மனைவியர் தம் இளம் புதல்வர்களைக்
காப்பதற்காகவே இறந்துபடாது உயிர்வாழ்கின்றனர்”
என்றும் கல்லாடனார் கூறினார்.

இவ்வாறே புலவர் பலர் பாராட்டினர்.
எத்துணைப்பேர் பாராட்டினாலும் நெடுஞ்செழியன்,
நாட்டுப்பற்றே காரணமாய்ப் போர் செய்து வெற்றி தந்த

வீரர்களின் உணர்ச்சியையும், நல்ல எண்ணத்தையும் மறந்துவிடவில்லை. தானே வெற்றிக்குக் காரணம்

என்று எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டு விடவில்லை. வீரர்களுக்கெல்லாம் தக்கவாறு பொன்னும் பொருளும் பட்டமும் பதவியும் தந்து போற்றினான். வீரர்களும் மேன்மேலும் இத்தகைய வாய்ப்புக் கிட்டுமா என்று காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வெற்றிமேல் வெற்றி

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், ஆற்றலினால் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆனான். இயல்பாகவே வீரம் பொருந்திய அவனைத் தலையாலங்கானப் போரும் அதன் வெற்றியும் மேலும் ஊக்குவதாக இருந்தன. வீரருள் வீரராக விளங்கிய

எழுவர் கூட்டணியே அவனிடம் ஒருசேர அழிவுற்றது என்றால் வெற்றிப் பெருமிதத்தைக் கேட்பானேன். தலையாலங்கானப் போர் 'போர்க்களம் தரும் இன்பம் போல வேறு எவ்வித இன்பமும் உலகில் இல்லை' என்று எண்ணுமாறு பாண்டியனைச் செய்துவிட்டது. பாண்டியனை மட்டுமா அவ்வாறு எண்ணச் செய்தது? மன்னவன் வழியே நிற்கும் மறவர்களையும் அப்படியே எண்ணச் செய்தது. அண்டை நாட்டு வேந்தரெல்லாம் அஞ்சி ஒடுங்கினர். "பாண்டியனைப் பகைத்தவர் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது" என்ற உறுதி, முடி மன்னர்களுக்கும், அவர் அடிசார்ந்து நின்ற குறுநில மன்னர்களுக்கும் தெளிவாய் விட்டது. ஆயினும் காரணமின்றியோ, நாட்டாசை காட்டியோ எவரையும் தாக்கும் இழிந்த பண்பு பாண்டியனுக்கு இல்லை என்பதையும் அவர்கள் அறிந்து இருந்தனர். இதனால் ஒருவாறு அவர்கள் அமைதியோடு வாழ முடிந்தது. இந்த நிலைமையிலே ஆண்டுகள் பல சென்றன. ஆடல் பாடல்களால் தன்வீர உணர்ச்சியை ஒருவாறு மறக்க முனைந்தான் பாண்டியன். மற்போரும் விற்போரும் பரியேற்றமும் கரியேற்றமும் போர் வேட்கையைக் குறைக்கத் துணை செய்து கொண்டிருந்தன.

இருந்தாலும், ஆற்றல்மிக்க ஒருவன் வீணே அமைந்து கிடப்பது அதனினும் அரிது. தொண்டுள்ளம் படைத்தவன் தூங்கிக் கிடப்பது மிகமிக அரிது. அவரவர்க்குரிய கடமையிலே முனைந்தாலன்றி ஓய்ந்து இருக்க முடியுமா? இதே நிலைமைதான் பாண்டியனையும் வீரர்களையும் வாட்டியது.

இளமை மிக்க பாண்டிய வேந்தனுக்கு நாட்டின் ஆக்க வேலைகளில் அக்கறை இல்லை. போர்க்களம் முன்னின்று ஊக்கப்படுத்தியது போல நாட்டின் வறுமையோ, வாழ்வுச் சிக்கலோ முன்னின்று ஆக்க வேலை புரியுமாறு பாண்டியனைத் தூண்டி விடவில்லை. இதனால் எவரேனும் மாறுபட்டால் போதும்; மண்ணாசை கொண்டால் போதும்; சிறுசொல் சொன்னால் போதும்; உடனே பாண்டியனைப் போர்க்களத்தில் காணலாம்.

வேள் எவ்வி

இந்த நிலைமையிலே தூங்கும் புலியை எழுப்பி விட்டுத் துயரப்படுபவன் போல நெடுஞ்செழியனை வேள் எவ்வி என்பவன் வலிந்து போருக்கு இழுத்து விட்டான். எழுவர்பட்ட பாட்டைக் கேள்விப்பட்டிருந்தும் கூட அதனை மறந்துவிட்டான் எவ்வி. வெற்றிக் களிப்பிலே பாண்டியன் திரிவான்; வீரர்களும் போர்ப் பயிற்சியை விட்டுவிட்டு விருப்பம்போல் அலைவர் என்று தவறுபடக் கருதியதால் தான் எவ்வி இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அன்றியும் “பசும்பூண் பொருந்தலர்” என்பவனொடு போர் செய்து வெற்றி பெற்ற வீராப்பின் தூண்டுதல் பாண்டியனொடு போர்செய்து தன் ஆண்மையை நிலைநிறுத்துமாறு தூண்டிக் கொண்டும் இருந்தது.

மிழலைக் கூற்றம்

கீழ் கடற்கரையை அடுத்துப் பாண்டி நாட்டுக்கு அண்டையில் இருந்தது எவ்வியினது மிழலைக் கூற்றம்.

மிழலைக்கூற்றம் மிகுதியான வளமையுடையது. கண்டோரால் விரும்பப் பெறும் கவின் செறிந்தது. நீர் நிறைந்த கால்வாய்களும் மடைகளும் பொய்கைகளும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. நீரை ஏற்ற அளவு செலுத்திக் கொள்ளும் கதவுகள் கால்வாய் தோறும் காணப் பெற்றன. உழவும் தொழிலும் ஓயாது ஒழியாது நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். இப்பகுதியில் வாழ்ந்த பரதவர் விரும்பத்தக்க மதுவையுண்டு, குரவைக் கூத்துக்குத் தகுமாறு ஆடி மகிழ்வார். கடல் நீர்த்துளியால் கரையிலே மலரும் புன்னை மலரும், அம்மலரை மாலையாக்கி மகளிர்க்குச் சூட்டி ஆடவரும் அணிவர். நுங்கின் நீரையும் கரும்பினது இனிய சாற்றையும், தெங்கினது இனிய இளநீரையும் மகளிர் உண்டு கடலுள் ஆடுவர். நெல்லரிந்து சேர்க்கும் உழவர்கள், காயும் வெயிலில் வெறுப்படைந்தால் கடலுள் பாய்ந்து விளையாடுவர். இவ்வாறு உழவும் தொழிலும் வளமும் வாழ்வும் உடையது மிழலைக் கூற்றம்.

எவ்வியின் இயல்

இம்மிழலைக் கூற்றத்தை ஆண்டுவந்த வேள் எவ்வி பெருங் கொடையாளி. அறிந்தவர் அறியாதவர் என்றோவல்லவர் வல்லமை இல்லாதவர் என்றோ இதைக் கொடுக்கலாம் கொடுக்கக் கூடாது என்றோ கருதாதவனாய் யார் எதை எப்பொழுது கேட்டாலும் இல்லையென்னாமல் எல்லை இன்றி வழங்கும் வள்ளன்மை படைத்தவன் அவன்.

தனக்கு வேண்டுமென்று எதையும் எண்ணிக் கொடுக்காத எவ்வியின் கொடையை “ஓம்பா ஈகை”

என்று புலவர்கள் புகழ்ந்தனர். அவன் வீரத்தில் ஒன்றிய புலவர்கள் “போரடு தானை எவ்வி” என்று பாராட்டினர். ஆடல் மகளிர் எவ்வியைத் தம் தலையில் சூடும் பூவுக்கு ஒப்பாகக் கருதி விரும்பிப் போற்றினார். எவ்வியினது கொடைவளம் படைவளத்தைப் பெருக்கியது. பரந்த அறிவும் பண்புநலமும் பாவலர் தொகையைப் பெருக்கிற்று. ஒருகால் பசும்பூண் பொருந்தலரொடு போரிட்டுப் பெற்ற வெற்றி, ஊக்கத்தைப் பெருக்கிற்று. இவற்றால் தன்வயம் இழந்துவிட்டான் எவ்வி. தன் வலிமையைப் பெரிதுபட எண்ணினானே அன்றி மாற்றான் வலிமையை எண்ண மறந்துவிட்டான். போர்க்களத்தும் புகுந்துவிட்டான்.

எவ்வியொடு போர்

மான் கூட்டத்துள் பாயும் புலிபோலப் பாண்டியன் எவ்வியின் படைமீது பாய்ந்தான். சிங்கமெனச் செம்மாந்து போரிட்டான். எவ்வியின் எதிர்த்தாக்குதலும் சொல்லுதற்கு அரிது. ஆற்றலெல்லாம் கூட்டிப் போரிட்டான். தானும் போரிட்டுக் கொண்டே தன் படை வீரர்களையும் ஊக்கப்படுத்தினான்.

“மன்னவனும் அவன்; படைத்தலைவனும் அவன்; பெருவீரனும் அவன்; அமைச்சனும் அவன்” என்ற நிலையிலே இருந்து போரிட்ட எவ்வியின் திறத்தையும் உரத்தையும் பாண்டியன் உள்ளத்தால் பாராட்டினான். பாண்டி வீரர்களும் வியந்தனர். “பகைவன் எவ்வளவு ஆற்றல் உடையவனாயினும் போர்க்களத்துள் வியந்து கூறுவது தவறு” என்ற போர்முறை எண்ணம் பாண்டியனுக்குத் தோன்றியது.

உடனே வியத்தலை விட்டுவிட்டு உரத்தோடு போரிட்டான். அவன் வில்லுக்குப் பதில் சொல்ல எவ்வியின் வில்லுக்கு ஆற்றல் இல்லாது போயிற்று.

நாட்டுப்பற்றும், மன்னன் பற்றும் ஒருங்கே பிடர்பிடித்துத் தள்ளப்போரிடும் பயிற்சிபெற்ற பாண்டிப் படையின் முன் எவ்வியின் படை நிற்கமுடியவில்லை. கண்ணாடியில் விழுந்த உழுந்தெனப் படை சிதறியது எவ்வியும் சிறை செய்யப் பெற்று நெடுஞ் செழியன் முன் நிறுத்தப் பெற்றான். தோல்வி கண்ட ஒருவனை இகழாத பெருங்குணம்படைத்த நெடுஞ் செழியன் எவ்வியைப் பெரிதும் வியந்தான். அவனும் அவன் படையும் போரிட்ட ஆற்றலைப் பாராட்டினான். அண்டை நாட்டினனோடு பொருந்தி வாழும் பண்பில்லாது போருக்கெழுந்த தவற்றை எடுத்துக் கூறினான். தலை குனிந்து நின்ற எவ்வி தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டதுடன், தவற்றையும் ஒப்புக் கொண்டான். தனது மிழலைக் கூற்றத்தைப் பாண்டியன் காலடியில் காணிக்கைப் பொருளாக ஆக்கினான். அதனை எடுத்துக் கொண்டு எவ்விக்கு விடுதலை தந்து விருப்பம் போல் செல்லவிட்டான். பகைவனுக்கும் அருளும் நன்னெஞ்சம் உடைய பாண்டியனை எவ்வி பாராட்டிச் சென்றான்.

பாண்டிப் படைக்கு ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது. உற்ற போரிலெல்லாம் வெற்றியின்றி வேறறியாமை யால் “எவர் வரினும் வருக” என்ற எக்களிப்போடு மிழலையிலிருந்து திரும்பினார். வெற்றியின் களிப்பால் வீரர் மார்பும் தோளும் விரிவுற்றன. போர்க்களம்

பாடுவோர் இசையும், கூத்தர்களின் ஆட்டமும், பாணர்களின் பண்ணும் ஒருங்கே திகழ வெற்றிக் களிப்பிலே தலைநகர் நோக்கி நடையிட்டனர்.

முதுவேள்

எவ்வியொடு போரிட்டுக் களைத்துவரும் பாண்டியன் படையை எதிர்த்துத் தாக்கினால் வெற்றி கைம்மேல் கிடைத்துவிடும் என்னும் தவறான எண்ணத்திற்கு ஆட்பட்டான் மிழலைக் கூற்றத்தை அடுத்திருந்த முத்தூர்க் கூற்றத் தலைவனான முதுவேள். இதுவேட்டைக்குமேல் வேட்டை கிடைப்பது போன்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது பாண்டி வீரர்களுக்கு. வலுவிலே வந்து கிடைத்த பெருநன்மையாக இதைக் கருதினர். பேராற்றலும், புகழமைந்த படையும் உடைய எவ்வியே நிற்க முடியாதபோது முதுவேள் என்ன ஆவான்?

காற்றில் பஞ்செனத் துரத்தப் பெற்றான் முதுவேள். அவனாண்டு வந்த முத்தூர்க் கூற்றமும் பாண்டியனுக்கு உரிமையாயிற்று. வலுவில் மாட்டிக் கொண்டு நாட்டை இழந்து கேட்டை எய்தும் எண்ணமில்லாத மன்னர்களை எண்ணி நகைத்துக் கொண்டே வீரர்களும் பாண்டி மன்னனும் தம்நாடு மீண்டனர். மிழலைக் கூற்றமும் முத்தூர்க் கூற்றமும் பெற்ற மகிழ்ச்சியால் மதுரை மாநகர், விழா நகராகவே காணப்பெற்றது.

புலவர்கள் அற நெஞ்சம்

போர் போர் என்றே அலைந்து வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று வருபவனாகத் தம்மரசன் இருந்தது

குறித்து வியந்து பாராட்டினாலும் அருள் நெஞ்சம் உடைய புலவர்களுக்குப் பாண்டியனது போர் வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை.

ஒரு மன்னனுக்கும் பிறிதொரு மன்னனுக்கும் மாறுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டால் மடிபவர் மக்களே என்று அவர்கள் வருந்தினர். ஆக்க வேலைகள் பல இருக்க அவற்றையெல்லாம் விட்டு விட்டு நாட்டாசை கொண்டு அழிப்பு வேலையிலே புகுந்து தாமும் மக்களும் அழிபடும் பகை வேந்தரது அறிவின்மை கண்டு நைந்தனர். அதே நேரம் அந்த அறிவின்மையுடைய அரசர்களால் மக்களைக் காப்பதற்காகவே பிறந்த மன்னவன் ஒருவன் அழிக்கும் செயலில் புகும் கொடுமையையும் எண்ணி எண்ணி உருகினார். இது வரை எவ்வாறாயினும் இனிமேலாவது பாண்டி மன்னவன் போர்க்களம் போவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். இதை எடுத்துரைப்பவர் யார்?

மாங்குடி கிழார்

பாண்டியன் பெருவீரன்; பேரரசன்; பெரும் புலவன்! இவனுக்குத் தக்கவாறு, மாறுபடாமல் எடுத்துரைக்கும் அரியதிறம் உடையவர்க்கே இயலும். இதனால் புலவர்கள், மன்னவனிடம் பெரிதும் ஈடுபாடுடைய மாங்குடி கிழாரே தக்கவர் என்று தேர்ந்தெடுத்து அவரை அவைக்களம் அனுப்பி வைத்தனர்.

பாண்டியனது அவைக்களம் செல்லும் மாங்குடி கிழார் ஆய்வு மிகவுடையவர்; காலமும் இடமும் அறிந்து சொல்லாடும் திறமுற்றவர்; செவியும் சிந்தை

யும் இனிக்குமாறு பேசி உண்மையை உணர்த்த வல்லவர். இத்தகைய நா நலமும் பா நலமும் ஒருங்கே பெற்றிருந்ததோடு வாழ்க்கைக் கலைத் தெளிவிலும் வல்லுநராயிருந்தார். போர் இன்பத்திலே பொழுதைப் போக்கும் பாண்டியனைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமாயின் அதற்கு இணையான அல்லது உயர்வான இன்ப வாழ்வினைத்தந்தே ஆகவேண்டுமென்று முடிவு கட்டினார். இன்ப வாழ்வு தரத்தக்கது எது என்றும் எண்ணினார். நல்லதோர் முடிவுக்கும் வந்தார்.

இன்ப வாழ்க்கை

தாய்மொழி இனிய மொழி; படிப்பவரையும் கேட்டவரையும் இன்புறுத்தும் மொழி; ஆராய ஆராய அனுபவிக்க அனுபவிக்க இன்பத்தைப் பெருக்கும் மொழி; இன்பத்தையே நிலைக்களமாகக் கொண்ட அறவாழ்வையும் பொருள் வாழ்வையும் இன்ப வாழ்வையும் எடுத்துக்கூறி இறுதியில் வீட்டின்பம் எய்த வழிகாட்டும் மொழி. அதனால் மொழிப் பயிற்சியிலே பற்றும் பாசமும், கவியியற்றுதலும் உடைய பாண்டியனை மேலும் தமிழார்வத்தில் ஊக்கி விட்டு விட்டால் மொழிச் சுவையை நாளெல்லாம் பருகுவான். போரின்பம் ஒருவாறு குறையலாம் என எண்ணினார்.

இரண்டாவதாக, பிறர் துயரம் கண்டும் வறுமை கண்டும் வளங்களை வாரி வாரி வழங்குவது பாண்டியன் இயல்பு. இரவலரை இனிதுகாக்கும் புரவலன் பாண்டியன். பிறருக்குக் கொடுப்பதிலே பேரின்பம் கொண்டவன். பசித்து வந்தவன் உண்டபின் காட்டும்

மகிழ்ச்சி முகத்தையும், வறுமைக்கு ஆட்பட்டவன் வளம் பெற்றபின் எய்தும் இன்பத் தோற்றத்தையும் காண்பது போலக் கொடுத்துதவும் வள்ளல்களுக்கு அமைந்த இன்பம் வேறு இல்லை. இதனாலேயே அறநெறி வகுத்த ஆன்றோரும் “ஈத்துவக்கும் இன்பம்” என்று கூறுவர். இவ்வாறு ஈத்துவக்கும் இன்பத்திலே பாண்டியனைப் பெரிதும் நிறுத்தினால் அவன் போர் வாழ்க்கையை மறுக்கக்கூடும் என எண்ணினார்.

மூன்றாவதாக, பாண்டியன் திருமண வாழ்க்கையிலே ஈடுபடவேண்டும். இன்னும் இளைஞனாகவே தன்னைக் கருதிக் கொண்டு இருக்கிறான் பாண்டியன். அவனுக்குரிய அறிவும் ஆற்றலும் ஆராய்வும் பெருக வந்துவிட்டதுடன் வயதும் கூடிவிட்டது. இனி அவன் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுவது இன்றியமையாதது. இதனால் பாண்டியனுக்கு மட்டும் இன்பம் இல்லை நாட்டுக்கும் நன்மையே. நாட்டு மக்களுக்குத் தந்தை, அரசன்; தாய் அரசி. எவ்வளவு பண்புடைய தந்தையாக இருந்தாலும் தாய் இல்லாத குடும்பத்தில் அன்பும் அருளும் அறமும் தழைத்தல் அரிது. வீட்டுக்கு எவ்வாறு தாயும் தந்தையும் தேவையானவர்களோ அவ்வாறே தாயும் அரசனும்- அரசியும் தேவையானவர்கள் ஆவர். மெல்லியலான தாயின் அருளும், வல்லியனான தந்தையின் ஆற்றலும் உடைய வீடு புகழெய்தும். அதுபோல ஆற்றல் கொண்ட அரசனும் அருள்கொண்ட அரசியும் சேரவாமும் நாடே புகழெய்தும். இது பொதுவான இயல்பு. காளைப் பருவத்தினான பாண்டியன், கன்னியொருத்தியை மணந்து

கொண்டால் அந்தக் களிப்பிலே போரை மறக்கக் கூடும். நாடும் நலமெய்தும்; அதனால் இம்முன்றும் வற்புறுத்தத் தக்கதே என்று முடிவு கட்டினார். உறுதி கொண்டு அவைக்களம் சேர்ந்தார்.

மாங்குடி கிழார் மாண்புரை

“நீர்வளமிக்க மிழலைக் கூற்றத்தையும், நெல்வள மிக்க முத்தூர்க் கூற்றத்தையும் வென்று அடிப்படுத்திய வேந்தே!” என்று பாண்டியனை எடுத்த எடுப்பிலே பாராட்டினார் மாங்குடி கிழார். புலவர் வாழ்த்து தலைக் கேட்டு வெளியே வெட்கமும், உள்ளே உவகையும் அடைந்தான் போர்வலிமிக்க பாண்டியன். மேலும் போர் வரக்கூடுமோ என்று பொங்கினான். “நினது பிறந்தநாள் வாழ்வதாக; நிற்பகைவர் பிறந்த நாள் பட்டுப்போவதாக” என்று தொடர்ந்து கூறினார் கிழார். என்ன சொல்லுவாரெனக் கூர்ந்து நோக்கினான் பாண்டியன். “நினது உயிருக்கு உடல் போன்ற குடி மக்கள் நினது அரிய முயற்சியை வாழ்த்த, இரவலர் நினதுபெருங் கொடையைப் போற்ற அழகு தவமும் மகளிர் பொற்கிண்ணத்தே குளிர்ந்த மணமிக்க தேன்மதுவை எடுத்து இனிது ஊட்ட, அதனைப் பருகி இன்பமாக வாழ்வாயாக” என்று உரையை முடிப்பவர் போலக் கூறினார். பாண்டியன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். உண்மையை உறுதி பெற உணர்த்தும் ஆற்றல் பெற்ற மாங்குடி கிழார் விட்டுவிடவில்லை. “பெருமானே! மேலே கூறியவாறு வாழ்க்கை நடத்திய வரையே வாழ்ந்தவர் என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். உலகில் பிறந்து இத்தகைய புகழ் பெறாத வாழ்க்கை

யினராய் இறந்தவர் எவரும், வாழ்ந்தவர் என்று கூறப் படமாட்டார் என்பதைத் தெளிவாயாக” என்றார்.

தொடக்கத்தே பாண்டியன் இயல்பைப் புகழ்ந்து அவன் வலிமையைப் பேசி, பின்னர் சிந்திக்க வைத்து வாழ்க்கையில் பெறவேண்டிய இன்பத்துக்கு வழி கோலி, இதுவே அறிவுடையோர் கண்ட நெறி என்று தெளிவு காட்டினார் மாங்குடிகிழார். கசப்பான மருந்தையும் இனிப்போடு பொதிந்து கொடுத்து நோய் அகற்றும் நுண்ணறிவுடைய மருத்துவர் செயல்போல மாங்குடி கிழார் செயலும் இருந்தமை போற்றத்தக்கது..

மாங்குடி கிழார் உரையில் பாண்டியன் ஈடுபட்டான். விரிவாகச் சிந்தித்தான். விளக்கமும் பெற்றான். திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதே அன்பும் அருளும் அறமும் அமைவதற்குத் தக்க வழி என்றும், இல்லற வாழ்வே உலகெங்கும் ஒப்ப நினைக்கும் உயர்ந்த எண்ணத்திற்கு வித்து என்றும் கண்டான். மாங்குடி கிழாரின் நினைவே மற்றும்ள்ள அறிஞர்கள் நினைவாகவும் இருக்கக் கண்ட பாண்டியன் திருமணம் செய்துகொள்ள இசைந்தான்.

தென்னவன் திருமணம்

நல்லதொரு நாளில் தென்னவனுக்குத் திருமணம் நடை பெற்றது. பாவலர் வாழ்த்தினர்; அமைச்சர் அறமுரைத்தனர். அறவோர் விரிவுரை நிகழ்த்தினர்; கூத்தர் ஆடினர்; பாணர் பாடினர்; மன்னவன் திருமணம் கண்ட மக்கள் களிப்பிலே மூழ்கினார். “கண்கள் எண்ணிலாத வேண்டும் காளையைக் காணுதற்கு”

என்று பேசினார். “பெண்களில் உயர நோற்றாள் கோப்பெருந்தேவி” என்று ஏத்தினார். “மாங்குடிகிழார் திறம் இருந்தவாறு என்னே” என்று பாராட்டினார். எங்கும் கொடையும் விருந்தும் விழாவுமாகவே இருந்தன. மதுரை மாநகரே புதியதொரு கோலம் கொண்டு திகழ்ந்தது.

இன்பமும் துன்பமும்

பாண்டியன் இன்ப வாழ்விலே புகுந்து நாடாளுவதோடு வீடாளும் பொறுப்பும் ஏற்றான். இடை இடையே போர்ப் பயிற்சி செய்தலையும் மறந்தானில்லை. வீரர்களுக்குப் பயிற்சியும் தந்தான். புலவர்கள் ஒருபக்கம் 'அரசனை அமைதி வழியிலே செலுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் போர் வீரர்கள் கொண்டிருந்த பேருக்கத்தால் பாண்டியனது போராசை முழுவதும் நீங்கிவிடவில்லை. வெண்ணெய் கூடிவரும் நேரம் தாழி உடைந்தது போல ஒரு நிகழ்ச்சி குறுக்கிட்டது.

சில காலங்களில் சேர சோழ பாண்டியர் பெரு வீரத்தோடு வாழ்ந்த போதிலும், வடநாட்டு வடுகராலும் தென் கடற்கரைப் பகுதியில் வாழ்ந்த பரதவராலும் தாக்கப்பெற்று அல்லல் உற்றனர். அதனால் அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கவேண்டிய தேவை மூவேந்தர்களுக்கும் ஏற்பட்டதுண்டு.

தென் பரதவர்

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் திருமணம் செய்து கொண்டு அமைந்த வாழ்வு நடாத்தும் காலத்தே பரதவர் கிளர்ந்து எழுந்தனர். பரதவர் தங்கள் பகைவர்

மனம் கலங்கும்படி போரிடும் வலுவுடையவர். புலால் நாறிக் கொண்டிருக்கும் அம்புகளைக் கையகத்தே கொண்டு எதிர்த்தவர்களை வாட்டுவதில் வல்லவர். ஒருங்குகூடி எதிர்த்த பகைவர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவர்கள் குடியிருப்புகளில் எப்பொழுதும் கடல்போல ஆரவாரத்தையும் போர் பயிலும் ஆரவாரம் அடக்கிவிடும். ஒத்த கருத்தும், பேராற்றலும் உடைய பரதவர் பெரும்பாலும் பகை வேந்தர்களை அலைப்பதிலும் அடக்குவதிலும் கைதேர்ந் தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இச்சமயம் தங்களுக்குள் ஒன்று கூடிப் பாண்டியனை எதிர்க்க எண்ணினார். முன்னரே பரதவர் செயல்களை அறிந்திருந்த பாண்டியன் இதுவே தக்க சமயம் என்று போருக்குக் கிளர்ந்தெழுந்தான்.

புலவர்கள் போர்ச் செயலை வெறுப்பதாக இருந்தாலும் காலமும் இடமும் கருதாது பேசமாட்டார்கள். அதனால் பரதவருடன் போருக்கெழுந்த பாண்டியனை எதிர் சென்று தடுப்பது தக்கதன்று என்றெண்ணி விட்டு விட்டனர். ஆனாலும் தங்கள் எண்ணத்தை மட்டும் மறந்து விடவில்லை.

கடற்கரைப் போர்

பெருகிய இரு படைகளும் சந்திக்கப் போர் நோக்கிச் சென்ற பாண்டியன் தென் கடற்கரைப் பகுதியிலே போரிட்டான். பாண்டியன் எதிர்பார்த்தபடி போர் விரைவில் முடிவதாக இல்லை. ஆங்கும் ஈங்குமாகப் பரதவர் போரிட்டு அலைக் கழித்தனர். பாண்டியனும் அயராது போரிட்டான். பரதவரது ஒன்று பட்ட தாக்குதலை எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டான்.

ஆடும் அரவம் போலச் சாடிவரும் வீரர்களைக் குறித்து உவகை கொண்டான்.

பரதவரது பயிற்சியின் வலிமை பாண்டியனுக்குப் பெருவிருந்தாக இருந்தது. பரதவர், படை வலிமையோ பயிற்சி வலிமையோ இவ்வளவு பெற்றிருப்பர் என அவன் நினைக்கவில்லை. அவர்களது வில்லுக்கு முன் நிற்பதே அரிதாக இருந்தது. எப்போரிலும் கண்டறியாத ஆண்மைத் திறத்தை இப்போரில் பாண்டியன் பகைவரிடம் கண்டான். இவரை வென்றடக்குவதிலே இரு நன்மைகள் ஒருசேர வந்து சேருமென்னும் துணிவு கொண்டு படைகளைச் சிதைத்தான். பகைவர் உரத்தைப் பாழ்படுத்தினான். பகலெல்லாம் போர்செய்து இரவிலும் உறங்காது பாசறையில் இருந்துகொண்டே அடுத்த நாட் போரை எண்ணினான். இவ்வாறு நாட்கள் பல சென்றன. பரதவர் படை சின்னா பின்னா முற்றது. பாண்டியன் பரதவர் தலைவர்களை அழைத்து ஆண்மையால் அடிமையாக்காது அன்பினால் அடிமை கொள்ள எண்ணினான். இதற்கு முன் கொண்ட எல்லா வெற்றிகளிலும் இப்பரதவரொடு கொண்ட வெற்றியே சிறந்ததாகப் பாண்டியனுக்குத் தெரிந்தது.

தென்பகுதியில் இருந்து கொண்டு கேடு செய்தவர்களை அடக்கிவிட்டோம் என்பது ஒருபக்கம் மகிழ்ச்சி. அதனினும் படைப் பயிற்சியுடைய பரதவர் கூட்டம் தனது அடிமையாகி எப்பொழுதும் துணை புரியக் கூடும் என்பது மற்றொரு பக்கம் களிப்பு. பாண்டியன் மகிழ்ச்சி வீண் போய்விடவில்லை.

பாண்டியன் பண்பும் வீரமும் பரதவர் தலைவர் களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. மேலும் அவர்கள் தோல்வியடைந்த பின் அவன் காட்டிய அன்பும், அமைந்த மொழியும் பெரிதும் அவர்கட்குப் பிடித்திருந்தன. அதனால் பாண்டியன் கருத்துக்கு இணங்கி நடக்கச் சம்மதித்தனர்.

ஒரு காரியத்தால் மற்றொரு காரியத்தையும் முடித்துக் கொண்ட பாண்டியன் தன் படையொடு பரதவர் படையையும் சேர்த்துக் கொண்டான். அவர்களுக்குப் பயிற்சிறும் கடமையையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டான். பரதவர் காட்டிய பேருக்கத்தால் தன்னை மறந்து பரதவர் வாழும் பகுதியிலேயிருந்த பாசறையிலே தங்கினான். நாள்தோறும் போர்ப் பயிற்சியிலே கழிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். நாட்டை மறந்து, கடமையை மறந்து போர்ப்பயிற்சியிலே பொழுது போக்கும் பாண்டியனைத் திருத்த நாட்டுப் பற்றுடைய புலவர்கள் அத்துணை பேரும் விழைந்தனர். புலவர் நக்கீரனார் பாண்டியனிடம் செல்லத் தாமே முன் வந்தார்.

நெடுநல் வாடை

நக்கீரனார் பாண்டியனுக்கு அறவுரை கூற எடுத்த காலம் கூதிர் காலமாகிய குளிர்காலம். வாடை வீசிப் பெரிதும் துயருறுத்தும் காலம். அதனால் பாண்டியனுக்கு நன்மை தருவதாயும், பாண்டிமாதேவிக்கு நெடுந்துயர் தருவதாயும் உள்ள வாடைக்காற்றே மன்னவனைத் திருத்தப் போதுமானது என்று எண்ணினார். வாய்மொழியில் தம் கருத்தைக் கூறுவதைப்

பார்க்கிலும் பாட்டின் சுவையறிந்தவனும், பாவலனு
மான பாண்டியனுக்குப் பாட்டு வழியாகவே காட்டு
வது நல்லது என்று கருதினார். பாட்டாக அமைத்து
ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டு பாண்டியனிடம் எடுத்துச்
சென்றார் நக்கீரர்.

புலவரைப் போற்றுதலில் வல்ல பாண்டியன் தக்க
சிறப்போடு நக்கீரரை வரவேற்றான். தன்னைக் காண
வந்த காரணத்தை வினவினான். நக்கீரரோ பதில்
ஒன்றும் மொழியாராய் ஏட்டை எடுத்து நீட்டினார்.
பாட்டின் சுவையிலே ஆழ்ந்தான் பாண்டியன். குளிர்
காலத்தின் இயல்பை நுணுகி ஆராய்ந்து ஒவியமாக
வடித்துக் காட்டியிருக்கும் அழகைப் பருகினான். ஒவ்
வொரு சொல்லும், பொருளும் இன்பமும் பொருந்த
அமைந்து இருந்தது. பசிமிக்கவன் பருகுவது போலப்
பாநயத்தைப் பருகினான். நூல் அனைத்தும் இயற்கை
எழிலே என்று எண்ணிய பாண்டியன் தனக்காக இடை
இடையே வைத்துச் சொல்லும் குறிப்புரைகளையும்
கண்டான். புலவருக்குத் தன்மாட்டுள்ள அன்பையும்
அரசி மாட்டுள்ள அருளையும், நாட்டின் மாட்டுள்ள
பற்றையும் எண்ணி எண்ணி வியப்புற்றான். உள்ளத்
துள்ளதை ஒளிவு மறைவு இல்லாது தெளிவாகக் கூறிய
நக்கீரரைப் பாராட்டிக் கொண்டே நூலைப் பன்முறை
படித்துப் பார்த்தான். நூலின் பொருள் அவனை
வயப்படுத்தி விட்டது.

“குளிர் கொடுமையாக வாட்டும் கூதிர் காலம்
வருகிறது. மழையாலும் குளிராலும் ஆயரும், ஆடும்
மாடும் பறவையும் விலங்கும் துயருறுகின்றன. கொக்

கும் நாரையும் கால்வாய் வழி ஏறிச்செல்லும் மீன் களைக்கவர்கின்றன. நெற்கதிர் வளைந்து முதிர்கிறது. கமுகின் பாளை முதிர்ந்து காய் திரண்டு முற்றுகிறது. இத்தகைய வளமைகள் பலவும் கொண்ட ஊருக்குள் ஆறு செல்வது போன்ற அகன்ற தெருக்கள் உள்ளன. மழையென்றும் பாராது உடல் வலிமையுடைய யவனர் தெருக்களில் விருப்பத்தோடு திரிகின்றனர். பிச்சியின் அரும்பு விரிந்து மணப்பதால் மகளிர் மாலைக்காலம் வந்து விட்டமையை அறிகின்றனர். இதனால் அகல் விளக்கு ஏற்றி நெல்லும் மலரும் தூவித் தெய்வத்தை வணங்குகின்றனர். தெருக்கல் ஆரவாரம் மிக்கு ஒளியே உருவாகத் திகழ்கின்றன. இரவென்றும் பகலென்றும் கண்டுபிடிப்பது அரிதாயுள்ளது.

“மகளிர் குளிர் மிகுதியால் சந்தனம் பூசிக்கொள்வதை வெறுக்கின்றனர். கூந்தலுக்கு மலரிட்டு முடிப்பதை விரும்பவில்லை. சந்தனம், அகில் இவற்றைப் புகைத்த புகையைக் கூந்தலுக்கு ஊட்டுகின்றனர். கதவுகளை அடைத்துத் தாழிட்டுக் கொள்கின்றனர். நீர் குடிக்கும் நினைவு நீங்கி, நெருப்பின் வெம்மையையே பெரிதும் விரும்புகின்றனர். இப்படித் துன்புறுத்துகின்றது கூதிர் காலம்.”

“மதிலின் இடையே, மங்கலநாளில் வகுக்கப் பெற்ற மன்னவன் மாளிகை திகழ்கின்றது. கதவும் நிலையும் கண்டோர் உள்ளத்தைக் கவரும் வேலைப் பாடும் திண்மையும் உடையதாகத் திகழ்கின்றன. அரண்மனை வாயிற் கோபுரத்தின் வழியே குடையுடைய யானை தடையறச் செல்ல முடிகிறது.”

மன்னவன் மனைவி வாழும் அந்தப் புரத்தில் அகல் விளக்கு எரிகின்றது. அதைத் தூண்டிவிட்டுச் சுடருட்டும் பாண்டியனையன்றி எந்த ஆணும் புக முடியாத கட்டுக் காவல்களை உடையதாக இருக்கிறது. பெரிய மதிலையும், உயர்ந்த தூண்களையும் உடைய அரசியின் அந்தப்புரத்தில் கலைவளம் திகழ்கிறது. யானைத் தந்தத்தால் செய்யப் பெற்ற கட்டிலில் பூவும் பஞ்சும் பரப்பப் பெற்ற மெத்தையுள்ளது. கட்டிலின் நாற்புறமும் முத்து வடம் தொங்குகின்றது. முத்து மாலைகள் புரளும் அரசியின் மார்பிலே தாலிநாண் ஒன்றே கிடக்கிறது.

பட்டாடை நீக்கிப் பஞ்சாடை உடுத்திக் கொண்டு தலையையும் ஒழுங்குசெய்து கொள்ளாதவளாய் வண்ணம் எழுதப் பெறாத ஓவியம் போன்று கட்டிலிலே அரசி புரள்கிறாள். தோழியர் அரசிக்குத் துயிலுண்டாக்க அடிகளை வருடுகின்றனர். செவிலித் தாயர் “இப்பொழுதே நினது தலைவர் வருவர்” என்று தேறுதல் மொழி கூறுகின்றனர். இருந்தாலும் தனிமைத் துயரம் வாட்டுவதால் தேவி துயிலாது வருந்திக் கிடக்கிறாள். அந்நேரம் கட்டிலின் மேற்கட்டில் எழுதப்பெற்றுள்ள திங்களையும் உரோகிணியை யும் ஒருங்கே கண்ட அரசி, இத்திங்களும் உரோகிணியும் போல நாங்கள் பிரியாது இருக்க முடியவில்லையே என்று வருந்துகிறாள். கண்ணீர் கன்னத்தை நனைக்கிறது. மெல் விரலால் கண்ணீர்த் துளிகளை எடுத்துத் தெறிக்கிறாள்.

“இங்கு இவ்வாறாக வேம்பு மாலையணிந்த வேந்தன் பகைவரொடு போர் செய்து பாசறையிலே தங்கியுள்ளான். நள்ளிரவாகியும் உறக்கம் பிடிக்க வில்லை. புண்பட்டு வருந்தும் வீரர்களைத் தனித் தனியே கண்டுவரச் செல்கின்றான். படைத் தலைவன், வேந்தன் முன் சென்றுகொண்டே வீரன் புண்பட்ட நிலைமையைக் கூறுகின்றான். வீரர்களைக் கண்டு தேறுதல் மொழி கூறுகின்றான் வேந்தன்.” வீரர்கள் முகமும் அகமும் மலர்கின்றன.

“இதனால், விரைவில் அரசன் பாசறைத் தொழில் முடிந்து, தனிமைத் துயரிலே வருந்தும் அரிசி மகிழுமாறு போர்த் தொழில் விரைவாக வெற்றியைத் தந்து இப்பொழுதே முடிவதாக! இதுவே எனக்கு விருப்பம்” என்று முதுமகள் ஒருத்தி கொற்றவையாகும் வெற்றி மகளிடம் வேண்டுகிறாள் - இல்லை - முதுமகள் குரலிலே நக்கீரர் வேண்டுகிறார்.

முடிவு

குளிர்காலத்தின் கொடுமையைக் கூறி, அரசியின் தனிமைத் துயரை எடுத்துக்கூறி, போரிலும் போர்ப் பயிற்சியிலும் நாள்களைச் செலவிடும் பாண்டியனுக்குத் தாயொருத்தி அறவுரை கூறுவதுபோலத் தாயன்பு படைத்த நக்கீரர் நெடுநல்வாடை பாடினார். அரசிக்குள்ள துயரத்தால் வாடைக்காலம் நெடியதாகவும், போர் முகத்திலிருந்து பகைமுடித்துச் செல்லும் வேந்தனுக்கு நன்மையானதாகவும் இருந்தமையால் வாடைக்காற்றுக்கு நெடுநல்வாடை என்று பெயர் தந்தார் பெரும் புலமையுடைய நக்கீரர்.

பாட்டின் உட்பொருள் உணர்ந்த பாண்டியன் உடனே அரண்மனைக்குச் செல்ல விழைந்தான். தேரேறிப் புறப்பட்டு விட்டான். புலவர் வாக்குப் பொய்யா வாக்கு ஆயிற்று.

புலவர் உள்ளம்

பாண்டியனது அன்பிலே ஈடுபட்டுறைந்த புலவர் குடபுலவியனார் குட்டநாட்டைச் சேர்ந்த பேரறிஞராவர். அவர் பாண்டியனைக் கண்டு களப்போர் நிகழ்ச்சியைப் புகழ்ந்து பேசியதை முன்னர் அறிவோம். பாண்டியனைப் பாடிப் பாராட்டுப்பெற்ற புலவர் பெருந்தகை தம் ஊர்ப் பகுதியையும், பிற பகுதிகளையும் கண்டுவரச் சென்றார். சென்று ஊர்தோறும் நாடு தோறும் நல்லறிவு கொளுத்தி வந்த புலவர் குடபுலவியனார் தம் அன்புக்குரிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கண்டும் கேட்டும் இன்புற்றார். பாண்டியனது கவனக் குறைவால் சிற்சில இடங்கள் நீர் நிலையின்றிக் காணப்பட்டன. அப்பகுதியில் போதிய விளைச்சலும் இல்லை. அதனால் பொதுமக்கள் பெரிதும் வருந்தினர். இதை உணர்ந்தார் நம் புலவர். அவ்வப் பகுதி மக்களும், மன்னவனொடு நெருங்கி உறவாடும் மதிநலம் வாய்ந்த குடபுலவியனாரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டனர்.

நீருயர் நெல்லுயரும்

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவனே மக்கட்கு இறையென்னும் தெளிவுடைய புலவர் குடபுலவியனார் போர்ச் செயல் குறைந்து இன்ப வாழ்விடைப் பயிலும்

பாண்டியனை நேரில் கண்டு மக்கள் கருத்தைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்.

“உலகெலாம் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்ட வலியவர்கள் வழிவந்த பெருமானே! நின்னுடைய வாழ்நாள் கணக்கின்றி நீளுவதாக! வலிமையான பேரூர்க்குத் தலைவனே! நீ மறுமை உலகத்தை அனுபவிக்கத்தக்க செல்வத்தை விரும்பினாலும், உலகத்தே நிலைபெறத்தக்க ஒப்பற்ற தலைவனாக விரும்பினாலும் அதற்கேற்பச் செய்ய வேண்டிய செயல்களைக் கேட்பாயாக. நீரின்றி வாழ முடியாத உடலுக்கு உணவு தந்தவரே உயிர் தந்தவர் ஆவார். உணவைக் கொண்டுதான் உடலும் உள்ளது. உணவு என்று எவராலும் சொல்லப்படுவது நீரும் நிலமுமேயாகும். அந்நீரும் நிலமும் ஒன்று சேரச் செய்தவரே உடம்பையும் உயிரையும் படைத்துக் காத்தவர் ஆவர்.

விதை விதைத்து விட்டு மழையை நோக்கி நிற்கும் படியான நிலம் பெருக இருந்தாலும் முயற்சிக்கு ஏற்ற பயனைத்தராது. அதனால் பாண்டி வேந்தனே இதனை இகழாது உடனே செய்து முடிப்பாயாக. நிலம் குழிந்த இடத்திலே நீரைப் பெருகச் சேர்த்து தடுத்து வைத்துக் கொண்டவரே செல்லவிருக்கும் மறுமை உலகுக்குரிய அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் தமக்காகத் தடுத்துவைத்துக் கொண்டவர் ஆவர். அவ்வாறு நீரைத் தடுத்து வைத்துக் கொள்ளாதவர் தம் பெயரை உலகில் தடுத்து வைத்துக் கொள்ளாதவரே” என்று உரைத்தார்.

“நீருயர நெல்லுயரும்; நெல்லுயரக் குடியுயரும்; குடிஉயரக் கோலுயரும்; கோலுயரக் கோலுயரும்”

என்னும் தெளிவுடைய குடபுலவியனார் உலக வாழ்வுக்கு அச்சாணியான உழவுத் தொழிலின் அடிப் படைத் தேவையைச் செய்து முடிக்கச் செவியேற்றான். நீரைத் தடுத்து நிறுத்தி நிலத்தை வளமாக்கி விளைவைப் பெருக்கும் வழி வகைகளைச் சிந்தித்தான். செயலில் உடனே இறங்கினான்.

அழிக்கும் போரின் வேட்கையை ஆக்க வேலை கவர்ந்து கொண்டது குறித்து நல்லோர் உலகம் பாராட்டியது. எக்காரியத்தில் புகுந்தாலும் அதில் முதன்மையாளனாகத் திகழும் பாண்டியன் சிறப்பைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தனர் அறிஞர். நாட்டில் பசியும் பிணியும் போரும் பூசலும் மறைந்தொழிந்தன. மன்னவன் மனம் போல் நடந்துவந்த மறவர்கள் தங்கள் வலிமையை நாட்டின் வளமைக்கும் பயன்படுத்த முன்வந்தனர். இதனால் பாண்டிநாடு வளம் கொழிப்ப தாயிற்று.

இந்நிலைமையிலே ஆண்டுகள் சில செல்ல, புலவர் தலைவரான மாங்குடி மருதனார் பாண்டியனது நல்வாழ்வு பற்றி எண்ணினார். பாண்டியனது உணர்ச்சி மிகுதியையும் எடுத்த முயற்சியைத் தொடுத்து முடிக்கும் உரத்தையும் வியந்தார். “போர்போர்” என்றே கழித்த பொழுதுகளை நினைந்தார். ஆக்க வேலைகளுக்காகக் கொண்டுள்ள அருமுயற்சியையும் நோக்கினார். மன்னர் மன்னவனாகத் திகழவேண்டிய ஒருவனுக்கு இவையனைத்தும் இன்றியமையாதன என்றாலும் இவற்றால் மட்டும் நிலைத்த பேற்றை அடைய முடியாது எனக் கண்டார். நில்லாத உடலைக் கொண்டு

நிலைத்த புகழ் பெறுவதே மனித வாழ்வின் குறிக்கோள் எனத் தேர்ந்தார். மறக்கள வேள்வி வல்ல பாண்டியன் அறக்கள வேள்வியும் செய்ய வேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டார்.

“நன்றாற்ற லுள்ளும் தவறுண்(டு) அவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை”

என்னும் உண்மை உணர்ந்த புலவர் மாங்குடி கிழார், காலமும் இடமும் வாய்ப்பும் கருதித் தம் கருத்தை எடுத்துரைத்தார்.

மதுரைக் காஞ்சி

நிலையாமை குறித்துச் சொல்லும் ஒழுக்கம் ஒன்றைக் காஞ்சித்திணை என்று கூறுவது வழக்கம். நிலையாமையை எடுத்துக்கூறி அறக்கள வேள்வி செய்விக்க விரும்பும் மாங்குடி கிழார் மதுரைக் காஞ்சியைப் பாடினார்.

காஞ்சிபற்றி எடுத்துரைக்கச் செல்லும் கிழார், பாண்டியன் முன்னோரது பெருமையையும், செங்கோற் சிறப்பையும் எடுத்துக்கூறி நெடுஞ்செழியனது பேராற்றலை விரித்தார். அதன் பின்னர், “அரசே! உன்னைப் போலாகப் பகைவரை அழித்துப் பொருளும் புகழும் கொண்ட வேந்தர் பலர் ஆவர். அவர்களெல்லாம் உண்மைப் பொருள் அறியாது வாழ்ந்து பயனொன்றின்றி மறைந்தனர். உனக்கும் உலகப் பொருள்களொடு உள்ள தொடர்பைவிட வேண்டிய காலமொன்று வரும். உலகப் பொருள்களோடுள்ள தொடர்பு நிலையானதென நினைக்கும் உன் மயக்கம்

ஒழிக. இவ்வுலக வாழ்விலும் இன்பம் தரும் பொருள் ஒன்றுண்டு. அதனை நல்லாசிரியரை நாடித் தெளிவாயாக” என்றார்.

தாம்கொண்ட கருத்தை வற்புறுத்த எண்ணிய கிழார் ஐவகை நிலச் சிறப்பையும், வையையாற்றின் வனப்பையும், மதுரை நகரின் மாண்பையும், மாலைக்காலத்தின் கோலத்தையும், அங்காடி வீதியின் அழகையும் யாமந்தோறும் நகரில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் பலபட விவரித்துச் சென்று காவிய இன்பத்தை அள்ளிச் சொரிந்தார். இயற்கையின் எழிலையும், செயற்கையின் செம்மையையும் பற்பல ஒவியங்களாக எடுத்துக் காட்டினார்.

அறவாழ்வு

கவிச்சுவையும் செவிச்சுவையும் சேரக் கொண்ட நெடுஞ்செழியன் உட்பொருளை உணர்ந்து உண்மைப் பொருளை ஆராய முன்வந்தான். ஆசிரியர் பலரிடம் அறிவுரையும் அறவுரையும் கேட்டான். ஆன்று அமைந்து அடங்கிய சான்றோனாகத் திகழ்ந்தான்.

புலவர் பொன்னெறிபோற்றி ஒழுகிய பாண்டிப் பெருந்தகை அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூவகைப் பேற்றையும் கொண்டு, உண்மையுணர்வாம் மெய்யுணர்வும் பெற்று, ஒங்கிய சிறப்போடு வாழ்ந்தான். அவனது ஆற்றல்மிக்க வாழ்வைப் போலவே அமைந்த வாழ்வும் புகழ்வாங்கித் தந்தது. வீரப்படை பெருகி உறைந்த போர்க்களம் போலவே அறவோர் அவைக்களம் பெருகி விளங்கியது. பாண்டியனது

ஆற்றல் வாழ்வும், அடங்கிய வாழ்வும் என்றென்றும் பேறும் புகழும் தருவனவாக அமைந்தன.

பாண்டியன் பண்பு நலன்

போரிலே புலியாக விளங்கினான் பாண்டியன். இருந்தாலும் மண்ணாசைகொண்டு எவரையும் எதிர்த்தது இல்லை. அறப்போரன்றி மறப்போர் புரிந்தானில்லை. பகைத்தவர்களை அழிப்பதன்றிப் பணிந்தவர்களை எதிர்க்காத திண்மை பாண்டியனிடம் பெருகி இருந்தது. பணிந்த பகைவர்களுக்கு அன்பும் அருளும் காட்டி நண்பராகக் கொண்டமை நல்ல அரசியல் தெளிவேயாகும். உண்மை வீரன் ஒருவன் பிறிதொரு உண்மை வீரனை இகழமாட்டான் என்பதைப் பாண்டியன் வரலாற்றின் எந்த நிலையிலும் காண முடிகிறது.

பாண்டியன் பாவலனாக இருந்தமையை அவன் வஞ்சினம் வழியாக நாம் அறிகின்றோம். அவ்வஞ்சினத்திலே அவனது உயர்ந்த குறிக்கோள் ஒளிவிடுவதையும் காண்கின்றோம். குடிமக்கள் மீது செலுத்திய அக்கறையையும், புலவரை மதித்துப் போற்றிய உயர்வையும் கொடையில் திளைத்த இயல்பையும் காணுகின்றோம். அன்றியும் புலவர்கள் வாக்கைப் போற்றி அந்நெறியே ஒழுகி நாடும் குடியும் நலமெய்துமாறுசெய்த அவன் செயல்களைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியவில்லை நம்மால்! அறத்திற்கும் அறிவிற்கும் இடம் தந்த அரசன் வான்புகழ் எய்துவான் என்பதற்கு நெடுஞ்செழியன் தக்க எடுத்துக்காட்டு.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கட்டுரைப் பயிற்சி	50.00
விளையும் பயிர்கள்	45.00
பூங்குன்றன்	65.00
புகழுக்கும் புகழ்	45.00
ஒப்பில்லா உயர் வீரம்	45.00
பெரும் புலவர் மூவர்	55.00
எது? எது? எது?	30.00
கல்விச்செல்வம்	35.00
சுவையான சொலவடைகள்	35.00
இலக்கியச் செல்வர் இருவர்	50.00
தனிப்பாடல் கனிச்சுவை	45.00
தந்தைக்கு விண்ணப்பம்	50.00
வாழும் தாயுமானவர் (உரைநடை)	35.00
அடிபட்ட கன்னம்	40.00
தேனருவி	45.00
இருசொல் அழகு	30.00
ஆத்திச்சூடி மூலமும் அகல்விளக்கு உரையும்	50.00
பழந்தமிழரங்குகள்	55.00
எவன் தொண்டன்?	45.00
கீழ்நாற்பது மூலமும் உரையும்	45.00
மேல்நாற்பது மூலமும் உரையும்	50.00
தாயுமானவர் (குறும்பாவிகம்)	90.00
பொதுமக்கள் பேச்சில் பொய்யாமொழி	30.00
மலர்ந்த வாழ்வு (கதை)	40.00
நிறைமனம்	40.00
உலகை மாற்றுவோம்	60.00
எங்கள் மொழி	35.00

இயற்கை இன்பம்	40.00
ஊருக்கு ஒருவர்	50.00
தொல்காப்பியம் சொற்பொருட் களஞ்சியம் - பகுதி 1	210.00
இலக்கண மேற்கோள் விளக்கம் - இலக்கண அடிமனை	120.00
தமிழில் அறிவியல்	40.00
தமிழ்நெறிக் கரணங்கள்	65.00
எளிதாகப் பாடலாம்	50.00
மொழிஞாயிறு	35.00
தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்	175.00
திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை	105.00
திருக்குறள் கையடக்கப் பதிப்பு	20.00
பொய்யாமொழிப் புகழ் முகம்	50.00
அல்லல் இல்லை	75.00
தமிழின் தனிப்பெரும் சிறப்புகள்	50.00
திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப் புரட்சி	40.00
உலகளாவிய உயர் குறள்	40.00
அடைநல நாடு	40.00
தமிழ் உலா	60.00
வள்ளுவர் வழி	30.00
உலகளந்தார்	55.00
வியர்வை	30.00
கவித்தொகையில் அறநெறி	30.00
தமிழியக் காவலர் திருவள்ளுவர்	45.00
பாவாணர் ஆய்வும் அகழ்வு ஆய்வும்	60.00
கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும்	45.00
இக்குறளுக்கு ஏன் இப்பொருள்?	65.00
திருக்குறள் விடு தூது	40.00
தமிழர் வாழ்வில் உயிர்ச்சூழல்	40.00
திருக்குறளில் ஊழ்	50.00
மங்கல மனையறம்	40.00
தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்	55.00

எழுபத்தைந் தகவையினை நிறையும் செய்யும்
இளங்குமரர் படைப்புகள் எழுபத் தைந்தை
இளவழகர் வெளியிடும் இந்த நாளில்
ஏறுதே புதியஉரம் எமது தோளில்
புலமைக்குத் தலைவணங்கித் தொண்டு போற்றும்
பொற்காலம் புலரட்டும் பெயரைப் போலே
இளங்குமரர் என்றென்றும் இளையராக
இன்னும்பன் னூறாண்டு வாழ்க என்போம்!

- சி.பூ. மணி

மானவர்
பதிப்பகம்

எ4, மாதவ் குடியிருப்பு
5, டாக்டர் தாமசு சாலை
தியாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017